

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА

ХАУЪРД У. ХЪНТЪР

УЧЕНИЯ НА ПРЕЗИДЕНТИТЕ НА ЦЪРКВАТА
ХАУЪРД У. ХЪНТЪР

Публикувано от
Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
Солт Лейк Сити, Юта

Книги от поредицата *Учения на президентите на Църквата*

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит (36481 112)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу (36787 112)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит
(36786 112)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Учения на президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит
(36907 112)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Учения на президентите на Църквата: Езра Тафт Бенсън (08860 112)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (08861)

За да поръчате тези книги, отидете във вашия местен център за разпространение или посетете store.lds.org. Книгите са на разположение и в дигитален формат на LDS.org и на мобилното приложение Евангелска библиотека.

Коментарите и предложенията ви относно тази книга ще бъдат приети с благодарност. Моля, изпратете ги на:

Curriculum Development
50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-0024 USA
Имейл: cur-development@ldschurch.org

Моля напишете своето име, адрес, район и кол. Не пропускайте да посочите заглавието на книгата. После дайте коментарите и предложенията си за силните страни на книгата и областите за възможни подобрения.

© 2015 г. на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени.

Отпечатано в САЩ

Одобрено на английски: 3/11

Одобрено за превод: 3/11

Превод на *Teachings of Presidents of the Church: Howard W. Hunter*
Bulgarian
08861 112

Съдържание

Въведение	v
Кратко историческо изложение	x
Животът и служението на Хауърд У. Хънтър	1
1 Исус Христос – единственият ни път към надежда и радост	41
2 „Моя мир ви давам“	53
3 Несгодата – част от Божия план за нашето вечно развитие	65
4 Помощ свише	79
5 Джозеф Смит, Пророкът на Възстановяването	93
6 Единението и Възкресението на Исус Христос	105
7 Продължаващо откровение чрез живи пророци	117
8 Проповядване на Евангелието по целия свят	129
9 Законът за десетъка	141
10 Писанията – най-ценният текст за изучаване	151
11 Истинско величие	163
12 Върнете се и пирувайте на Господната трапеза	177
13 Храмът – основен символ на нашето членство	187
14 Ускоряване на работата по семейна история и храмовата работа	199
15 Причастието на Господната вечеря	209
16 Бракът – едно вечно партньорство	219
17 Запазване и защита на семейството	233
18 Ние вярваме в това да сме честни	247
19 Нашата отдаденост към Бог	257
20 Да вървим по Господната пътека на милосърдието	271
21 Вяра и свидетелство	285
22 Преподаване на Евангелието	297
23 „Вие служите не по-малко“	311
24 Следване примера на Исус Христос	325
Списък на илюстрациите	335
Азбучен указател	337

Howard W. Hunter

Въведение

Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли утвърдиха поредицата помагала *Учения на президентите на Църквата*, които да ви помагат да задълбочавате разбирането си за възстановеното Евангелие и да се доближавате до вашия Небесен Отец. При прибавянето на томове към тази поредица от страна на Църквата, вие ще съберете домашна колекция от книги с учения за Евангелието. Тези книги са предназначени за лично изучаване и за обучение в неделните класове. Те могат също да ви помагат да подготвят уроци за семейна домашна вечер, други уроци или речи и да отговаряте на въпроси за учението на Църквата.

Тази книга включва ученията на президент Хауърд У. Хънтър, който служи като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни от 5 юни 1994 г. до 3 март 1995 г.

Лично изучаване

Докато изучавате ученията на президент Хауърд У. Хънтър, с молитва търсете вдъхновението на Светия Дух. Въпросите в края на всяка глава ще ви помогнат да обмисляте, разбирате и прилагате ученията на президент Хънтър в живота си. Следните идеи могат също да ви помогнат:

- Записвайте мислите и чувствата, които изпитвате от Светия Дух, докато изучавате.
- Подчертавайте откъсите, които искате да запомните. Може да научите наизуст тези откъси или да ги отбележите в Писанията си до свързаните с тях стихове.
- Прочитайте всяка глава или откъс повече от веднъж, за по-задълбочено разбиране.

- Задавайте си въпроси, подобни на следния: „Как ученията на президент Хънтър увеличават моето разбиране за принципите на Евангелието?“ Какво иска Господ аз да науча от тези учения?
- Запитайте се по какъв начин ученията в тази книга могат да ви помагат при лични трудности и въпроси.
- Споделяйте наученото с членовете на семейството си и с приятели.

Преподаване от тази книга

Следните напътствия ще ви помагат да преподавате от тази книга, както у дома, така и в Църквата.

Подгответе се да преподавате

Докато се подготвяте да преподавате, търсете напътствието на Светия Дух. Изучете с молитва главата, за да се уверите, че сте разбрали ученията на президент Хънтър. Ще преподавате с по-голяма сила, когато словата му са ви въздействали пряко (вж. У. и З. 11:21).

Повечето глави съдържат повече материал, отколкото ще сте в състояние да обсъдите за дадения учебен час. С молитва изберете ученията, които чувствате за най-полезни.

Насърчавайте хората, на които преподавате, да изучат главата предварително, за да могат да бъдат по-добре подготвени да участват в обсъждания и да се назидават един друг.

Докато се подготвяте да включвате хората, на които преподавате, обърнете специално внимание на раздела „Предложения за изучаване и преподаване“ в края на всяка глава. В този раздел ще намерите въпроси, стихове от Писанията и идеи за преподаване или изучаване. Въпросите и стиховете са свързани с материала в главата. Помощните материали за изучаване и преподаване имат по-широко приложение при изучаване и преподаване на Евангелието.

Представете главата

Докато представяте главата, се стремете да създадете атмосфера, в която Духът да може да докосне сърцата и умовете на участниците. Може да използвате една или повече от следните идеи:

- Прочетете или направете преглед на раздела, озаглавен „Из живота на Хауърд У. Хънтър“ в началото на главата, след което го обсъдете.
- Обсъдете цитат, изображение или стих от главата.
- Заедно изпейте свързан с нея химн.
- Споделете накратко лично преживяване по темата.

Насърчете обсъждане на ученията на президент Хънтър

Докато преподавате от тази книга, канете другите да споделят своите мисли, да задават въпроси, да свидетелстват и да се учат един друг. Когато участват активно, те ще бъдат по-подготвени да се учат да получават лично откровение.

Позволявайте на плодотворните обсъждания да продължат, вместо да се опитвате да покриете всичките учения. Насочвайте ученията, така че да се съсредоточават върху ученията на президент Хънтър.

Въпросите на края на всяка глава са ценен източник за насърчаване на обсъжданията. Можете също да разработите свои собствени въпроси специално за хората, на които преподавате. Следват допълнителни идеи за насърчаване на обсъждането:

- Помолете участниците да споделят какво са разбрали при личното изучаване на главата. Може да е полезно да се свържете с някои от тях предварително и да ги помолите да дойдат подготвени да споделят какво са научили.
- Възложете избрани въпроси в края на главата на отделни участници или малки групи. Помолете ги да търсят в главата учения, свързани с въпросите. После ги помолете да споделят своите мисли и прозрения.

- Прочетете заедно някои от ученията на президент Хънтър в главата. Помолете участниците да споделят примери от Писанията и лични преживявания, които са свързани с тези учения.
- Помолете участниците да изберат един раздел от главата и да я прочетат наум. Поканете ги да се съберат на групи от по двама или трима души, избрали една и съща част, и да обсъдят какво са научили.

Насърчете приложението и споделянето

Ученията на президент Хънтър ще бъдат най-съдържателни, когато участниците ги прилагат в живота си и ги споделят с околните. Може да използвате една или повече от следните идеи:

- Попитайте участниците как могат да прилагат ученията на президент Хънтър в техните отговорности у дома, в Църквата и при други обстоятелства. Например, бихте могли да ги поканите да обмислят и обсъдят как биха могли да приложат ученията му като съпрузи, съпруги, родители, синове, дъщери, домашни учители или посещаващи учителки.
- Поканете участниците да споделят своите преживявания от прилагане на наученото.
- Насърчете участниците да споделят някои от ученията на президент Хънтър с роднини и приятели.

Завършете обсъждането

Обобщете накратко урока или помолете един или двама участници да направят това. Свидетелствайте за ученията, които сте обсъдили. Може да поканите и другите да споделят техните свидетелства.

Информация за източниците

Ученията в тази книга са преки цитати от речи и статии на президент Хауърд У. Хънтър. Цитатите от публикувани източници са запазили пунктуацията, правописа, главните букви и разделянето на абзаци в оригиналните източници, освен ако не са били нужни

редакционни или печатарски промени за по-добра четливост. Тъй като при цитирането се е целяло придържането към оригиналните източници, може да забележите дребни стилистични вариации в текста. Например, местоименията, отнасящи се до Божество са с малки букви в някои цитати и с главни в други.

Президент Хънтър използва термини като *хора*, *човек* и *човечество* за всички хора, мъже и жени. Също така той често използва местоименията *той*, *негов* и *на него* за двата рода. Този вид употреба е характерна за неговото време и по принцип той има предвид както мъже, така и жени.

Кратко историческо изложение

Следната хронология предоставя кратка историческа рамка за ученията на президент Хауърд У. Хънтър в тази книга.

- 14 ноември 1907 г. Роден в семейството на Джон Уилям (Уил) Хънтър и Нели Мери Расмусен Хънтър в Бойси, щата Айдахо.
- 4 април 1920 г. Кръстен и потвърден в Бойси.
- май 1923 г. Получава наградата Ийгъл скаут като втория ийгъл скаут в Бойси.
- януари и февруари 1927 г. С музикалната си група, Hunter's Crooners, свири на луксозен кораб, който пътува из Азия за два месеца.
- март 1928 г. Мести се в южна Калифорния.
- април 1928 г. Започва работа в банка в Калифорния.
- 10 Юни 1931 г. Жени се за Клара Мей (Клеър) Джефс в храма Солт Лейк.
- януари 1932 г. Губи работата си в банката, заради фалит, предизвикан от Депресията, започва да работи на различни позиции.
- януари 1934 г. Започва работа в отдел на Районната инспекция по храните на Лос Анджелис.
- 20 март 1934 г. Ражда се синът им Хауърд Уилям (Били) Хънтър-младши.
- 11 октомври 1934 г. Умира синът им Хауърд Уилям (Били) Хънтър-младши.

- септември 1935 г. Приет е в Югозападния правен университет в Лос Анджелис.
- 4 май 1936 г. Ражда се синът им Джон Джейкъб Хънтър.
- 29 юни 1938 г. Ражда се синът им Ричард Алън Хънтър.
- 8 юни 1939 г. Дипломира се право, трети в класа си.
- април 1940 г. Започва частна правна практика, първо на половин работен ден, до 1945 г. на пълен; продължава да работи като адвокат до призоваването си за апостола през 1959 г.
- септември 1940 г. Служи като епископ на район Ел Серено до ноември 1946 г. в Калифорния.
- февруари 1950 г. Служи като президент на кол Пасадена до ноември 1959 г. в Калифорния.
- 14 ноември 1953 г. Запечатан за родителите си на своя 46-ти рожден ден в храма Меса Аризона.
- 9 октомври 1959 г. Призован от президент Дейвид О. Маккей за член на Кворума на дванадесетте апостоли.
- 15 октомври 1959 г. Ръкоположен за апостол и отделен като член на Кворума на дванадесетте от президент Дейвид О. Маккей.
- 1964 г. до 1972 г. Служи като президент на Генеалогичното общество на Църквата.
- 1965 г. до 1976 г. Служи като президент на Полинезийския културен център в Лаие, Хаваи.
- 1970 г. до 1972 г. Служи като историк на Църквата.

- 1974 г. до 1979 г. Помага в ръководството на планирането, финансирането и изграждането на Мемориалната градина Орсън Хайд в Ерусалим.
- ноември 1975 г. Ръководи организирането на 15 кола от преди това съществуващи 5 за един уикенд в Мексико Сити.
- 1979 г. до 1989 г. Ръководи и планира изграждането на Центъра на Университета Бригъм Йънг (УБЙ) за блискоизточно обучение в Ерусалим.
- 24 октомври 1979 г. Води службата за освещаване на Мемориалната градина Орсън Хайд в Ерусалим.
- 9 октомври 1983 г. Почива Клеър Хънтър след боледуване, продължило над 10 г.
- 10 ноември 1985 г. Отделен като действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли поради влошеното здраве на президента на кворума, Марион Г. Ромни.
- 2 юни 1988 г. Отделен като президент на Кворума на дванадесетте апостоли след смъртта на президент Марион Г. Ромни.
- 16 май 1989 г. Освещава Центъра на УБЙ за блискоизточно обучение.
- 12 април 1990 г. Жени се за Айнис Бърнис Ейгън Стантън в храма Солт Лейк.
- 5 юни 1994 г. Отделен е като 14-и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.
- 1 октомври 1994 г. Подкрепен за президент на Църквата по време на обща конференция.
- 9 октомври 1994 г. Освещава храма Орландо Флорида.

- 11 декември 1994 г. Председателства над организирането на 2 000-ния кол на Църквата (кол Мексико Сити Мексико Контрерас).
- 8 януари 1995 г. Освещава храма Баунтифул Юта.
- 3 март 1995 г. Почива в дома си в Солт Лейк Сити, щата Юта, на възраст 87 г.

Животът и служението на Хауърд У. Хънтър

На 6 юни 1994 г., ден след като Хауърд У. Хънтър е отделен като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, той отправя две покани. Говорейки с тон на внимателно насърчение, той казва:

„Преди всичко, бих поканил всички членове на Църквата да живеят с още по-голямо внимание към живота и примера на Господ Исус Христос, особено любовта, надеждата и състраданието, които Той проявява. Моля се да можем да се отнасяме един към друг с повече доброта, повече любезност, повече смирение, търпение и опрощение“¹.

Насърчаването на хората да следват примера на Спасителя е фокусът на ученията на президент Хънтър в продължение на десетилетия. „Моля помнете следното нещо – казва той няколко години по-рано. – Ако животът и вярата ни са съсредоточени върху Исус Христос и Неговото Възстановено Евангелие, няма нередност, която да остане с нас за постоянно. От друга страна, ако животът ни не е съсредоточен върху Спасителя и Неговите учения, няма да можем да се радваме за постоянно на никой успех“².

Втората покана на президент Хънтър е членовете на Църквата по-пълно да приемат благословиите на храма:

„Също моля членовете на Църквата да утвърдят храма Господен като велик символ на членството им и възвишена среда за най-светите им завети. Най-дълбокото желание на сърцето ми е именно всеки член на Църквата да бъде достоен за храма. Надявам се, всеки възрастен член да бъде достоен за валидна храмова препоръка – и да я носи – дори ако разстоянието до храма не позволява нейното незабавно или често ползване.

Нека бъдем хора, посещаващи и обичащи храма. Нека бързаме

Хауърд У. Хънтър като дете

към храма толкова често, колкото ни позволяват времето, средствата и личните обстоятелства. Нека не ходим само за нашите мъртви роднини, но и заради личните благословии на поклонението в храма, заради светостта и сигурността, предоставяни между тези осветени стени. Храмът е едно място на красота, място на откровение, място на мир. Той е домът Господен. Той е свят за Господ. Трябва да бъде свят и за нас“³.

Президент Хънтър продължава да набляга на тези две покани през своята служба като президент на Църквата. Въпреки че служи като президент само за девет месеца, тези покани вдъхновяват членовете на Църквата по света да бъдат по-подобни на Христос и да търсят благословиите на храма с по-голяма отдаденост.

Произход

Към средата на XIX в., предците на Хауърд У. Хънтър, живеещи в четири различни страни, се присъединяват към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. От страната на майка му, тези предци са от Дания и Норвегия. След като имигрират от родните си страни, те са сред първите заселници в Маунт Плезънт, Юта. Потомка на тези решителни пионери, Нели Расмусен става майка на един пророк.

От страната на баща му, Хауърд има предци с дълбоки корени в Шотландия и Нова Англия. Присъединилите се към Църквата жертват много, но повечето от тях приключват своята отдаденост няколко години по-късно. С раждането на Джон Уилям (Уил) Хънтър през 1879 г., се полага началото на третото разделено от Църквата поколение на рода Хънтър. И въпреки това Уил Хънтър ще стане баща на пророк.

Когато Уил Хънтър е на 8 години, неговото семейство се мести в Бойси, щата Айдахо. Около 16 години по-късно, Уил среща Нели Расмусен по време на посещение в Бойси, за да гостува на своята леля и чичо. Уил скоро започва да ухажва Нели и след две години ѝ предлага брак. Нели се колебае за известно време, но Уил постоянства и накрая тя приема предложението. Те сключват брак в Маунт Плезънт, Юта, и се завръщат в Бойси,

за да създадат дом. Първото им дете, Хауърд Уилям Хънтър, е роден в Бойси на 14 ноември 1907 г. Те имат още едно дете, дъщеря на име Дороти, която се ражда през 1909 г.

Изграждане на житейска основа

Когато се ражда Хауърд, Църквата има само един малък клон в Бойси. Майката на Хауърд е активен член на клона и отглежда децата си в Евангелието. За нея Хауърд казва: „Тя бе винаги вярна. ... Служеше като президентка на Неделното училище за деца и (Младите жени). Помня как ходих на църква с майка, понякога преди началото на събранията, и оставах с нея след края им, за да може да си свърши работата“⁴. Въпреки че бащата на Хауърд не е член на Църквата, той не възразява семейството му да участва и понякога посещава събранието за причастие с тях.

Освен че води семейството в активността в Църквата, Нели Хънтър помага в изграждането на солидна религиозна основа у дома. „Именно майка поема ръководството в проповядване на Евангелието – спомня си Хауърд. – На нейните колени се научихме да се молим. ... Като момче получих свидетелство на коленете на майка си“⁵.

Клон Бойси става район през 1913 г., няколко дни преди шестия рожден ден на Хауърд. Две години по-късно, когато Хауърд е на осем години, той очаква с нетърпение своето кръщение. „Много се вълнувах от тази възможност“ – казва той. Но неговият баща не дава разрешение. Хауърд си спомня: „Татко ... смяташе, че трябва да изчакам, докато съм наясно с посоката, която желая да поема в живота. Искях да бъда кръстен, въпреки че времето за това дойде и отмина без да получа тази благословия“⁶.

Тъй като Хауърд не е кръстен, той не може да бъде ръкоположен за дякон, когато навършва 12 години. „Всичките ми приятели вече бяха ръкоположени за дякони – казва той. – Тъй като официално не бях член на Църквата, не можех да правя много от нещата, които те правеха“⁷. Хауърд е особено разочарован, че не може да раздава причастието: „Сядах на събранието за причастие с останалите момчета. Когато идваше време

за раздаване на причастието, потъвах в стола си. Чувствах се толкова изолиран“⁸.

Хауърд отново повдига въпроса пред баща си, този път заедно с 10-годишната си сестра Дороти: „Започнахме да придумваме татко да ни позволи да се кръстим. Също така се молихме да се съгласи. Бяхме изпълнени с радост, когато накрая даде съгласието си“⁹. Почти пет месеца след като Хауърд навършва 12 години, той и Дороти са кръстени в един обществен басейн. Скоро след това Хауърд е ръкоположен за дякон и раздава причастието за първи път. „Бях уплашен, но и развълнуван да имам тази привилегия“ – спомня си той¹⁰. Редом с други задължения, Хауърд помпа меха на органа и запалва огъня, за да се стопли залата за събранията през студентите неделни утрини. „Цял един нов свят се разкри пред мен, когато започнах да научавам отговорностите на членството в Църквата и като носител на свещеничеството“ – казва той¹¹.

Като младеж той се присъединява към Бойскаутите и полага усилия да получи най-високата награда – ийгъл скаут. Когато приближава целта си, той участва в приятелски двубой. „Бяхме двама младежи, които се бяхме заели да станем първия ийгъл скаут в Бойси“ – си спомня той¹². Другият младеж първи изпълнява изискванията, но Хауърд изглежда няма проблем с това да е вторият получил това признание¹³.

Рано в живота си Хауърд се учи на трудолюбие. Той помага на вдовици и други съседи, продава вестници и работи на ранчото на чичо си. Когато става по-възрастен, работи като помощник на игрище за голф, доставя телеграми, работи в аптека, редакция на вестник, хотел, универсален магазин и галерия.

Дороти Хънтър казва, че брат ѝ има „енергична амбиция“ и „блестящ ум“¹⁴. Тези качества се допълват от състрадание и щедрост. Като си спомня за неговата грижовност, Дороти казва: „Хауърд винаги искаше да върши добро и да бъде добър. Като чудесен брат той се грижеше за мен. Бе добър към нашите майка и баща“¹⁵.

Състраданието на Хауърд е насочено и към животните. „Всяка улична котка можеше да бъде подслонена в дома ни, дори с

възраженията на семейството“ – казва той¹⁶. Веднъж съседчета измъчват коте, като го хвърлят в канавката, близо до дома на семейство Хънтър. Всеки път, когато то се измъква от водата, те го хвърлят обратно. Скоро идва Хауърд и спасява котето. „Лежеше там почти умряло – спомня си Дороти – и той го донесе у дома“¹⁷.

„Няма да оживее“ – казва майка му.

„Майко, трябва да опитаме“ – настоява Хауърд¹⁸.

Дороти разказва: „увихме го в одеяла и го сложихме до топлатата печка и се грижихме за него“ и с тази грижа то се съвзема и живее със семейството за много години.

Хауърд е ръкоположен в сан учител през 1923 г., малко преди организирането на Втори кол в Бойси. Имащи нужда от втора сграда за събрания и предвиждайки бъдещ растеж, местните църковни ръководители предлагат да се построи табернакъл за кола. От светиите в Бойси се иска да дарят 20 000 долара за построяването на сградата¹⁹. На събранието, на което ръководителите отправят молба за дарения, младият Хауърд У. Хънтър първи вдига ръка, за да каже колко ще дари. Обещаната сума от 25 долара е доста голяма за 1923 г., особено за 15-годишен. „Работих и спестявах, докато можах напълно да изпълня ангажимента си“ – казва по-късно той²⁰. Табернакълът е завършен през 1925 г. и президент Хибър Дж. Грант идва да го освети през декември²¹.

От ранна възраст Хауърд показва дарби в музиката и като младеж се научава да свири на няколко инструмента. На 16 години сформира музикална група, която нарича Hunter's Croonaders. Тази група е често канена на танцови забави, приеми и други събития в района на Бойси.

Когато Хауърд е на 19, той подписва договор да осигурява музиката на луксозен кораб, пътуващ до Азия. За първите два месеца на 1927 г., пет-членната група свири на вечери и танцови забави, докато корабът пресича Тихия океан и спира в различни градове в Япония, Китай и Филипините. На кораба Хауърд научава много неща за други хора и техните култури. По-голямата част от печалбата е похарчена за разглеждане на

Хауърд У. Хънтър, в средата, с Hunter's Croonaders, 1927 г.

забележителности и сувенири, но той не гледа на това като на загуба: „Тези пари бяха похарчени за добро образование“²².

Период на важни решения

Хауърд се прибира у дома и разбира радостната новина, че баща му се е кръстил по време на неговото отсъствие. Следващата неделя Хауърд и баща му за първи път заедно посещават събрание на свещеничеството. Един грижовен епископ насърчава Уил Хънтър да бъде кръстен и Хауърд казва: „един (домашен) учител събуди интереса му към Църквата“²³.

След работата си на кораба, Хауърд не е сигурен какъв път да поеме. Той продължава да се занимава с музика и други професии, включително започва свой бизнес, но нито едно от тези занимания не изглежда обещаващо. Когато неговото бизнес начинание се намира в застои през 1928 г., той решава да посети свой приятел в южна Калифорния. Първоначалните му планове са да остане само за седмица-две, но скоро решава да се задържи и да потърси „обещаваща работа“²⁴. В Калифорния той намира не само кариера, но и съпругата си, най-различни отговорности за служба в Църквата и дом за повече от три десетилетия.

Първата работа на Хауърд в Калифорния е като продавач на обувки и общ работник в цех за пакетиране на цитрусови плодове, където в някои дни натоварва между 45 и 50 тона портокали в железопътни вагони. „Не знаех, че на света има толкова много портокали“ – коментира той. Един ден е особено труден, защото той трябва да сортира лимони по цвят, а не може да различава нюансите на жълтото и зеленото, защото има частичен далтонизъм. „Към края на деня щях да получа нервна криза“ – спомня си той²⁵.

След две седмици в цеха за пакетиране, Хауърд кандидатства за работа в банка в Лос Анджелис, която веднага го приема на работа и където получава повишение след повишение. Той също така продължава да свири с различни групи вечерно време. През септември 1928 г., около шест месеца след като Хауърд се премества в Калифорния, семейството му също се премества там.

През младежките си години Хауърд посещава Църквата, но не изучава задълбочено Евангелието. В Калифорния става много по-прилежен в това отношение. „Първото ми истинско събуждане по отношение на Евангелието се случи в урок на Неделното училище в район Адамс, воден от брат Питър А. Клейтън – спомня си той. – Той разполагаше с богатство от знание и способността да вдъхновява младите хора. Изучавах уроците, четох даваните от него задания и участвах в изложението на определените теми. ... Смятам, че през този период на живота ми истините на Евангелието започнаха да се разгръщат. Винаги съм имал свидетелство за Евангелието, но изведнъж започнах да разбирам“²⁶. За Хауърд, преживяванията в Неделното училище дават начало на траещия цял живот обич към изучаването на Евангелието.

Хауърд се радва на компанията на други пълнолетни младежи от района на Лос Анджелис. Те заедно посещават църковните събрания, понякога на два или три района в една неделя, и участват в редица дейности. Една от тези дейности придобива трайна важност за Хауърд. Няколко месеца след като пристига в Калифорния, той и негови приятели посещават църковна танцова забава, след което отиват на плажа, за да карат сърф. През тази вечер Хауърд се запознава с Клара Мей (Клеър) Джефс, излязла

на среща с един от приятелите му. Между Хауърд и Клеър скоро се развива взаимно привличане, което разцъфва в любов.

Те излизат на срещи няколко пъти през 1928 г. и през следващата година нещата стават по-сериозни. „Тя имаше светло кестенява коса и беше много красиво момиче – казва Хауърд по-късно. – Мисля, че най-много бях впечатлен от дълбочината на нейното свидетелство“²⁷. Една пролетна вечер на 1931 г., почти три години след като се срещат, Хауърд завежда Клеър на място с хубав пейзаж над Тихия океан. Там той ѝ предлага брак и тя приема. Хауърд си спомня:

„Карахме до Палос Вердес и паркирахме на скалите, където можехме да наблюдаваме как вълните настъпват от океана и се разбиват в скалите под светлината на пълната луна. Обсъдихме нашите планове и поставих диамантен пръстен на ръката ѝ. През тази нощ взехме много решения и поехме важни ангажименти по отношение на нашия живот“²⁸.

Тези ангажименти повлияват на Хауърд да вземе съдбовно решение четири дни преди сватбата. След като неговата група свири вечерта, той слага инструментите в калъфите си и никога повече не свири професионално. Осигуряването на музика за танцови забави и празненства „бе бляскаво в някои отношения – казва той – и се изкарваха добри пари“, но също така чувства, че аспекти на този начин на живот са несъвместими с живота, които той планира за своето семейство. „Това решение остави празнина от нещо, което ми доставяше радост, но никога не съм съжалявал за него“ – казва той години по-късно²⁹. Неговият син Ричард споделя: „Често съм си мислил за забележителната дисциплина (наричам това характер), която е била необходима, за да може да се откаже от нещо, което така силно обичаше, защото ценеше нещо друго повече“³⁰.

Трудности и благословии през първите години брак

Хауърд и Клеър сключват брак в храма Солт Лейк на 10 юни 1931 г. и се връщат в южна Калифорния, за да започнат живота си заедно. Условията за бизнес в Съединените щати се влошават, заради Голямата депресия и през януари 1932 г. банката, в

която Хауърд работи, е принудена да затвори. За следващите две години той работи на различни места, за да могат да свързват двата края. Той и Клеър са решени да бъдат независими възможно най-дълго, но след година приемат поканата да живеят при родителите на Клеър за известно време.

На 20 март 1934 г. се ражда първото дете на Хауърд и Клеър, син, когото те наричат Хауърд Уилям Хънтър-младши, с прякор Били. През лятото забелязват, че Били изглежда летаргичен. Лекарите поставят диагноза анемия и Хауърд два пъти дарява кръв за преливане, но състоянието на Били не се подобрява. Допълнителните изследвания показват усложнение с червата, за което лекарите препоръчват операция. Хауърд си спомня: „Бях отведен в операционната на една маса до него и давах кръв по време на операцията. Когато тя приключи, лекарите не бяха особено насърчителни“³¹. Три дни по-късно седем месечния Били умира, докато родителите му стоят край леглото му. „Бяхме обзети от дълбока мъка и обезсърчение, когато си тръгнахме от болницата“ – пише Хауърд³². „Това беше тежък удар за нас“³³.

Два месеца преди да се роди Били, Хауърд получава работа в Районната инспекция по храните на Лос Анджелис. Работата му там го въвежда в правната документация и съдебните дела и той решава да стане адвокат. Постигането на тази цел изисква години на отдаденост и усилена работа. Тъй като има само средно образование, Хауърд трябва да завърши редица курсове, за да бъде приет специалност право. Той взима курсовете вечер, защото се налага да продължи да работи. Дори когато вече е приет в университет, той продължава да работи на пълен работен ден. „Да работя цял ден и да ходя на лекции вечер, след което да намирам време, за да уча, не бе лесна задача“ – пише той³⁴. „Обикновено учех до късно през нощта“³⁵. Хауърд поддържа тази тежка програма за пет години, като накрая се дипломира през 1939 г., трети в класа си.

Докато учи в университета, им се раждат още двама сина – Джон през 1936 г. и Ричард през 1938 г. Заради работата на Хауърд в Районната инспекция по храните, семейството може да си позволи малък дом.

Епископ на район Ел Серено

През 1940 г., близо година след като се дипломира, Хауърд е призован да служи като епископ на новосъздадения район Ел Серено в Калифорния. Изненадан от призованието, той казва: „Винаги съм мислел, че епископът трябва да е по-възрастен, и попитах как ще мога да бъда баща на района на младата възраст от 32 години“. Президентството на кол го уверява, че той ще е способен „да изпълнява призованието“. Въпреки че се чувства затруднен, той обещава: „Ще положи най-добрите си усилия“³⁶. Той изпълнява това обещание с голяма отдаденост, вдъхновение и състрадание през повече от шест години служба като епископ.

Още веднъж Хауърд е натоварен с тежка програма и полага много усилия, но чувства, че службата му дава множество благословии. „Бях залят от тежки отговорности – казва той. – За мен това бе славно дело с големи благословии“³⁷.

Най-належащата нужда на новия район бе намирането на сграда за събрания. Епископството наема няколко помещения в местна сграда и членовете на района започват да набират средства за собствена сграда. Скоро строежът на църковни сгради се спира заради Втората световна война, но членовете на района гледат в бъдещето и продължават да набират средства. При една от дейностите за набиране на средства, получила названието „лучения проект“, те отиват в консервен цех, за да режат лук. Миризмата на лук е трудна за премахване и епископ Хънтър по-късно прави следния остроумен коментар: „В събранието за причастие лесно разбирахме кой бе ходил да реже лук“³⁸.

Други такива дейности включват рязане на зеле в цех за производство на кисело зеле и пакетиране и продажба на зърнени закуски. „Това бяха щастливи дни на задружна работа, хора от всички прослойки и с различни способности работиха заедно за набиране на средства за построяване на сграда за събрания – си спомня епископ Хънтър. – Нашият район бе като едно голямо и щастливо семейство“³⁹. След много търпение и жертва, целта за построяването на сграда за събрания е постигната през 1950 г., почти 4 години след като Хауърд е освободен като епископ.

Работата като епископ през Втората световна война включва някои специфични трудности. Много мъже от района служат в армията, оставяйки у дома семейства без съпрузи и бащи. Недостигът на мъже прави трудно и запълването на всички църковни призования. Затова по време на част от службата си като епископ, Хауърд отговаря и за младите мъже скаути. „Имахме една група млади мъже, които не трябваше да се пренебрегват – казва той. – Работих с момчетата за почти две години и те напредваха отлично“⁴⁰.

Хауърд е освободен като епископ на 10 ноември 1946 г. „Винаги ще бъда благодарен за тази привилегия и наученото през тези години“ – казва той. Въпреки че преживяването е „трудно в много отношения“, той и Клеър са „благодарни за ценностите, които то даде на семейството ни“⁴¹. Изразявайки благодарност за службата на епископ Хънтър, един член на района пише: „Той доведе до единство на нашия малък район чрез обединени усилия и ни научи да постигаме цели, които изглеждаха отвъд възможностите ни. Като район ние работихме заедно, молихме се заедно, играхме заедно и се покланяхме заедно“⁴².

Въпреки че Хауърд е освободен през 1946 г., неговата специална връзка с членовете на район Ел Серено продължава. Синът му Ричард казва: „До края на живота си, той поддържаше контакт с тях и знаеше къде и при какви обстоятелства живеят. Когато пътуваше до място, където живееше един от старите членове, той се свързваше с тях. Обичта, която изпитваше към членовете на района, продължи за цял живот“⁴³.

Отглеждане на семейство и изграждане на кариера

Хауърд и Клеър Хънтър са любящи родители, които учат синовете си на ценности, отговорности и важността на Евангелието. Много преди Църквата да определи понеделник вечер за семейни дейности, семейство Хънтър я отделя за преподаване, разказване на истории, игри и семейни излети. Когато пътуват, те понякога посещават храмове, за да могат Джон и Ричард да извършват кръщения за мъртвите. Хауърд и синовете му с удоволствие строят модели на влакове, отиват на екскурзии и други дейности сред природата.

Хауърд и Клеър Хънтър със синовете си Джон и Ричард

Хауърд работи на пълен работен ден и учи в университет, когато се раждат Джон и Ричард, и е призован като епископ, когато са малки – на четири и две години – затова изграждането на силно семейство изисква допълнителна отдаденост от страна на Клеър. Тя с радост полага тези усилия. „Моето желание и най-голяма амбиция ... е да бъда добра съпруга, добра домакиня и наистина добра майка – казва тя. – Положихме големи усилия да държим момчетата близо до Църквата, с тях сме си прекарвали чудесно“⁴⁴. Хауърд често говори за влиянието на Клеър и жертвите ѝ в отглеждането на синовете им.

През годините на отглеждане на семейство и ръководна служба в Църквата, Хауърд изгражда преуспяваща правна кариера. Работейки основно с бизнес и корпоративни клиенти, той става много уважаван адвокат в южна Калифорния. Избран е да служи в бордовете на директорите на повече от 20 компании.

В своята професия, Хауърд става известен със своята почтеност, прецизна мисъл, ясно общуване и чувство за справедливост. Също така е известен като „загрижен адвокат“ – човек, който „изглежда винаги имаше време и интерес да помогне за решаването на проблемите на хората“⁴⁵. Друг адвокат казва, че Хауърд е „далеч по-загрижен за това хората да получат помощта, от която имат нужда, отколкото от материалното възнаграждение за нея“⁴⁶.

*Ръководители в кол Пасадена, 1950 г. Отляво надясно:
Дейкън К. Брудхед, първи съветник в президентството
на кол; Хауърд У. Хънтър, президент; А. Кей Бери, втори
съветник; Емрън „Джак“ Джоунс, чиновник.*

Президент на кол Пасадена Калифорния

През февруари 1950 г., старейшини Стивън Л. Ричардс и Харолд Б. Лий от Кворума на дванадесетте апостоли пътуват до Калифорния, за да разделят бързо разрастващия се кол Пасадена. Те интервюират мнозина братя от кола, включително Хауърд. След като с молитва размишляват кого Господ желае да призове като президент на кол, почти в полунощ те извикват Хауърд и го призовават. Старейшини Ричардс и Лий му казват да се наспи добре и рано сутринта да им се обади с препоръка за неговите съветници. „Вечерта се прибрах у дома, но не можах да спя – казва Хауърд. – Чувствах се обезсилен от призованието. Клеър и аз говорихме за дълго време“⁴⁷.

След като президент Хънтър и съветниците му са подкрепени, те правят оценка на нуждите на кола. Основна отговорност на новото президентство е да помогнат на членовете да изградят духовна сила. Наблюдават също разединението в семействата, отчасти дължащо се на високата им заетост в толкова много дейности. След като се молят и съветват, те чувстват подтика да наблегнат върху семейната домашна вечер и да запазят понеделник вечер за семействата. Всички църковни сгради в кола

следва да са затворени в понеделник вечер, като „никакви други дейности не следва да се провеждат, за да пречат на тази свята вечер“ – обяснява президент Хънтър⁴⁸.

Отрано в своята служба, президент Хънтър и други президенти на кол в Южна Калифорния се срещат със старейшина Стивън Л. Ричардс, за да обсъдят програма към Семинара за ученици в гимназиите. Президент Хънтър си спомня: „(Старейшина Ричардс) обясни, че биха искали да направят опит с часове рано сутрин към Семинара в район, където законът не предвижда редовни часове по религия“⁴⁹. Президент Хънтър е назначен за председател на комитет, който да проучи възможното реализиране на тази идея. След провеждане на проучването, комитетът препоръчва въвеждането на часове рано сутрин към Семинара за ученици в три гимназии. Като младеж, синът на президент Хънтър, Ричард, участва в опита. Той си спомня: „Зачудихме се дали някой не е полудял, за да организира часове в 6 сутринта, но тези уроци се превърнаха в любимия ни час, където можехме да бъдем заедно като приятели в Църквата и да се учим“⁵⁰. Тази програма скоро се разширява и в други училища и предшества програмата на Семинара рано сутрин, предлагана на младежите на Църквата.

На общата конференция през октомври 1951 г., Първото Президентство се срещат с президенти на колове от южна Калифорния, за да обявят желанието си да построят храм в Лос Анджелис. Възможността за храм наблизко предизвиква голяма радост, но ще изисква и голяма жертва, тъй като от членовете на Църквата се изисква да наберат 1 милион долара за построяването му. Когато президент Хънтър се връща в Калифорния, той се среща с ръководителите на кола и районите и казва: „Дайте на хората възможността да получат големи благословии чрез щедри приноси за храма“⁵¹. В рамките на шест месеца, членовете в южна Калифорния се ангажират за дарението на 1 600 000 долара за изграждането на храма, който е осветен през 1956 г.

Освен че даряват средства за храма и други църковни сгради, членовете отдават и доброволен труд. При строежа на сгради за събрания, президент Хънтър прекарва много часове с лопата, чук или четка в ръце. Освен това, членовете отдават доброволен

труд за църковни проекти по благосъстоянието, включително в птицеферми, цитрусови овощни градини и цехове за консервиране. За осем години президент Хънтър има задачата да координира дейността на 12 кола в тези проекти и често сам се захваща за работа. „Той никога не искаше някой да направи нещо или да изпълни задача, която той не би изпълнил лично“ – казва негов приятел⁵². Години по-късно, като член на Кворума на Дванадесетте, старейшина Хънтър казва:

„Никога не съм служил на скучен проект по благосъстоянието. Катерил съм се на дървета и съмbral лимони, белил съм плодове, варил съм компот, носил съм кашони, разтоварвал съм камиони, чистил съм консервния цех, вършил съм хиляди други дейности и нещата, които помня най-живо, са смеха, пеенето и приятелството на хората, които така са служили на Господ“⁵³.

През ноември 1953 г., президент и сестра Хънтър, заедно с други членове на кол Пасадена, пътуват до храма Меса Аризона, за да извършват обреди. 14 ноември е 46-ия рождения ден на президент Хънтър и преди началото на сесията през този ден, президентът на храм го кани да се обърне към събралите се в залата. По-късно той описва това преживяване:

„Докато говорих пред събралите се, ... моите баща и майка влязоха в залата, облечени в бяло. Нямах представа, че моят баща се бе подготвил за храмовите си благословии, въпреки че Майка работеше по този въпрос от известно време. Бях така обзет от емоции, че не можах да продължа да говоря. Президент Пиърс (президентът на храм) дойде до мен и обясни причината за тази пауза. Когато моите майка и баща дошли в храма през онази сутрин, те помолили президента да не споменава това пред мен, защото искали да ме изненадат за рождения ден. Никога не забравих този рожден ден, защото на него те получиха надаряването си, а аз имах привилегията да присъствам на тяхното запечатване, след което бях запечатан за тях“⁵⁴.

Близо три години по-късно вечните връзки в семейство Хънтър стават пълни, когато Дороти е запечатана за родителите си в наскоро осветения храм Лос Анджелис Калифорния.

Като президент на кол, Хауърд ръководи с обич. Една жена, която служи в призование в кола, казва: „Човек се чувстваше ценен, желан и нужен. ... Той караше хората да се чувстват отговорни, когато получат призование, но ако имаха нужда от неговото мнение и съвет, винаги беше на разположение. Ние знаехме, че можем да разчитаме на пълната му подкрепа и внимание“⁵⁵. Един от съветниците му отбелязва: „Той хвалеше хората за техните постижения и им помагаше да отговарят на високи очаквания“⁵⁶. Една сестра в ръководения от него кол, която казва, че президент Хънтър ѝ е повлиял най-много като учител, обяснява: „Този човек обичаше околните, като ги правеше свой приоритет, като ги изслушваше, за да може да ги разбере, и като споделяше своите преживявания с тях“⁵⁷.

До есента на 1959 г. Хауърд У. Хънтър председателства над кол Пасадена за повече от девет години, като отдава служба, която благославя живота на хиляди светии от последните дни в южна Калифорния. Неговото служение предстои да се разшири, за да благослови живота на членовете на Църквата по света.

Кворум на Дванадесетте

*„Ти ще даваш свидетелство за името Ми ... и ще изпращаш
словото Ми към краищата на земята“ (У. и З. 112:4).*

На 9 октомври 1959 г., между сесиите на общата конференция в Солт Лейк Сити, Хауърд научава, че президент Дейвид О. Маккей желае да се срещне с него. Той веднага отива в Сградата на църковната администрация, където президент Маккей го приветства топло и казва: „Президент Хънтър, ... Господ изяви волята Си. Вие сте призовани да бъдете един от неговите специални свидетели и утре ще бъдете подкрепен като член на Съвета на Дванадесетте“⁵⁸. За това преживяване Хауърд пише:

„Няма и да опитам да обясня чувството, което ме обзе. Очите ми се насълзиха и не можех да говоря. Никога съм се чувствал по-смирен от момента, в който седях в присъствието на този велик, спокоен и благ човек – Господния пророк. Каза ми каква голяма радост ще се даде на живота ми, какво приятелство ще имам с братята, и как оттогава насетне животът и времето ми ще

Кворумът на дванадесетте апостоли, 1965 г. Седнали отляво надясно: Езра Тафт Бенсън, Марк Е. Питърсън (на подлакътника), Джозеф Фийлдинг Смит (президент на кворума) и Легранд Ричардс. Застанали отляво надясно: Гордън Б. Хинкли, Дилбърт А. Стейнли, Томас С. Монсън, Спенсър У. Кимбъл, Харолд Б. Лий, Марион Г. Ромни, Ричард А. Евънс и Хауърд У. Хънтър.

бъдат отдадени на служението Господне и как оттогава насетне ще принадлежа на Църквата и на целия свят. ... Той ме прегърна и ме увери, че Господ ще ме обича и че ще бъда подкрепян от Първото Президентство и Съвета на Дванадесетте. ... Аз (му казах), че с радост ще отдам своето време, живота си и всичките си притежания за това служение“⁵⁹.

Веднага след като Хауърд си тръгва от кабинета на президент Маккей, той отива в хотелската си стая и се обажда на Клеър, която тогава е в Прово на посещение на сина им Джон, съпругата му и тяхното бебе. Първо Хауърд едва може да говори. Когато накрая казва на Клеър за призованието си, те са обзети от емоции.

На следващия ден, по време на съботната сутрешна сесия на общата конференция, Хауърд Уилям Хънтър е подкрепен за член на Кворума на дванадесетте апостоли. „Почувствах ... тежестта

на света на раменете си – казва той за този момент. – Докато конференцията течеше, аз се чувствах крайно неудобно и се чудих дали някога щях да почувствам, че бях на мястото си“⁶⁰.

Президент Маккей кани старейшина Хънтър да говори на неделната следобедна сесия на конференцията. След като прави преглед на живота си и дава свидетелство, той казва:

„Не се извинявам за сълзите, които напират в очите ми в този момент, защото вярвам, че съм изправен пред приятели, моите братя и сестри в Църквата, чиито сърца бият в такт с моето сърце днес, с вълнението на Евангелието и в служба на околните.

Президент Маккей, ... приемам без колебания призованието, което сте ми отправили, и желая да отдам живота си и всичко мое в тази служба. Сестра Хънтър се присъединява към мен в това обещание“⁶¹.

Старейшина Хънтър е ръкоположен за апостол на 15 октомври 1959 г. На възраст 51 години, той е най-младият член на Дванадесетте, чиято средна възраст тогава е почти 66 години.

За следващите 18 месеца, старейшина Хънтър пътува между Калифорния и Юта, за да може да свърши необходимата работа в своята правна кантора и подготви преместването си. Един от клиентите му казва, че „Църквата трябва да му е направила много добро предложение“, за да го примамат да остави такава успешна кариера в правото. Старейшина Хънтър пише по този въпрос в дневника си:

„Повечето хора не разбират защо хората от нашата вяра приемат призования да служат или нашата готовност да се откажем от всичко. ... Наистина съм се радвал на адвокатската професия, но даденото ми призвание далеч ще надхвърли професионалните постижения и паричните придобивки“⁶².

Апостолското служение на старейшина Хънтър трае повече от 35 години, като през това време той пътува до почти всяка страна на света, за да изпълни задълженията си като специален свидетел за Исус Христос (вж. У. и З. 107:23).

Генеалогичното общество на Юта

*„Нека ... принесем на Господа ... книга, съдържаща
записите за умрелите ни, която ще заслужава
пълно приемане“ (У. и З. 128:24).*

През 1964 г. Първото Президентство назначава старейшина Хънтър за президент на Генеалогичното общество на Църквата, известно като Генеалогичното общество на Юта. Тази организация е предшественика на Отдела по семейна история на Църквата. Целта му е да събира, съхранява и споделя генеалогична информация по целия свят. Старейшина Хънтър председателства над тази организация за осем години и през тези години ръководи дългосрочни промени в изпълнението, усъвършенстването и разширяването на работата по семейна история.

Към 1969 г. организацията е събрала „над 670 000 ролки с микрофилм, представяващи еквивалента на три милиона тома от по 300 страници всеки“. Също така е събрала „шест милиона пълни архива на семейни групи, файлов индекс с 36 милиона души и колекция от книги, наброяваща 90 000 тома“⁶³. Всяка седмица около 1 000 ролки с микрофилм се добавят по света. Обработката на тези архиви и осигуряването на тяхната достъпност – както за проучвания, така и за храмова работа – е огромна задача. Под ръководството на старейшина Хънтър Генеалогичното общество започва да използва най-съвременните за времето си компютърни технологии за подпомагане на работата си. Един автор отбелязва, че това общество става „световноизвестно сред професионалните организации с прогресивните си архивни подходи“⁶⁴.

Старейшина Хънтър е освободен като президент на Генеалогичното общество през 1972 г. Обобщавайки резултата на неговите усилия, старейшина Ричард Г. Скот казва: „Той посвети значителна част от своя живот на това дело и положи основите и насоката, от които Църквата все още извлича полза“⁶⁵.

Полинезийски културен център

*„Вслушвайте се, вие, люде отдалече; и вие, които сте на
островите в морето, слушайте заедно“ (У. и З. 1:1).*

През 1965 г. Първото Президентство назначават старейшина Хънтър за президент и председател на съвета на Полинезийския културен център в Лаие, Хаваи. До този момент центърът е бил отворен само за 15 месеца и е изправен пред много трудности. Посетителите са малко и ръководителите му имат различни гледни точки за целите му и реализирането на неговите програми. Седмица след назначаването на старейшина Хънтър, той отива в Лаие и започва внимателно проучване на силните страни и нуждите на центъра.

Под ръководството на старейшина Хънтър, Полинезийският културен център става една от най-популярните туристически атракции на Хаваите, привличайки почти един милион посетители през 1971 г. Старейшина Хънтър ръководи и голямото разширение на центъра и неговите програми. Също така е важно, както той самият казва, че центърът осигурява работа и позволява на „хиляди студенти от Южния Пасифик да бъдат подпомогнати в своето образование, като повечето от тях (иначе) нямаше да имат дори възможността да учат“⁶⁶.

След като ръководи Полинезийският културен център за 12 години, старейшина Хънтър е освободен през 1976 г. Неговата служба помага за изпълнението на словата на президент Маккей, който през 1955 г. казва, че малкото село Лаие има потенциала да стане „мисионерски фактор, влияейки не на хиляди, не на десетки хиляди, а на милиони хора, които ще идват на това място с желание да научат за него“⁶⁷.

Църковен историк

*„Дългът на Господния чиновник, когото Той е назначил,
е да води история и всеобщ църковен летопис на
всичко, което става в Сион“ (У. и З. 85:1).*

През януари 1979 г. почива президент Дейвид О. Маккей и Джозеф Фийлдинг Смит е отделен като новия президент на Църквата. Джозеф Фийлдинг Смит е служил като църковен историк за предшествашите 49 години и когато става президент на Църквата, старейшина Хънтър е призван да го наследи в това назначение. „Президент Смит е бил църковен историк за

Центърът на Университета Бригъм Йънг за блискоизточно обучение

толкова много години, че не мога да си представя как ще заема мястото му“ – казва той⁶⁸.

Старейшина Хънтър подхожда към тази нова отговорност с обичайния си устрем. „Тази задача, така както е дадена от Господ чрез откровение, е изключително трудоемка – както при събирането и записването, така и предоставянето на готовия материал на членовете на Църквата“ – казва той⁶⁹. Вестникът *Church News* съобщава, че църковният историк е „отговорен за цялото водене на архиви в Църквата, включително протоколи от събрания, храмови архиви, всички ръкополагания, патриархални благословии и ... разказ на настоящата църковна история“⁷⁰.

През 1972 г. членовете на Дванадесетте са облекчени от част от тежките си административни задължения, за да могат да отделят повече време на своето апостолско служение. Като част от тази промяна, старейшина Хънтър е освободен като историк на Църквата, но изпълнява съветническа роля над Историческия отдел на Църквата. „Това ще запази ръководната ми роля, като ще бъда освободен от оперативни функции“ – пише той⁷¹. Той продължава да изпълнява тази съветническа роля до 1978 г.

Служба в Светата земя

Хауърд У. Хънтър развива специална обич към Светата земя, когато пътува до там със семейството си през 1958 и 1960 г. По време на своята служба като апостол, той се завръща там над 20 пъти. „Неговото желание да бъде там, където Спасителят е ходил и проповядвал, бе ненаситно“ – казва старейшина Джеймс Е. Фауст от Кворума на Дванадесетте⁷².

Запознат с конфликтите в региона, старейшина Хънтър отнася послание на обич и надежда. „Както евреите, така и арабите са чеда на нашия Небесен Отец – казва той. – И двата народа са чеда на обещанието и като Църква ние не вземаме страна. Ние обичаме и желаем най-доброто и за двата народа. Целта на Евангелието на Исус Христос е да осигури обич, единство и братство с най-високо качество“⁷³.

Между 1972 и 1989 г. старейшина Хънтър има ключови роли в реализирането на два специални проекта в Ерусалим: Мемориалната градина Орсън Хайд и Центъра на Университета Бригъм Йънг (УБЙ) за близоизточно обучение. Отрано в църковната история – 1841 г. – старейшина Орсън Хайд от Кворума на Дванадесетте отправя освещаваща молитва на Елеонския хълм, намиращ се източно от Ерусалим. През 1972 г. Първото Президентство кани старейшина Хънтър да започне да търси възможни местоположения за построяването на паметник на Орсън Хайд в Ерусалим. През 1975 г. ерусалимските власти позволяват осъществяването на Мемориалната градина Орсън Хайд, която да се засади на Елеонския хълм.

През следващите няколко години старейшина Хънтър многократно пътува до Ерусалим, за да подготви договори за паметника и градината и да се погрижи за изграждането им. Проектът е завършен през 1979 г. и е осветен през същата година от президент Спенсър У. Кимбъл. След като води службата по освещаването, старейшина Хънтър изразява своята вяра, че паметникът „ще има важна роля за добро и създаването на благоприятна визия за Църквата“⁷⁴.

Дори преди завършването на Мемориалната градина Орсън Хайд, старейшина Хънтър търси терен, на който Църквата да

Президент Хънтър в Центъра на Университета Бригъм Йънг за блискоизточно обучение, преди освещаването му

може да изгради център за програмата на УБЙ за обучение в чужбина. Центърът също така ще осигурява място за събиране на членовете на клон Ерусалим. Ръководството на този проект ще се окаже една от най-сложните и деликатни задачи в служението на старейшина Хънтър.

Църковните ръководители избират терена, но за получаването на разрешения за наемане на земята и строителство са необходими почти пет години на „безкрайна работа“, по думите на старейшина Хънтър⁷⁵. След продължителни дебати и преговори, израелските ръководители позволяват строежа на центъра да продължи.

Към май 1988 г. строителството е почти приключило и окончателните документи са готови за подпис. Тогава Хауърд У. Хънтър служи като действащ президент на Дванадесетте. През изминалата година претърпява тежка операция на гръбнака и не може да ходи, но въпреки това лети до Ерусалим, за да подпише документите. Докато е там, студенти в УБЙ и членове на клон Ерусалим организират скромно тържество, за да изразят своята благодарност. Историята на клона разказва за следната

въздействаща сцена от началото на тържеството: „Президент Хънтър влезе, все още възстановявайки се от операция на гръбнака и затова в инвалидна количка, като ректора на Университета Бригъм Йънг (Джефри Р.) Холанд буташе количката му и хора ги поздрави с химна „The Holy City“ (Светия град)⁷⁶. По бузите на президент Хънтър се стичаха сълзи.

През май 1989 г. президент Хънтър се завръща в Ерусалим, за да освети центъра. Службата за осветяване е кулминацията на десетилетие на изключителни усилия от негова страна и на други хора, за да може да се превърне центърът от надежда в реалност. „Президент Хауърд У. Хънтър“ ... бе постоянна движеща сила и любящ ръководител на този проект от момента, в който той бе само мечта“ – казва старейшина Джефри Р. Холанд⁷⁷. В осветяващата молитва, президент Хънтър казва:

„Тази сграда ... е била изградена за хората, които се стремят да Те обичат, да се учат от Теб и да следват стъпките на Твоя Син, нашият Спасител и Изкупител. Тя е красива във всяко едно отношение, като дава пример за красотата на всичко, което представлява. Отче, благодарим Ти за привилегията да изградим този дом за ползата и обучението на Твоите синове и дъщери“⁷⁸.

Разширяващата се Църква

*„Сион трябва да нараства в красота и святост;
пределите му трябва да се разширяват, коловете
му трябва да укрепват“ (У. и З. 82:14).*

Когато президент Хънтър е призован за апостол през 1959 г., членовете на Църквата наброяват близо 1,6 милиона. През следващите десетилетия той има ключова роля в невидания дотогава растеж по света. През стотици уикенди той пътува до различни колове, за да укрепва членовете и да призовава нови ръководители. Също така се среща с държавни ръководители в много страни, помагайки за разпространението на Евангелието в тях.

През 1975 г. членството на Църквата нараства до близо 3,4 милиона, като този процес е особено бърз в Латинска Америка. Късно през тази година старейшина Хънтър и старейшина Дж.

Хауърд и Клеър Хънтър

Томас Фианс, помощник на Дванадесетте, получават задачата да разделят 5 кола в Мексико Сити. След събрание с ръководители в района и преглед на информацията, получена от президентите на кол, старейшина Хънтър ръководи организирането на 15 нови кола от тези 5 – за един уикенд⁷⁹. С типичния за него сдържан изказ, той пише: „Не мисля, че някога е имало такава масова реорганизация в Църквата, бяхме изморени, докато дойде време да се върнем у дома“⁸⁰.

Клеър, отдадена спътница

„Моята съпруга е била за мен блага и обичаща спътница“ – казва старейшина Хънтър, когато е призован в Кворума на Дванадесетте през 1959 г.⁸¹. В продължение на много години Клеър обикновено придружава старейшина Хънтър в неговите пътувания като апостол. Президент Томас С. Монсън си спомня как е наблюдавал Клеър да показва обичта си към децата в Тонга: „Тя взимаше тези сладки тонгийски деца в ръцете си и поставяше по едно на всяко коляно, докато им говореше ... и след това обясняваше на учителите на Неделното училище за деца каква голяма привилегия имат да обучават тези безценни малки деца. Тя знаеше колко е ценна човешката душа“⁸².

В интервю от 1974 г., старейшина Хънтър казва за Клеър: „През целия ни брак, ... тя винаги е стояла до мен с обич, внимание и насърчение. ... Тя винаги ми е била опора“⁸³.

Когато е дадено това интервю, Клеър вече има сериозни здравословни проблеми. Първоначално тя страда от тежки главоболия и временни загуби на паметта. По-късно претърпява няколко леки удара и в резултат за нея е трудно да говори и да използва ръцете си. Когато вече е нужно постоянно да се грижат за нея, старейшина Хънтър е решен да прави това във възможно най-голяма степен, като изпълнява и задълженията си като член на Кворума на Дванадесетте. Той намира кой да се грижи за Клеър през деня, но през нощта поема тази задача. Старейшина Хънтър има и свои собствени здравословни проблеми през тези години, включително сърдечен удар през 1980 г.

Клеър получава мозъчен кръвоизлив през 1981 и още един през 1982 г. Вторият е толкова тежък, че лекарите настояват тя да бъде настанена в клиника, където да получи необходимото медицинско внимание. Тя престоява в клиниката през последните 18 месеца от живота си. През този период президент Хънтър я посещава поне веднъж дневно, освен когато пътува по църковни задачи. Въпреки че през повечето време Клеър не го разпознава, той продължава да ѝ показва своята обич и да се грижи за нейното удобство. Техен внук казва: „Той винаги бързаше да я види, да бъде до нея и да се грижи за нея“⁸⁴. Като си спомня как баща му се грижи за неговата майка, Ричард Хънтър пише:

„Майка ми получи възможно най-добрата грижа през последните си години, защото Татко се грижеше за нея. Цялото семейство с голямо възхищение и уважение видя как той влезе в ролята на грижещ се. ... Помня каква тежест почувства той, когато лекарят го предупреди, че за нея би било най-лошо да остане у дома, без да бъде приета в специализирана клиника. Ако тя останеше у дома, имаше вероятност той да пострада фатално в опита си да се грижи за нея, поради собствените си физически ограничения. И тогава тя щеше да бъде оставена сама в грижите си. Неговата отдаденост към нея е едно от нещата, които винаги с топло чувство ще помним в семейството ни“⁸⁵.

Клеър почива на 9 октомври 1983 г. Наблюдавал грижите на старейшина Хънтър, докато Клеър страда от това заболяване повече от 10 години, старейшина Джеймз Е. Фауст казва: „Грижата, която се извяваше от тяхното общуване, впечатляваше и разчувстваше. Никога не съм виждал такъв пример на отдаденост на един съпруг към съпругата му“⁸⁶.

Президент на Кворума на Дванадесетте

Президент Спенсър У. Кимбъл почива през ноември 1985 г. и Езра Тафт Бенсън го наследява като президент на Църквата. Марион Г. Ромни става президент на Кворума на Дванадесетте, въз основа на своето старшинство в кворума. Поради влошеното здраве на президент Ромни, старейшина Хънтър, който е следващ по старшинство, е отделен като действащ президент на Дванадесетте. Той става президент на Дванадесетте през юни 1988 г., към две години след смъртта на президент Ромни.

Президент Хънтър служи като действащ президент и президент на Кворума на дванадесетте за осем и половина години. През този период световното служение на Дванадесетте продължава да се разширява, тъй като Църквата нараства от 5,9 милиона до 8,7 милиона, с райони и клонове в 149 страни и територии. „Това е интересен период в историята на Църквата – казва президент Хънтър през 1988 г. – Днес не е достатъчно да вървим. Трябва да бягаме, за да придвижваме напред делото“⁸⁷. В изпълнението на своята отговорност да дава свидетелство за Исус Христос и да изгражда Църквата по света, президент Хънтър води чрез своя пример. Той пътува из Съединените щати и над 25 други народи по време на своята служба като президент на Дванадесетте.

Президент Хънтър продължава напред, въпреки прогресивното влошаване на неговото здраве. През 1986 г. му е направена тежка сърдечна операция, а през 1987 му оперират гръбнака. Въпреки че гръбнакът се възстановява, той не може да ходи, поради засегнати нерви и други усложнения. През октомври същата година той седи в инвалидна количка, докато изнася своето обръщение. „Простете ми, че ще остана седнал, докато

Хауърд и Айнис Хънтър

представям своите коментари – започва той. – Не е по мой избор, че ще говоря от инвалидна количка. Изглежда на повечето от вас им харесва да са седнали по време на конференцията, така че ще последвам примера ви⁸⁸.

Твърдо решен да си възвърне способността да ходи, президент Хънтър се подлага на възкрателна физиотерапия. На следващата обща конференция, през април 1988 г., той бавно се изправя и стига до амвона с помощта на проходилка. През декември използва проходилката, за да участва на седмичното събрание на Първото Президентство и Дванадесетте, като за първи път от повече от година преди това е идвал в инвалидна количка. „Когато влязох в стаята, братята станаха на крака и ръкопляскаха – казва той. – За първи път чух ръкопляскане в храма. ... Повечето лекари ми бяха казали, че никога отново няма да мога да се изправя или да ходя, но те не вземаха предвид силата на молитвата“⁸⁹.

През април 1990 г., към края на събранието на Кворума на Дванадесетте, президент Хънтър пита: „Някой има ли да добави нещо, което не е предвидено в дневния ред?“ Когато никой не отговаря, той обявява: „Добре тогава, ... ако никой няма да добави нещо, бих искал да ви уведомя, че ще се женя този

следобед“. Един от дванадесетте казва, че новината е такава изненада, че „всички се почудиха дали са чули правилно“. Президент Хънтър обяснява на братята си: „Айнис Стантън е стара моя приятелка от Калифорния. От известно време се срещаме и реших да се ожена“⁹⁰. Айнис е била член на район Серено, когато президент Хънтър е епископ. Те се срещат отново, когато Айнис се премества в Юта и започва да работи на рецепцията на Църковната административна сграда. Те сключват брак в храма Солт Лейк на 12 април 1990 г., като президент Гордън Б. Хинкли извършва обряда.

Почти седем години са изминали от смъртта на Клеър. Айнис е източник на голяма утеха и сила за президент Хънтър по време на службата му като президент на Кворума на Дванадесетте и президент на Църквата. Тя го придружава през по-голямата част от неговите пътувания с цел събиране със светиите по света.

На 7 февруари 1993 г., президент Хънтър посещава университета Бригъм Йънг, за да говори на вечер край огнището, посетена от 17 000 души. Той тъкмо започва своята реч, когато един мъж изтичва на подиума, носейки куфарче в една ръка и черен предмет в другата. „Спри на секундата!“ – извиква мъжа. Той заплашва, че ще взриви бомбата, която твърди да има, ако президент Хънтър не прочете написано от него изявление. Президент Хънтър отказва и решително застава на амвона през цялото време, докато мъжът го заплашва. Докато страхът и объркването се разпростират из залата, публиката започва да пее химна „За пророка ни славим Те, Боже“. След няколко минути колебание, двама охранители задържат мъжа, а на президент Хънтър му е помогнато да легне на земята за безопасност. Когато редът е възстановен, той си почива за малко и продължава с обръщението си. „Животът е изпълен с доста трудности – започва той – както видяхме преди малко“⁹¹.

През предшестващите 20 години президент Хънтър преминава през множество изпитания, включително лошото здраве и смъртта на Клеър, редица приемания в болница, заради собствени здравословни проблеми, значителна болка и физически ограничения. Неговите учения през тези години често се съсредоточават върху негодите и дават свидетелство за Спасителя

Исус Христос като източник на мир и подкрепа в моменти на изпитание. В една проповед той учи:

„Пророците и апостолите на Църквата са се борили с ... лични трудности. Признавам, че съм имал такива, като и вие със сигурност ще преживеете ваши собствени сега или по-късно през живота си. Когато тези преживявания ни смиряват и пречистват, учат и благославят, те могат да бъдат ефективни инструменти в Божиите ръце, с които Той да ни направи по-добри хора, да ни направи по-благодарни, по-обичащи и по-загрижени за околните в техните моменти на трудност“⁹².

Тези учения са като любяща прегръдка за страдащите. Вдъхновените слова на президент Хауърд У. Хънтър насърчават мнозина да се обръщат към Спасителя, както той самият е правил.

Президент на Църквата

„Президент Хънтър е един от най-обичащите и подобни на Христос мъже, които съм срещал. Неговата духовна сила е така дълбока и неизмерима. Служил под ръководното влияние на Господ Исус Христос, като Негов специален свидетел за толкова много години, духовността на президент Хънтър е била изострена по един забележителен начин. Тя е извор за цялото му съществуване“ (Джеймз Е. Фауст)⁹³.

На 30 май 1994 г. президент Езра Тафт Бенсън почива след продължително боледуване. Шест дни по-късно Кворумът на дванадесетте апостоли се събира в храма Солт Лейк, за да организира наново Първото Президентство. Като старши апостол, Хауърд У. Хънтър е отделен като президент на Църквата. Той призовава Гордън Б. Хинкли и Томас С. Монсън, служили като съветници на президент Бенсън, да бъдат и негови съветници.

На пресконференция на следващия ден, президент Хънтър прави първото си изказване като президент на Църквата. „Сърцата ни са изгълнени с емоции от смъртта на нашия брат и приятел Езра Тафт Бенсън – започва той. – Чувствам загубата му по един особено личен начин, предвид отговорността, която стана моя от момента на неговата смърт. Пролял съм много сълзи и съм търсил моя Небесен Отец в настояща молитва с

Президент Хънтър със съветниците си в Първото Президентство: Президент Гордън Б. Хинкли (вляво) и президент Томас С. Монсън (вдясно)

желанието да мога да се справя с висшето и свято призвание, което сега се дава на мен.

Най-голямо упование през изминалите часове и дни съм намерил в неотменното ми свидетелство, че това е делото на Бог, а не на хората, че Исус Христос е упълномощеният и жив ръководител на тази Църква и че Той я направлява чрез слово и на дело. Обещавам, че ще дам живота си, силата си и цялата си душа, за да му служа пълноценно⁹⁴.

След като изразява своята обич, президент Хънтър отправя две покани към членовете на Църквата. Първата е да бъдат поусърдни в следването на примера на Исус Христос, а втората е да приемат по-изобилно от благословиите на храма (вж. с. 1-3). Той също така кани хората, които са наранени, изпитват

трудности и страх: „върнете се (и) ни позволете да застанем до вас и да избършем сълзите ви“⁹⁵.

Въпреки крехкото си здраве, президент Хънтър е решен да прави всичко възможно да се среща със светиите и да ги укрепва. Две седмици след като става президент, той изнася първото си значимо обръщение, първо пред новоизбрани президенти на мисия и след това пред 2 200 мисионера. По-късно през същия месец пътува до Картидж и Наву, Илинойс, за да отбележи 150-тата годишнина от мъченичеството на Джозеф и Хайръм Смит. „Където и да ходехме, хората се събираха около него – казва президент Гордън Б. Хинкли. – Здрависа се с хиляди, с особено хубава усмивка, когато деца се събираха около него, за да го погледнат в очите и да му хванат ръката“⁹⁶.

На 1 октомври 1994 г., на съботната сутрешна сесия на общата конференция, членовете на Църквата официално подкрепят Хауърд У. Хънтър като президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и като пророк, гледач и откровител. В откриващото послание, президент Хънтър повтаря поканите си към членовете на Църквата да следват примера на Спасителя и „да гледат на Господния храм като на важен символ на тяхното членство“⁹⁷. Той отново набляга колко важни са храмовете, когато пътува до Флорида, за да освети храма Орландо Флорида. „Евангелският план, който Господ разкрива, е непълен без храма – учи той – защото именно в него се отслужват обредите, необходими за реализирането на Неговия план за живот и спасение“⁹⁸.

През ноември президент Хънтър говори на сателитно излъчване по случай стогодишнината от основаването на Генеалогичното общество – събитие, което има специално значение за него, защото той ръководи организацията от 1964 го 1972 г. „Поглеждам назад с изумление как Господ е изтъкал напредъка на храмовата работа и семейната история“ – казва той. След това заявява: „Ето моето основно послание: това дело трябва да се ускори“⁹⁹.

Президент Хънтър продължава да работи усилено до края на годината. На Коледното послание на Първото Президентство,

той свидетелства за Спасителя и отново набляга колко е важно да се следва примера Му:

„Спасителят посвещава живота Си за благослов на другите хора. ... Никога не е давал с очакването да получи. Той дава щедро и с любов и даровете Му са неоценими. Той дава очи на слепия, уши на глухия и нозе на куция; чистота на нечистия, здраве на недъгавия и дихание на безжизнения. Неговите дарове са възможност за отхвърления, свобода за потиснатия, прошка за каещия се, надежда за отчаяния и светлина в мрака. Той ни дава Своята любов, Своето служение и Своя живот. И най-важното, дава на нас и всички смъртни възкресение, спасение и вечен живот.

Следва да се стремим да даваме така, както Той дава. Да даваме от себе си е свят дар. Даваме във възпоменание на всичко, което е дал Спасителят¹⁰⁰.

Като част от обръщението си той включва послание, публикувано в едно списание през годината, в която е призован за апостол:

„Тази Коледа поправете разпра. Потърсете забравен приятел. Пропъдете подозрението и го заменете с доверие. Напишете писмо. Дайте деликатен отговор. Насърчете младеж. Покажете лоялността си на думи и дело. Спазете обещание. Подминете обида. Простете на неприятел. Извинете се. Опитайте се да разберете. Внимателно прегледайте исканията си към другите. Мислете на първо място за някой друг. Бъдете добри. Бъдете мили. Смейте се малко повече. Изразявайте благодарността си. Поздравете някой непознат. Зарадвайте сърцето на дете. Насладете се на красотата и прелестта на земята. Изкажете любовта си и после я изкажете отново¹⁰¹.

През следващата година президент Хънтър пътува до Мексико Сити, за да организира 2 000-ния кол на Църквата. Деветнадесет години по-рано в Мексико Сити Той ръководи организирането на 15 кола от преди това съществуващи 5 в един уикенд. Президент Гордън Б. Хинкли описва създаването на 2 000-ния като „много важно постижение в историята на Църквата“¹⁰².

Една вечер през тези месеци, синът на президент Хънтър, Ричард, отива до Мемориалната сграда Джозеф Смит и вижда там уредничка, която е в инвалидна количка. „Виждаше се, че за нея това бе ново – казва той. – Отидох да говоря с нея и казах, че баща ми има съвсем същата количка. Тя отвърна, че пророкът на Църквата също има съвсем същата количка. И казва, че щом той може да се справи, може би и тя ще може. Това ѝ даде надежда. Мисля, че татко бе обичан от много хора. И може би една от причините за това е следната: те можеха да видят, че и той страда като тях и че носи теглото на страданието, това им даваше надежда“¹⁰³.

В началото на 1995 г. президент Хънтър освещава храма Баунтифул Юта. Той председателства над шест сесии за освещаване преди да отслабне дотолкова, че е приет в болница. След като е отписан няколко дни по-късно, Църквата издава изявление, в което се казва, че страда от рак на простатата, който се е разпространил и в костите му. Президент Хънтър няма публични изяви по време на последните шест седмици на живота си, въпреки че продължава да се среща със своите съветници и да работи по църковни задачи от жилището си. „Благодарен съм, че той получи възможността да освети (този храм) – казва президент Гордън Б. Хинкли – особено предвид молбата му към членовете на Църквата „да гледат на Господния храм като на важен символ на тяхното членство“¹⁰⁴.

Президент Хауърд У. Хънтър почива на 3 март 1995 г., на възраст 87 години. Последните му думи, казани с „много тих и спокоен глас“ на хората до леглото му, са прости: „Благодаря ви“¹⁰⁵. Въпреки че служи като президент само за девет месеца, неговото влияние е много дълбоко. „Членовете по целия свят се привързаха по един специален начин към техния пророк, гледач и откровител – казва старейшина Джеймс Е. Фауст. – Те виждаха в него възплъщение на качествата на самия Спасител. Те откликваха по един забележителен начин на пророческите му послания да направим живота си по-подобен на Христовия и да превърнем храмовете в център на нашето поклонение“¹⁰⁶.

На погребението на президент Хънтър, президент Гордън Б. Хинкли казва за него:

„Едно величествено дърво падна, като остави празно място. Неговата голяма и тиха сила вече не е сред нас.

Много се каза за неговото страдание. Вярвам, че то е било по-продължително и болезнено от нашите предположения. Той разви силна търпимост към болката и не се оплакваше от нея. Само по себе си е чудо, че живя толкова дълго. Неговото страдание е утешило много други страдащи и е намалило болката им. Те знаеха, че той разбира тежестта на техния товар. Той общуваше с тях с една специална обич.

Много беше казано за неговата добрина, неговата загриженост, подходът му към околните. Всичко това е вярно. Той предаде себе си на начина на действие на Спасителя, Когото обичаше. Той бе тих и внимателен човек. Но също така можеше да изразява силна позиция и мъдри мнения. ...

Брат Хънтър бе благ и внимателен. Но също така можеше да бъде силен и убедителен в своите изказвания. ... Той бе обучен в правото. Знаеше как да представи даден въпрос. Излагаше различните аспекти по подреден начин. И от тях извличаше заключение. Когато говореше, всички ние слушахме. Неговите предложения обикновено бяха приемани. Но когато това не се случваше, той имаше гъвкавостта да приеме това. ...

За тридесет и шест години, през които носи мантията на свято апостолство, той бе водещ и силен глас в провъзгласяването на ученията на Евангелието на Исус Христос и придвижването напред на делото на Църквата. Той е обиколил света като истински и способен служител на Учителя. ...

Хауърд У. Хънтър, пророк, гледач и откровител имаше сигурно и силно свидетелство за живата реалност на Бог, нашият Небесен Отец. С дълбока убеденост споделяше своето свидетелство за божествеността на Господ Исус Христос, Изкупителят на човечеството. Говореше с обич за Пророка Джозеф Смит и за всички негови приемници до времето на президент Хънтър. ...

Нека Бог благослови паметта му за наше добро¹⁰⁷.

Бележки

1. В Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church“, *Ensign*, юли 1994 г., с. 4.
2. Хауърд У. Хънтър, „Fear Not, Little Flock“ (обръщение в Университета Бригъм Йънг, 14 март 1989 г.), с. 2; speeches.byu.edu.
3. В Todd, „Howard W. Hunter“, с. 5.
4. В J M. Heslop, „He Found Pleasure in Work“, *Church News*, 16 ноем. 1974 г., с. 4.
5. В Heslop, „He Found Pleasure in Work“, с. 4, 12.
6. В Heslop, „He Found Pleasure in Work“, с. 4.
7. В Kellene Ricks, „Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles“, *Friend*, април 1990 г., с. 6.
8. В Gerry Avant, „Elder Hunter—Packed Away Musician’s Career for Marriage“, *Church News*, 19 май 1985 г., с. 4.
9. В Ricks, „Friend to Friend“, с. 6.
10. В Heslop, „He Found Pleasure in Work“, с. 4.
11. В Ricks, „Friend to Friend“, с. 6.
12. В Avant, „Elder Hunter“, с. 4.
13. Вж. „Eagle Scout Qualifies“, *Idaho Statesman*, 12 май 1923 г.; цитирано в Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter* 1994 г., с. 41.
14. В Don L. Searle, „President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles“, *Ensign*, април 1986 г., с. 22.
15. В Джеймс Е. Фауст, „The Way of an Eagle“, *Ensign*, авг. 1994 г., с. 4.
16. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 22.
17. В Джеймс Е. Фауст, „The Way of an Eagle“, с. 4, 6.
18. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 22.
19. Историческа справка за кол Бойси на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни, 1924 г., с. 6, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
20. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 41.
21. Табернакълът в Бойси е съборен през 1992 от Училищната администрация на Бойси, която го купува от Църквата няколко години по-рано (вж. „Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise“, *Deseret News*, 9 септ. 1992 г., с. B3).
22. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 55.
23. В Heslop, „He Found Pleasure in Work“, с. 4; вж. също Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 57.
24. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 64.
25. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 65.
26. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 71.
27. В Gerry Avant, „She Made Home a Happy Place“, *Church News*, 16 ноем 1974 г., с. 5.
28. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 79-80.
29. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 81.
30. Непубликуван ръкопис на Ричард А. Хънтър. В това издание са включени няколко цитата на сина на президент Хънтър, Ричард, защото той бе на разположение да предостави информация и проникновения при подготовката му. Джон, вторият син на президент Хънтър не бе на разположение, защото умира през 2007 г.
31. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 87.
32. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 88.
33. В Heslop, „He Found Pleasure in Work“, с. 4.
34. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 91.
35. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 90.
36. Вж. Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 94.
37. В Heslop, „He Found Pleasure in Work“, с. 4.
38. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 97.
39. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 98.
40. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 98.
41. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 100-101.
42. Charles C. Pulsipher, „My Most Influential Teacher“, *Church News*, 10 ян. 1981 г., с. 2.
43. Непубликуван ръкопис на Ричард А. Хънтър.
44. В Doyle L. Green, „Howard William Hunter: Apostle from California“, *Improvement Era*, ян. 1960 г., с. 37.
45. Cree-L Kofford, в Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 120.
46. John S. Welch, в Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 119.
47. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 123.

48. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 125.
49. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 131.
50. Непубликуван ръкопис на Ричард А. Хънтър.
51. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 127.
52. Charles C. Pulsipher, „My Most Influential Teacher“, с. 2.
53. Хауърд У. Хънтър, „Welfare and the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, апр. 1962, с. 238.
54. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 135. За своя дядо, Ричард А. Хънтър пише: „Винаги съм знаел, че той е верен член на Църквата. Непрекъснато вършеше по нещо добро. Би могъл да бъде наречен „г-н Мормон“. Мнозина от съседите и членовете на района могат да разкажат за добрите и тактичните неща, които правеше. Беше обичан в църковната общност“ (непубликуван ръкопис).
55. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 137.
56. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 139.
57. Betty C. McEwan, „My Most Influential Teacher“, *Church News*, 21 юни 1980 г., с. 2.
58. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 144.
59. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 144.
60. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 145-146.
61. В Conference Report, окт. 1959 г., с. 121.
62. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 151.
63. Douglas D. Palmer, „The World Conference on Records“, *Improvement Era*, юли 1969 г., с. 7.
64. Jay M. Todd, „Elder Howard W. Hunter, Church Historian“, *Improvement Era*, апр. 1970 г., с. 27.
65. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 194.
66. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 208.
67. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 205.
68. В Todd, „Howard W. Hunter, Church Historian“, с. 27.
69. В Todd, „Howard W. Hunter, Church Historian“, с. 27.
70. „New Church Historian Called“, *Church News*, 14 фев. 1970 г., с. 3.
71. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 197.
72. Джеймс Е. Фауст, „Howard W. Hunter: Man of God“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 27.
73. Хауърд У. Хънтър, „All Are Alike unto God“, *Ensign*, юни 1979 г., с. 74.
74. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 215.
75. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 218.
76. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 222; съкращенията изписани изцяло.
77. В Gerry Avant, „He Wanted to Visit the Holy Land „Just One More Time“, *Church News*, 11 март 1995 г., с. 9.
78. Във Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011 г., с. 119.
79. Вж. „Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes“, *Church News*, 22 ноем. 1975 г., с. 3.
80. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 202.
81. В Conference Report, окт. 1959 г., с. 121.
82. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 168-169.
83. В Avant, „She Made Home a Happy Place“, с. 5.
84. В Searle, „President Howard W. Hunter“, с. 25.
85. Непубликуван ръкопис на Ричард А. Хънтър.
86. Джеймс Е. Фауст, „President Howard W. Hunter: The Lord’s ‘Good and Faithful Servant‘“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 9.
87. В Dell Van Orden, „Exciting Time in Church History“, *Church News*, 25 юни 1988 г., с. 6.
88. „The Opening and Closing of Doors“, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 54.
89. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 284.
90. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 291.
91. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 305-306.
92. Хауърд У. Хънтър, „An Anchor to the Souls of Men“, *Ensign*, окт. 1993 г., с. 71.
93. Джеймс Е. Фауст, „The Way of an Eagle“, с. 13.
94. В Todd, „Howard W. Hunter“, с. 4.
95. В Todd, „President Howard W. Hunter“, с. 5; вж. също Хауърд У. Хънтър, „Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 8.
96. Гордън Б. Хинкли, „A Testimony Vibrant and True“, *Liahona*, апр. 1995 г., с. 34.
97. Хауърд У. Хънтър, „Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 8.

98. В Gerry Avant, „Temple Is Dedicated in Sunshine State“, *Church News*, 15 окт. 1994 г., с. 3.
99. Хауърд У. Хънтър, „We Have a Work to Do“, *Ensign*, март 1995 г., с. 64.
100. Хауърд У. Хънтър, „The Gifts of Christmas“, *Ensign*, дек. 2002 г., с. 18.
101. Хауърд У. Хънтър, „The Gifts of Christmas“, с. 18–19; адаптирано от „What We Think Christmas Is“, *McCall's*, дек. 1959 г., с. 82–83.
102. Гордън Б. Хинкли, „A Prophet Polished and Refined“, с. 34.
103. Непубликуван ръкопис на Ричард А. Хънтър.
104. Гордън Б. Хинкли, „A Prophet Polished and Refined“, с. 34.
105. В Dell Van Orden, „14th President of the Church Dies at Age 87; He Touched Millions of Lives across the World“, *Church News*, 11 март 1995 г., с. 3.
106. Джеймз Е. Фауст, „Howard W. Hunter: Man of God“, с. 26.
107. Гордън Б. Хинкли, „A Prophet Polished and Refined“, с. 34-35.

„Колко често мислим за Спасителя? Доколко задълбочено, с каква благодарност и почит размишляваме над живота Му? Доколко Той е център на нашия живот?“

Исус Христос – единственият ни ПЪТ КЪМ НАДЕЖДА И РАДОСТ

*„Ако животът и вярата ни са съсредоточени
върху Исус Христос и Неговото Възстановено
Евангелие, няма нередност, която
да остане с нас за постоянно“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Основна тема в ученията на президент Хауърд У. Хънтър е идеята, че истинският мир, изцеление и щастие се дават единствено, когато човек се стреми да опознава и следва Исус Христос. Президент Хънтър учи следното: „Христовият път е не само *правилният* път, а в края на краищата *единственият* път към надежда и радост“¹.

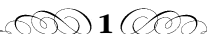
Президент Хънтър е също така директен в своето свидетелство за божествената мисия на Спасителя. „Като апостол, ръкоположен като специален свидетел за Исус Христос, аз ви давам своето тържествено свидетелство, че Исус Христос е наистина Сина Божий – заявява той. – Той е Месията, за Когото са прокували старозаветните пророци. Той е надеждата на Израил, за Чистото идване чедата на Авраам, Исаак и Яков са се молили през дългите векове на предписано поклонение. ...

Именно чрез силата на Светия Дух аз давам своето свидетелство. Дори да Го бях виждал с очите си и слушал с ушите си, нямаше да знам по-добре, че Христос реално съществува. Знаем, че Светият Дух ще потвърди истинността на моето свидетелство в сърцата на всички онези, които слушат с ухо на вяра“².

Привлечен от местата, където Исус е служил, президент Хънтър пътува до Светите земи десетки пъти. Президент Джеймз Е. Фауст от Кворума на дванадесетте апостоли казва: „Ерусалим бе

като магнит за него. ... Неговото желание да бъде там, където Спасителят е ходил и проповядвал, бе ненаситно. Той обичаше всички тези гледки и звуци. Особено обичаше Галилея. Но едно беше най-любимото му място. *Винаги* казваше: „Нека само още веднъж отидем до Градинската гробница, за доброто старо време“. Там той сядаше и размишляваше, като сякаш успяваше да погледне през булото между него и Спасителя“³.

Учения на Хауърд У. Хънтър

**Трябва да познаваме Исус Христос по-добре,
отколкото Го познаваме, и да си спомняме за
Него по-често, отколкото си спомняме.**

Членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни с благоговение пеят:

*Господи, мисля все за Теб –
радваш сърцето ми.
Дивно е твоето лице,
то е любов и мир. ...*

... Колко често мислим за Спасителя? Доколко задълбочено, с каква благодарност и почит размишляваме над живота Му? Доколко Той е център на нашия живот?

Например, до каква степен, в един нормален ден, през работната седмица или бързо изтеклия месец, отделяме време за действието „Господи, мисля все за Теб“? При някои от нас може би степенята не е достатъчна.

Със сигурност животът може да бъде по-спокоен, със сигурност браковете и семействата могат да бъдат по-силни, със сигурност кварталите и народите ще бъдат по-сигурни, по-добронамерени и градивни за нас, ако Евангелието в по-голяма степен радва сърцата ни.

Освен ако не внимаваме какви са чувствата в сърцата ни, се чудя дали имаме надежда да получим голямата радост, славната награда: да видим един ден Неговото лице, което е „любов и мир“.

„Нека бъдем по-отдадени и дисциплинирани последователи на Христос. Нека Го ценим в мислите си и да изговаряме Неговото име с обич“.

Всеки ден от живота ни и по всяко време на годината ... Исус пита всеки един от нас, по начина, по който направил това при Своето триумфално влизане в Ерусалим преди толкова много години: „Какво мислите за Христа? Чий Син е?“ (Мат. 22:42.)

Заявяваме, че Той е Синът Божий и реалността на този факт би трябвало по-често да вълнува душите ни⁴.

Трябва да познаваме Исус Христос по-добре, отколкото Го познаваме; трябва да си спомняме за Него по-често, отколкото си спомняме; трябва да Му служим по-смело, отколкото Му служим. Така ще можем да пием вода, която извира за вечен живот, и да ядем хляба на живота⁵.

2

Исус е нашият единствен източник на надежда и трайна радост.

*Надежда за всяко смирено сърце,
радост за кротките,
към падналите доброта,
и благост за търсещите!*

Какви прекрасни слова и музика, какво послание за надеждата, основана на Христовото Евангелие! Има ли сред нас хора, колкото и да сме различни, на които да не им трябва надежда и по-голяма радост? Това са общочовешки нужди и копнежи на душата и Христос обещава на Своите ученици, че ще ги изпълни. Има „надежда за всяко смирено сърце“ и „радост за кротките“.

Смирението се заплаща скъпо – плащаме с нашата гордост, безчувственост и най-вече с нашите грехове. Защото, както преди двадесет века узнава бащата на цар Ламоний, това е цената за истинската надежда. „О, Боже – казва той – ще поискаш ли да ми се покажеш и аз ще Ти изкажа всичките си грехове, та да мога да бъда вдигнат от мъртвите и спасен в последния ден“. (Алма 22:18.) Така ние, по същия начин, когато имаме желанието да се откажем от всичките си грехове, за да Го опознаем и следваме, ще бъдем изпълнени с радостта на вечния живот.

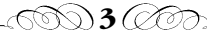
И какво да кажем за кротките? В един свят, където нещата се постигат с оказване на натиск и стремеж да бъдеш първи, няма големи опашки за книги, призоваващи към обикновена добродетел. Кротките, обаче, ще наследят земята, това е доста впечатляващ резултат за нещо, постигнато *без* оказване на натиск! Рано или късно, като се молим това да стане *по-скоро* рано, отколкото късно, всеки ще признае, че Христовият път е не само *правилният* път, а в края на краищата *единственият* път към надежда и радост. Всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда, че благостта е по-добра от бруталността, добрината е по-висша от принудата, че мекият отговор отклонява от ярост. Накрая, и при възможност по-рано, ние трябва да бъдем по-подобни на Него. ...

*Исусе, Ти си наша радост,
също и награда;
Исусе, бъди и наша слава,
за цялата вечност.*

Това е моята лична молитва и желанието ми за целия свят. ... Свидетелствам, че Исус е единственият източник на трайна радост, че единственият ни траен мир е в Него. Желая Той да бъде „наша слава сега“, славата, за която жадува всеки от нас поотделно, единствената награда, която хора и народи могат

неизменно да пазят в сърцето си. Той е нашата награда за времето и вечността. Всяка друга награда накрая остава безплодна. Всяко друго достойнство избледнява с времето и постепенно се руши на стихииите. Накрая, ... само в Христа можем да познаваме истинска радост.

... Нека бъдем по-отдадени и дисциплинирани последователи на Исус Христос. Нека Го ценим в мислите си и да изговаряме Неговото име с обич. Нека коленичим пред Него със смирение и милост. Нека благославяме и служим на околните, така че те да могат да правят същото⁶.

Най-належащата световна нужда е хората да имат дейна и искрена вяра в Спасителя и Неговите учения.

Има хора, които твърдят, че е старомодно да се вярва в Библията. Старомодно ли е да се вярва в Бог, в Исус Христос, Сина на Живия Бог? Старомодно ли е да се вярва в Неговата единствена жертва и Възкресението? Ако е така, заявявам, че съм старомоден и че Църквата е старомодна. С изключителна простота Учителят преподава принципите на вечния живот и уроци, които носят щастие на хората, които изберат да повярват. Не ми изглежда разумно предположението, че модернизирването на тези учения на Учителя е нещо нужно. Неговото послание съдържа вечни принципи⁷.

В този век, както през всички минали и бъдещи векове, най-належащата световна нужда е хората да имат дейна и искрена вяра в основните учения на Исус от Назарет, живият Син на живия Бог. И именно защото мнозина отхвърлят тези учения, искрените вярващи в Евангелието на Исус Христос имат належащото основание да провъзгласяват неговите истини и да показват чрез пример силата и мира на един праведен и благороден живот. ...

Какво трябва да бъде нашето поведение, когато ни обиждат, разбират погрешно, отнасят се с нас нечестно и грубо или извършват грехове срещу нас? Какво следва да направим, ако се окажем наранени от обични хора или ни се откаже повишение

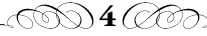
Спасителят може да успокоява бурите в нашия живот.

или станем обект на лъжливо обвинение или нашите мотиви бъдат нечестно атакувани?

Отвърщаме ли на удара? Изпращаме ли армия дори още по-голяма? Деградираме ли чрез философията „око за око, зъб за зъб“ или ... осъзнаваме, че накрая тя ще ни остави слепи и беззъби? ...

С величието на Своя живот и примера на ученията Си, Христос ни дава напътствия и сигурни обещания в това отношение. Той преподава с изключително достойнство и власт, които дават надежда на хора - образовани и невежи, богати и бедни, здрави и болни⁸.

Стремете се да изградите лично свидетелство за Исус Христос и Единението. Всеки от нас следва да се стреми да изучава живота на Христос и да придобие свидетелство за реалното Му съществуване. Когато разберем мисията Му и извършеното от Него Единение, ще желаем да водим живот по-подобен на Неговия⁹.

Докато упражняваме вяра в Спасителя, Той ще успокоява бурните води на нашия живот.

Всички ние сме попадали във внезапни житейски бури. Някои от тях ... могат да бъдат тежки, страшни и потенциално унищожителни. Като отделни хора, семейства, общности и народи, като Църква дори, всички сме били връхлитани от внезапни бури, които са ни принуждавали, по един или друг начин, да питаме: „Учителю, няма ли Те е грижа че загиваме?“ (Марка 4:38). И по един или друг начин, в спокойствието след бурята, винаги чуваме: „Защо сте страхливи? Още ли нямате вяра?“ (Марка 4:40.)

Никой от нас не желае да допусне мисълта, че *няма* вяра, но аз смятам, че нежният укор на Господ тук е добре заслужен. Това е Великият Иехова, в Когото твърдим, че сме вложили своето упование и че сме взели Неговото име върху си, именно Той казва: „Да бъде простор посред водите, който да раздели вода от вода“. (Бит. 1:6.) И именно Той също казва: „Да се събере на едно място водата, която е под небето, та да се яви сушата; и стана така“. (Бит. 1:9.) Освен това именно Той разделя Червено море, позволявайки на израилтяните да преминат по суша. (Вж. Изх. 14:21-22.) Със сигурност не би трябвало да се изненадваме, че Той е могъл да повелява над няколко стихии при Галилейското езеро. И нашата вяра следва да ни напомня, че Той може да успокоява бурните води на нашия живот. ...

Всички ние ще изтърпим някакви несгоди в живота си. Смятам, че е съвсем разумно да приемем това за факт. Някои от тях имат потенциала да бъдат тежки и разрушителни. Някои дори могат да подложат на изпитание нашата вяра в един любящ Бог, Който има силата да помага.

Смятам, че на тези тревоги, Този, Който е Отец на всички, би отвърнал: „Защо сте страхливи? Още ли нямате вяра?“ И, разбира се, тази вяра следва да се проявява през цялото пътуване, през цялата тази опитност, да се радва на пълен израз в живота ни, а не само по време на възникнали трудности. ...

Исус казва: „В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света“. (Иоана 16:33.)¹⁰.

Когато съсредоточаваме живота си върху Спасителя, няма нужда да се боим, като така нашите тревоги ще се превърнат в радост.

Знам достатъчно за заетия ви и забързан живот и знам, че понякога се разстройвате. От време на време сигурно дори се тревожите. Познавам ги тези неща. ...

Моето послание към вас днес е следното: „Не бой се, малко стадо“. Искам да ви насърча да откривате радост в големите благословии на живота. Искам да ви поканя да чувствате възне- нието от живота според Евангелието и обичта на Небесния ни Отец. Животът е прекрасен, дори в трудни моменти, и на всички спирки по маршрута му можем да откриваме щастие, радост и мир, а в края му ни очаква безкраен дял от тях.

Да, има много неща, за които да се притесняваме – някои от тях са много сериозни – но затова в Евангелието говорим за вяра, надежда и милосърдие. Като светии от последните дни, ние водим „изобилен живот“ и полагаме усилието да обръщаме повече внимание на нашите благословии и възможности, откол- кото на разочарованията и тревогите. „Търсете усърдно, молете се винаги и бъдете вярващи – гласят Писанията – и всички неща ще работят заедно за ваше добро“ (У. и З. 90:24). Искам да ви напомня за това обещание. ...

Моля, помнете следното нещо. Ако животът и вярата ни са съсредоточени върху Исус Христос и Неговото Възстановено Евангелие, няма нередност, която да остане с нас за постоянно. От друга страна, ако животът ни не е съсредоточен върху Спасителя и Неговите учения, няма да можем да се радваме за постоянно на никой успех. ...

Всички ние понякога имаме здравословни проблеми, за някои те са постоянна величина. Болестите са част от бремето на този живот. Имайте вяра и мислете позитивно. Силата на свещени- чеството е нещо реално и има толкова много добри неща в жи- вота, дори когато страдаме физически. За нас е радост да знаем, че с възкресението се слага край на нараняванията и болестите.

Някои от нашите тревоги може да идват под формата на изкушения. Или да се предизвикват от трудни решения по отношение на образование, кариера, финанси или брак. Каквото и да е вашето бреме, вие ще откриете необходимата ви сила в Христос. Исус Христос е Алфа и Омега, буквално началото и краят. Той с нас от старта до финалната линия и така е много повече от зрител в нашия живот. ...

Ако носеното от нас бреме е самият грях, посланието е същото. Христос познава пълната тежест на нашите грехове, защото вече я е понесъл. Ако бремето ни не е грях или изкушение, а болест, бедност или отхвърляне, посланието е същото. Той знае. ...

Той е изстрадал много повече от нашите грехове. Този, Когото Исаия нарича „човек на скърби“ (Исаия 53:3; Мосия 14:3), съвършено познава всеки проблем, който ни сполита, защото е избрал да понесе целия товар на всички наши проблеми и болки. ...

Братя и сестри, вие сте имали и ще имате множество тревоги и проблеми от всякакъв вид; въпреки това, приемоте живота с радост и изпълнени с вяра. Изучавайте редовно Писанията. Молете се усилено. Подчинявайте се на гласа на Духа и на пророците. Правете всичко по силите си, за да помагате на околните. Ще откриете голяма радост чрез тези действия. Един славен ден всички ваши тревоги ще бъдат превърнати в радости.

Както пише Джозеф Смит на така затруднените светии от своята килия в затвора Либърти:

Нека бодро свършим всички неща, които са по силите ни, и тогава ние можем да се успокоим с пълната увереност, че ще видим спасението Божие и ръката Му, която ще бъде открита (У. и З. 123:17; курсив добавен).

(Според Господните слова към Пророка Джозеф Смит:)

„Ето защо, не бой се, малко стадо; вършете добро; нека земя и пълък се обединят срещу вас, защото ако сте построени на Моята канафа, те не могат да надделеят. ...

Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте.

Вижте раните, които пронизаха страната Ми, а също и белезите от гвоздеите по ръцете и нозете Ми; бъдете верни, спазвайте заповедите Ми и ще наследите царството небесно (У. и З. 6:34–37)¹¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете как бихте отговорили на въпроса на президент Хънтър в раздел 1. Как може Исус Христос да придобие повече влияние в живота ни? Как може Той да придобие повече влияние в домовете ни? Как можем да опознаваме Христос в по-голяма степен?
- Каква е „цената“, която трябва да заплатим, за да получим предлаганите от Христос надежда, радост и мир? (Вж. раздел 2.) Кога сте чувствали предлаганите от Спасителя надежда, мир и радост?
- Защо според вас „най-належащата световна нужда е хората да имат дейна и искрена вяра в основните учения на Исус от Назарет“? (Вж. раздел 3.) Как можете да изявявате вашата вяра в Христовите учения, когато ви „обиждат, разбират погрешно, отнасят се с (в)ас нечестно и грубо или извършват грехове срещу (в)ас“?
- Какво можем да научим от ученията за вярата и страха, изложени от президент Хънтър? (Вж. раздел 4.) Как вярата може да ни помага да преодолеем страха? Спомнете си случаи, когато Спасителят е успокоявал бурите в живота ви, като сте упражнявали вяра в Него.
- Как съветът на президент Хънтър в раздел 5 ни помага да „прием(аме) живота с радост“, дори когато ставаме обект на тъга, разочарования и болести? Как можем да развиваме вечна перспектива? Как Спасителят ви е помагал да водите по-изобилен живот?

Свързани с темата стихове:

Матей 11:28–30; Иоана 14:6; 2 Нефи 31:19–21; Алма 5:14–16; 7:10–14; 23:6; Еламан 3:35; 5:9–12; У. и З. 50:40–46; 93:1

Помощни материали за изучаване

„Докато изучавате, бъдете внимателни към идеите, които идват в ума ви и към чувствата, които идват в сърцата ви“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 21). Бихте могли да записвате получаваните от вас впечатления, дори когато те нямат явно отношение към разглежданата тема. Може това да са точно нещата, които Господ иска да ви разкрие.

Бележки

1. „Jesus, the Very Thought of Thee“, *Ensign*, май 1993 г., с. 65.
2. „An Apostle’s Witness of Christ“, *Ensign*, ян. 1984 г., с. 70.
3. Джеймс Е. Фауст, „Howard W. Hunter: Man of God“, *Ensign*, април 1995 г., с. 27.
4. „Jesus, the Very Thought of Thee“, с. 63–64.
5. „What Manner of Men Ought Ye to Be?“ *Ensign*, май 1994 г., с. 64; вж. също „He Invites Us to Follow Him“, *Ensign*, септ. 1994 г., с. 5.
6. „Jesus, the Very Thought of Thee“, с. 64–65.
7. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 318.
8. „The Beacon in the Harbor of Peace“, *Ensign*, ноем. 1992 г., с. 18.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, изд. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 30.
10. „Master, the Tempest Is Raging“, *Ensign*, ноем. 1984 г., с. 33–35.
11. „Fear Not, Little Flock“ (обръщение в Университета Бригъм Йънг, 14 март 1989 г.), с. 1–2, 4–5; speeches.byu.edu.

Ние трябва „да държим погледа си върху Исус“ и никога да не отместваме „очите си от Този, в Когото трябва да вярваме“.

„Моя мир ви давам“

„Мирът може да бъде получен от човек само при условие на пълно отдаване – отдаване на Княза на мира, Който има силата да дава този мир“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Един от колегите на президент Хънтър в Кворума на дванадесетте го описва като човек с „изключително търпение, произлизащо от дълбок вътрешен мир“¹. Президент Хънтър говори често за вътрешния мир, като учи, че човек може да го получи единствено като се обърне към Бог – като се уповава на Него, упражнява вяра и се стреми да върши Неговата воля. Такъв мир го поддържа през множество трудни периоди.

Към края на 1975 г. един лекар препоръчва да се направи мозъчна операция на съпругата на президент Хънтър, Клеър. Президент Хънтър много размишлява дали операцията е в интерес на Клеър, защото ще натовари крехкия ѝ организъм и е възможно да не подобри състоянието ѝ. Той отива в храма, съветва се с роднини и скоро решава, че с операцията има най-голяма възможност тя да получи известно облекчение. Описвайки чувствата си в деня на операцията, той пише:

„Придружих я до вратите на операционната зала, целунах я и я приеха вътре. С течение на времето, аз чаках и размишлявах. ... Изведнъж чувството на тревога се превърна в чувство на мир. Получих потвърждение, че бе взето правилно решение и че на моите молитви бе отговорено“².

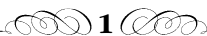
През 1989 г. президент Хънтър има друго преживяване, при което чувства мир в тежък момент. Той пътува до Ерусалим, за да освети Центъра на Университета Бригъм Йънг за блискоизточно обучение. Няколко групи протестират срещу присъствието на Църквата в Ерусалим, други заплашват, че ще отвърнат с

насилие. Един от говорителите на освещаването е старейшина Бойд К. Пакър от Кворума на дванадесетте, който по-късно описва този инцидент:

„Докато говорех, в дъното на залата имаше някакво оживление. Мъже във военни униформи влязоха в залата. Изпратиха бележка на президент Хънтър. Обърнах се, за да попитам какво да правя. Той каза: „Заплаха за бомба. Страх ли те е?“ Казах „Не“. Той отвърна: „И мен не; продължавай с речта.“³ Службата за освещаване продължава без инцидент; бомба няма.

В такива ситуации президент Хънтър се уповава на обещанието на Спасителя, което често цитира: „Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“ (Иоана 14:27).

Учения на Хауърд У. Хънтър

Исус Христос е източникът на истински мир.

При предсказването на раждането на Христос над 700 години преди то да се случи, пророкът Исаия използва изразяващи дълбоко възхищение звания. ... Едно от тези звания е от особено значение в съвременния свят: „Княз на мира“ (Иса. 9:6). „Управлението Му и мирът непрестанно ще се увеличават“ – заявява Исаия (ст. 7). Каква вълнуваща надежда за този разкъсан от война и грях свят!⁴

Мирът, за който копнее света, е време без конфликти; но хората не осъзнават, че мирът е състояние на съществуване, което се дава на човек единствено съгласно поставените от Бог условия и обстоятелства и по никакъв друг начин.

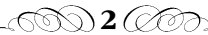
В един псалм в Книгата на Исаия могат да се открият следните думи: „Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе уповава“. (Исаия 26:3.) Съвършеният мир, за който говори Исаия, се дава на човек единствено чрез вяра в Бог. Това не се разбира от един невярващ свят.

По време на последната вечеря на Исус с Дванадесетте, Той измива краката им, разчупва хляб за тях и им дава чаша с вино;

тогава, след като Юда си тръгва, Учителят им говори доста време. Редом с други неща, Той им казва за предстоящата Си смърт и за наследството, което оставя за всеки от тях. Той не е натрупал стоки, собственост или богатство. Летописът не разкрива Той да има притежания, освен дрехите на гърба Си, като на следващия ден след разпъването и те са взети от войниците, които хвърлят жребий за тях. Той дава завещанието Си на учениците със следните прости, но дълбоки думи: „Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“. (Иоана 14:27).

Той използва еврейски поздрав и благословия: „Моя мир ви давам“. Този поздрав и наследство нямат за цел да се приемат в обикновения смисъл, защото Той казва: „Аз не ви давам както светът дава“. Това не са празни пожелания, нито церемониална вежливост, както хората от света използват тези думи, наложени чрез обичай, а като източник на този мир, Княза на мира, Той им го дава. Той им го дава и казва: „Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“. В рамките на няколко часа те ще бъдат подложени на гонение, но Неговият мир може да победи страха и те да го посрещнат непоколебими.

Заключителните Му думи преди закриващата молитва през онази паметна вечер са следните: „В света имате скръб; но дерзайте, Аз победих света“. (Иоана 16:33.)⁵

Ние култивираме мир като живеем според принципите на Евангелието.

Има една единствена водеща ръка във вселената, една безупречна светлина, един неизменен фар към света. Тази светлина е Исус Христос, светлината и живота на света, светлината, която един от пророците в Книгата на Мормон описва като „светлина, която е безкрайна, която не може никога да бъде затъмнена“. (Мосия 16:9).

Докато търсим брега на сигурност и мир, независимо дали правим това като отделни мъже и жени, семейства, общности или народи, Христос е единственият фар, на който можем

наистина да разчитаме. Именно Той казва за Своята мисия: „Аз съм пътят, истината и животът“. (Иоана 14:6). ...

Например помислете върху следното напътствие на Христос към Неговите ученици. Той казва: „Обичайте враговете си и благославяйте онези, които ви проклинат, вършете добро на онези, които ви мразят, и молете се за ония, които ви позорят и преследват“. (Мат. 5:44, вж. и 3 Нефи 12:44.)

Помислете какъв бил бил резултатът от следването на това указание във вашия квартал и в моя, в общностите, в които живеят децата ни, сред народите, които сформират нашето огромно глобално семейство. Осъзнавам, че това учение е доста трудно за следване, но със сигурност е по-приемливо от ужасните проблеми, които ни се налагат от войната, бедността и болката, от които светът продължава да страда⁶.

Когато се опитваме да помагаме на хората, които са ни огорчили, когато се молим за хората, които са ни използвали несправедно, нашия живот може да стане красив. Можем да имаме мир, когато достигнем единство с Духа и един с друг, като служим на Господ и спазваме Неговите заповеди⁷.

Светът, в който живеем, както около нас, така и в далечни страни, има нужда от Евангелието на Исус Христос. То е единственият начин светът да постигне мир. ... Имаме нужда от един свят с повече мир, постигнат от семейства, квартали и общности с повече мир. За да си подсигуририм и култивираме такъв мир, „ние трябва да ... обичаме (околните), дори нашите врагове, така както обичаме приятелите си“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 421). ... Ние трябва да протягаме приятелска ръка. Трябва да бъдем по-добри, по-внимателни, по-прощаващи и по-малко предразположени към гняв⁸.

Божият основен начин на действие е чрез убеждаване, търпение и дълготърпение, не чрез принуда и пряка конфронтация. Той действа чрез внимателно общуване и благотворна покана⁹.

Няма обещание за мир към хората, които отхвърлят Бог, към тези, които не спазват заповедите Му, към хората, които нарушават Неговите закони. Пророкът Исаия говори за упадъка и

беззаконието на ръководителите, след което продължава със следните думи: „А нечестивите са като развълнуваното море, защото не може да утихне, и водите му изхвърлят тиня и кал. Няма мир за нечестивите, казва моят Бог“. (Исаия 57:20-21.) ...

... Безразличието към Спасителя и нежеланието да се спазват Божиите заповеди дават като резултат несигурност, вътрешно неспокойствие и раздор. Това са са противоположните на мира неща. Мирът може да бъде получен от човек само при условие на пълно отдаване – отдаване на Княза на мира, Който има силата да дава този мир¹⁰.

Проблемите на света, често изразявани чрез крещящи заглавия, следва да ни напомнят да се стремим към мира, който произлиза от живот според простите принципи на Евангелието на Христос. Гласовитите малцинства няма да нарушават мира на нашите души, ако обичаме ближните си и имаме вяра в единителната жертва на Спасителя и тихото обещание за вечен живот, което Той ни дава. И къде намираме такава вяра в този смутен свят? Господ казва: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори, защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори“. (Лука 11:9-10)¹¹.

Изглежда две вечни истини трябва да се приемат от всички, ако те искат да имат мир на този свят и вечен живот в идния. (1) Че Исус е Христос, Самият Вечен Син на нашия Небесен Отец, Който дойде на земята с конкретната цел да изкупи човечеството от греха и гроба, и че Той е жив, за да може да ни отведе обратно в присъствието на Отца. (2) Че Джозеф Смит е Неговият пророк, издигнат в тези последни дни, за да възстанови истината, която, заради прегрешение, е била изгубена от човечеството. Ако хората приемат и живеят според тези две основополагащи истини, мирът ще бъде даден на света¹².

Ако самите вие устоявате на ... изкушенията и сте твърдо решени да заплащате всекидневната цена, да живеете според Закона на жътвата чрез чисти, морални мисли и действия, чрез почтени и честни взаимоотношения, чрез постоянство и търсене на разум във вашето изучаване, чрез пост, молитва и

„Един живот, изпълен с безкористна служба, също ще бъде изпълен с мир, който надхвърля всякакво разбиране“.

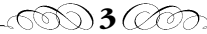
поклонение, вие ще жънете като реколта свобода, вътрешен мир и просперитет¹³.

Един живот, изпълен с безкористна служба, също ще бъде изпълен с мир, който надхвърля всякакво разбиране. ... Този мир може да бъде даден единствено чрез живот според принципите на Евангелието. Тези принципи се съдържат в програмата на Княза на мира¹⁴.

Толкова много влияния в нашия свят имат за цел да унищожават ... личния мир чрез грехове и изкушения с хиляди разновидности. Молим се животът на светиите да бъде воден в хармония с идеалите, дадени ни от Исус от Назарет.

Молим се усилията на Сатана да бъдат проваляни, личният живот да бъде тих и спокоен, семействата да бъдат сплотени и загрижени за всеки техен член, районите и коловете, клоновете и окръзите, да могат да сформират голямото Христово тяло, посрещайки всяка нужда, успокоявайки всяка болка, изцелявайки всяка рана, докато целия свят, както казва Нефи, ще върви „напред с увереност в Христа, имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. ...

Мои възлюбени братя – продължава Нефи – този е пътят; и не е даден под небето друг път“. (2 Нефи 31:20–21.)¹⁵

Спасителят може да ни помага да намираме мир, независимо от заобикалящия ни смут.

На Исус не е спестена тъга, болка, страдание и терзание. Никой не може да опише понесения от Него товар, нито да има мъдростта да разбере описанието на пророк Исаия за Него: „човек на скърби“. (Исаия 53:3.) През по-голямата част от живота Му, Неговият кораб е подхвърлян от бури, и, поне за ограничения смъртен разум, накрая фатално се разбива на каменистия бряг на Голгота. Упътени сме да не гледаме на живота със смъртни очи; с духовен поглед можем да разберем, че нещо съвсем различно се е случило на кръста.

На устните и в сърцето на Спасителя има мир, независимо колко тежка е разразилата се буря. Нека това бъде така и с нас – в сърцата ни, в домовете ни, в нашите страни по света и дори в изпитанията, които от време на време застигат Църквата. Не можем да очакваме, лично или колективно, да изживеем живота си без известно противопоставяне¹⁶.

Човек може да живее в красива и спокойна обстановка, но, заради вътрешен смут и разделение, да бъде в състояние на смут. От друга страна, човек може да стои сред крайното унищожение и кръвопролитие на войната и въпреки това да чувства

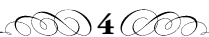
изключителен мир. Ако гледаме към хората и към светските нрави, ще виждаме само смут и объркване. Но ако се обърнем към Бог, ще открием мир за неспокойната си душа. Това е ясно в следните слова на Спасителя: „в света имате скръб“ (Иоана 16:33) и в Своето завещание за Дванадесетте и цялото човечество, Той казва: „Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. ...“ (Иоана 14:27).

Можем да чувстваме този мир сега в един свят на конфликти, ако само приемем Неговия велик дар и допълнителната покана: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си“. (Мат. 11:28-29.)

Този мир ни закриля от светския смут. Знанието, че Бог е жив, че ние сме Негови чеда и че Той ни обича, успокоява угриженото сърце. Начинът да постигнем това е да имаме вяра в Бог и Неговия Син Исус Христос. Така ще имаме мир както сега, така и през предстоящата вечност¹⁷.

В този свят на объркване, припиране и светски постижения, ние трябва да се обърнем към простотата на Христос. ... Нужно е да изучаваме простите основи на преподаваните от Учителя истини и така да елиминираме противоречията. Нашата вяра в Бог трябва да бъде нещо реално, а не спекулативно. Възстановеното Евангелие на Исус Христос може да бъде едно динамично и подемно влияние, а негово истинско приемане да ни дава съдържателни религиозни преживявания. Една от най-силните страни на мормонската религия е това преобразуване на вярата в начин на мислене и всекидневно поведение. Така смутът и объркването се заменят с мир и спокойствие¹⁸.

**Като съсредоточим погледа си върху Исус,
ние можем да триумфираме над влиянията,
които могат да унищожат нашия мир.**

Нека припомним един важен разказ за това как Исус триумфира над нещо, което предизвиква трудности и внася страх в

сърцата ни. Когато учениците на Христос поемат на едно от честите си пътувания през Галилейското езеро, нощта е тъмна и духа силен срещуположен вятър. От силния вятър вълните са буйни и тези смъртни и крехки мъже се уплашват. За съжаление с тях няма никой, който да ги успокои и спаси, защото Исус е оставен на брега.

Но както винаги, Той се погрижва за тях. Той ги обича и им помага. В момент на най-тежка трудност, те вдигат глави и в тъмнината забелязват човек с брулена от вятъра роба да върви към тях по неравността на морето. От това те извикват в ужас, мислейки, че по вълните се движи призрак. И въпреки обкръжилата ги буря и тъмнина – точно както и при нас, когато, сред тъмнината на живота, океанът изглежда така безбрежен, а нашите лодки така малки – се чува така хубавия и успокояващ глас на мира, изричайки следните думи: „Аз съм; не бойте се!“ Петър възкликва: „Господи, ако си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата“. И отговорът на Христос към него е като този към нас: „Дойди“.

Петър скача през борда сред тежките вълни и, докато погледът му е съсредоточен върху Господ, вятърът може да развява косата му и дъждът да прогизва дрехите му, но всичко е наред. Само когато с колебаеща се вяра той отмества поглед от Учителя и гледа към гневните вълни и черната бездна под себе си, само тогава той започва да потъва. И отново, като повечето от нас, той извиква: „Господи, избави ме!“. И Исус не го предава. Той хваща давещият се ученик с нежен упрек: „Маловерецо, защо се усъмни?“

Когато в безопасност се качват на малката лодка, те виждат как вятърът престава и вълните утихват. Скоро се прибират в спасителното пристанище, което всички ние се надяваме да достигнем. Екипажът и учениците са изпълнени с дълбоко удивление. Някои от тях се обръщат към Него със званието, което днес провъзгласявам: „Наистина Ти си Божий Син“. (Адаптирано от Farrar, *The Life of Christ*, с. 310–313; вж. Мат. 14:22–33.)

Твърдо съм убеден, че ако като отделни хора, семейства, общности и народи можем, подобно на Петър, да държим погледа си върху Исус, бихме могли също да крачим победоносно

по „надигащите се вълни на неверието“ и да стоим „без страх сред връхлитащите ветрове на съмнението“. Но ако отместим очите си от Този, в Когото трябва да вярваме, нещо тъй лесно да сторим и което светът тъй много се изкушава да прави, ако погледнем силата и яростта на онези ужасни и разрушителни стихии около нас, вместо Него, Който може да ни помогне и спаси, тогава неминуемо ще потънем в едно море на конфликти, тъга и отчаяние.

В такива времена, когато ни се струва, че пороите заплашват да ни удавят и бездната – да погълне подмятаната лодка на нашата съдба, се моля да можем винаги да чуваме сред бурята и мрака следните приветливи думи на Спасителя на света: „Дерзайте! Аз съм; не бойте се“. (Мат. 14:27.)¹⁹

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Хънтър учи, че Исус Христос е източникът на истински мир (вж. раздел 1). Кой преживявания са ви помогнали да осъзнаете тази истина? Как можем да получим предлагания от Исус мир?
- Как да обичаме околните ни дава мир? (Вж. раздел 2.) Как животът според Евангелието ни помага да имаме мир? Защо „безусловното отдаване“ на Спасителя е необходимо, за да имаме мир?
- Прегледайте ученията на президент Хънтър в раздел 3. Как сте изпитвали изпълнението на обещанието на Спасителя да ви „успокои“ от вашите товари, когато идвате при Него?
- Помислете върху разказа на президент Хънтър за това как Петър ходи по вода (вж. раздел 4). Какво можете да научите от този разказ за това как да намирате мир в трудни моменти? Как Спасителят ви е помагал да „дерзаете“ и да не се боите в трудни моменти?

Свързани с темата стихове:

Псалми 46:10; 85:8; Исаия 32:17; Марка 4:36–40; Римляните 8:6; Галатяните 5:22–23; Филипийците 4:9; Мосия 4:3; У. и З. 19:23; 59:23; 88:125

Помощ в преподаването

Поканете участниците в класа да изберат един от разделите в главата, който биха искали да обсъдят, и да сформират група с други, избрали същия раздел. Насърчете всяка група да обсъдят въпросите към раздела в края на главата.

Бележки

1. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 185.
2. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 266.
3. Бойд К. Пакър, „President Howard W. Hunter—He Endured to the End“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 29.
4. „The Gifts of Christmas“, *Ensign*, дек. 2002 г., с. 16.
5. В Conference Report, окт. 1966 г., с. 15-16.
6. „The Beacon in the Harbor of Peace“, *Ensign*, ноем. 1992 г., с. 18.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 40.
8. „A More Excellent Way“, *Ensign*, май 1992 г., с. 61, 63.
9. „The Golden Thread of Choice“, *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 18.
10. В Conference Report, окт. 1966 г., с. 16.
11. В Conference Report, окт. 1969 г., с. 113.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 172-173.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 73-74.
14. „The Gifts of Christmas“, с. 19.
15. В Conference Report, апр. 1976 г., с. 157.
16. „Master, the Tempest Is Raging“, *Ensign*, ноем. 1984 г., с. 35.
17. В Conference Report, окт. 1966 г., с. 16-17.
18. В Conference Report, окт. 1970 г., с. 131-132.
19. „The Beacon in the Harbor of Peace“, с. 19.

В нашите изпитания, Спасителят отправя към всеки от нас поканата, която отправя към човека при къпалнята Витесда: „Искаш ли да оздравееш?“ (Иоана 5:6).

Несгодата – част от Божия план за нашето вечно развитие

*„Когато (трудностите на земния живот)
ни смиряват и пречистват, учат и
благославят, те могат да бъдат ефективни
инструменти в Божиите ръце, чрез които
Той да ни направи по-добри хора“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

На общата конференция през април 1980 г. старейшина Хауърд У. Хънтър, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, разказва как се присъединил към голяма тълпа, за да гледа състезание с лодки в Самоа. „Тълпата бе неспокойна – казва той – и повечето погледи бяха отправени към морето в очакване на лодките. Изведнъж се чу вик от тълпата, когато лодките се появиха в далечината. Във всяка от тях имаше по петдесет силни гребци, които гребяха в ритъм, който караше лодките да се движат през вълните и пенестата вода – наистина красива гледка.

Наближаващи финала, лодките и мъжете вече можеха да се видят ясно. Макар тези силни мъже да работеха с всички сили, тежестта на лодката, с петдесет мъже в нея, се движеше срещу мощната противодействаща сила на водата.

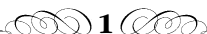
Тълпата нададе оглушителен вик, когато първата лодка пресече финалната линия“.

След състезанието старейшина Хънтър отива при лодките и говори с един от гребците, който обяснява как лодката „е така направена, че разделя водата, за да се намали съпротивлението, което забавя скоростта ѝ. Той също обяснява как тягата на

греблата срещу съпротивлението на водата създава силата, която придвижва лодката напред. Съпротивлението създава както противопоставящата се, така и движещата сила“¹.

Старейшина Хънтър използва състезанието в Самоа като въведение на реч, представяща целите на негодите. По време на своята служба като апостол, той многократно говори за негодите, като дава напътствие, надежда и насърчение. Той говори от личен опит, тъй като е преживял животозастрашаващи заболявания и други изпитания. Той свидетелства с непоклатима убеденост, че в моменти на изпитания „Исус Христос притежава силата да облекчава нашето бреме и да повдига товара ни“².

Учения на Хауърд У. Хънтър

Несгодата е част от Божия план за нашето вечно развитие.

В живота – живота на всеки един – се наблюдава пълна мяра от възходи и падения. Наистина, в света наблюдаваме много радост и тъга, много променени планове и нови посоки, много благословии, които не винаги изглеждат като благословии или се чувстват като такива, и много събития, които ни смиряват и усъвършенстват нашето търпение и вяра. Всички ние от време на време сме имали такива преживявания и предполагам, че винаги ще ги имаме. ...

... Президент Спенсър У. Кимбъл, който бе сполетян от доста страдание, разочарование и независещи от него обстоятелства, веднъж написа:

„Бидейки човешки същества, бихме искали да изгоним от живота си физическата болка и душевната мъка и да си осигурим постоянно удобство и комфорт, но ако така затворим вратите за мъката и нещастieto, ще отхвърлим най-големите си приятели и благодетели. Страданието може да прави светии от хората, като те се научават на търпение, дълготърпение и самоконтрол“ (*Faith Precedes the Miracle*, 1972 г., с. 98).

С тези думи президент Кимбъл говори за затваряне на вратите на определени преживявания в живота. ... В живота ни редовно

се затварят врати и някои от тези затваряния предизвикват истинска болка и разочарование. Но аз *наистина* вярвам, че когато се затвори една такава врата, се отваря друга (а може би и няколко), с надежда и благословии в други сфери на нашия живот, които иначе не бихме открили.

... Преди няколко години (президент Марион Г. Ромни) каза, че всички мъже и жени, включително най-верните и праведните, ще имат несгоди и трудности в живота, защото, както е казал Джозеф Смит, „хората трябва да страдат, та да могат да дойдат на хълма Сион и да бъдат въздигнати в небесата“ (*Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 245; вж. Conference Report, окт. 1969 г., с. 57).

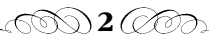
След това президент Ромни каза:

„Това не означава, че ние желаем страданието. Избягваме всичко, което можем. При все това сега знаем, и всички сме знаели, когато сме избрали да дойдем в този живот, че ще бъдем изпитвани в пещта на несгодите и изпитанията. ...

(Също така), планът на Отца за изпитание (пречистване) на Неговите чедата не изключва Самия Спасител. Страданието, което Той поел върху Си и което наистина преживял, се равнява на комбинираното страдание на всички мъже (и жени навсякъде. Треперейки и кървейки, като желаел да се отдръпне от чашата, Той казва): „Аз отпих и завърших приготовленията Си за чедата човешки“ (У. и З. 19:18-19)“ (в Conference Report, окт. 1969 г., с. 57).

Всички ние трябва да завършим „приготовленията си за чедата човешки“ (У. и З. 19:19). Приготовленията на Христос са били доста различни от нашите, но всички ние имаме приготовления за завършване, врати за отваряне. Завършването на тези важни приготовления често изисква известна болка, неочаквани промени в пътя на живота и покорство, „тъкмо както детето се покорява на баща си“ (Мосия 3:19). Завършването на божествените приготовления и отварянето на селестиалните врати може да ни отведе – и неотменно ще ни отведе – до заключителните часове на нашия земен живот³.

Дошли сме в земния живот, за да станем обект на противопоставяне. Това е част от плана за нашето вечно развитие. Без изкушение, болест, болка и тъга не може да има доброта, добродетел, удовлетворение от благополучието и радост. ... Трябва да помним, че същите сили, които пречат на нашия напредък, ни дават възможности да ги преодоляваме⁴.

Нашите земни трудности ни се дават с цел растеж и придобиване на опит.

Когато (трудностите на земния живот) ни смиряват и пречистват, учат и благославят, те могат да бъдат ефективни инструменти в Божиите ръце, чрез които Той да ни направи по-добри хора, да ни направи по-благодарни, по-обичащи и по-загрижени за околните в техните моменти на трудност.

Да, всички имаме трудни моменти, по единично и колективно, но дори в най-тежките случаи, в древността или в наши дни, тези проблеми и пророчества са имали единствената цел да благословят праведните и да помогнат на по-малко праведните да се доближат до покаянието. Бог ни обича и Писанията ни казват, че Той „даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Иоана 3:16)⁵.

Великият патриарх от Книгата на Мормон, Лехий, говори насърчаващо на своя син Яков, роден в пустошта във време на страдание и противопоставяне. Животът на Яков не е това, което той сигурно е очаквал, не е бил низ от идеално стичащи се обстоятелства. Той става обект на страдания и огорчения, но Лехий обещава, че тези страдания ще бъдат посветени за негова полза (вж 2 Нефи 2:2).

След това Лехий добавя следните станали класика думи:

„Защото нужно е да има противопоставяне във всички неща. Ако ли не, ... праведността не би могла да съществува, нито нечестието, нито святостта, нито окаяността, нито доброто, нито злото“ (2 Нефи 2:11).

През годините съм намирал много утеха в това обяснение за някои от болките и разочарованията в този живот. Намирал съм

Когато Джозеф Смит се намира в затвора Либърти, Господ му разкрива, че несгодата може да ни даде опит и да бъде за наше добро.

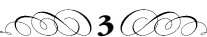
много утеха и от факта, че най-великите мъже и жени, включително Сина Божий, са станали обект на такова противопоставяне, за да могат по-добре да разберат контраста между праведността и нечестието, святостта и окаяността, доброто и злото. В тъмната и влажна килия на затвора Либърти Пророкът Джозеф Смит научава, че ако сме призовани да преминем през изпитания, това е с цел растеж и придобиване на опит и в крайна сметка ще бъдат за наше добро (вж. У. и З. 122:5–8).

Когато една врата се затваря, друга се отваря, дори за един пророк в затвора. Ние невинаги сме достатъчно мъдри или опитни, за да преценим всички входове и изходи. Обиталището, което Бог подготвя за всяко от възлюбените си чеда, може да има точно определени коридори и стълбища, специални килими и завеси, които Той желае да преминем, за да можем да придобием това обиталище. ...

В различни моменти от живота ни, вероятно в редица моменти от живота ни, ние трябва да осъзнаем, че Бог знае това, което ние

не знаем, и вижда това, което ние не виждаме. „Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ“ (Исаия 55:8).

Ако имате проблеми в къщи с деца, които се отклоняват от правия път, ако страдате от финансови несполуки и емоционално изтощение, които заплашват дома ви и щастието ви, ако трябва да посрещнете загуба на нечий живот или здраве, нека мир цари в душата ви. Ние няма да бъдем изкушавани отвъд способността ни да устоим (вж. 1 Коринтяните 10:13; Алма 13:28; 34:39). Нашите отклонения и разочарования са тясната и стеснена пътека към Него⁶.

Няма причина да не бъдем оптимисти и да имаме увереност в моменти на трудност.

Винаги сме били обект на трудности в земния живот и винаги ще бъдем. Но знаейки, каквото знаем, и живеейки по начина, по който следва да живеем, всъщност няма място за песимизъм и отчаяние, няма извинение за тях.

През живота си съм виждал две световни войни, заедно с Корея, заедно с Виетнам и (други). Положих усилията да живея през Голямата депресия и успех да се дипломирам като адвокат, като в същото време започнах своя семеен живот. Виждам съм как стокови пазари и икономики полудяват, как деспоти и тирани полудяват, като всичко това предизвика доста проблеми по света.

Затова се надявам, че не вярвате, че всички световни проблеми са се изсипали във вашето поколение или че положението никога не е било по-зле от вашите лични обстоятелства или че те никога няма да се подобрят. Уверявам ви, че нещата са били по-зле и че *винаги* се подобряват. Това винаги става – особено когато обичаме Евангелието на Исус Христос и живеем според него и му даваме възможност да процъфтява в живота ни. ...

Обратно на това, което други хора могат да кажат, в този свят няма причина вие да не бъдете щастливи, оптимистично настроени и уверени. Всяко поколение от началото на времето е имало да преодолява някои неща и проблеми, над които да работи⁷.

 4

**Когато идваме при Спасителя, Той ще облекчава
нашето бреме и ще повдига товара ни.**

„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бреме е леко“. (Мат. 11:28-30.) ...

... Това чудесно предложение за помощ, дадено от Самия Син Божий, не е ограничено само за галилеяните от онези дни. Призивът да поемем Неговото благо иго и да приемем Неговото леко бреме не е ограничено само за изминалите поколения. Това е общовалидна молба към всички хора, към всички градове и народи, към всеки мъж, жена и дете навсякъде.

В нашите собствени моменти на нужда, ние не трябва да подминаваме това сигурно решение на грижите и тревогите на нашия свят. Това е обещанието за личен мир и защита. Това е силата да се получава опрощение за греха през всички времена. Ние също трябва да повярваме, че Исус Христос притежава силата да облекчава нашето бреме и да повдига товара ни. Ние също трябва да дойдем при Него и така да получим покой в трудовете си.

Разбира се, към тези обещания има и задължения. „Вземете Моето иго върху си“, ни умолява Той. В библейски времена яремът (на англ. и гръцки думата за иго и ярем е една и съща в цитирания стих, оттам и този коментар, бел. прев.) е много ценно пособие за обработващите земята. Той позволява силата на второ животно да се впрегне и да се добави към силата на първото, като така се споделя и намалява тежкото усилие при тегленето на плуга или фургона. Товарът, който е твърде голям или дори невъзможен само за едно животно, може да се тегли равномерно и удобно от две, обвързани с общ ярем. Този ярем изисква голямо и прилежно усилие, но наистина, за обрънатите във вярата хора, игото е благо и бремето е леко.

„Учениците на Исус Христос от всяко поколение са поканени, дори им е заповядано, да бъдат изпълнени със свършена светла надежда“.

Защо да теглим бремето на този живот сами, пита Христос, или да разчитаме на подкрепата от този свят, която бързо ще отпадне? На обременените се дава Христовия ярем, това е силата и мира да застанем рамо до рамо с Бог, Който ще ни дава подкрепа, увереност и сила да се изправяме пред своите трудности и да изпълняваме задачите си тук, в изпълненото със затруднения житейско поле.

Очевидно личното житейско бreme е различно за всеки човек, но всеки носи такова. ... Разбира се, някои скърби са резултат от греховете на един свят, който отказва да следва напътствията на нашия Отец в Небесата. Каквато и да е причината за тях, изглежда никой не е напълно освободен от житейските трудности. На всеки поотделно и на всички заедно Христос казва: Тъй като всички имаме бreme за носене и иго за понасяне, защо да не са Моите? Обещавам ви, че Моето иго е благо, и Моето бreme е леко. (Вж. Мат. 11:28–30.)⁸

 5

**Светиите от последните дни не трябва да се
страхуват от изпитанията на последните дни.**

В Писанията ... е посочено, че ще има периоди, когато по целия свят ще се наблюдават трудности. Знаем, че в нашата диспенсация, за съжаление, неправедността ще надделява и ще води до неизбежните трудности, болка и наказания. Бог ще премахне тази неправедност в съответния определен от Него момент, а нашата задача е да живеем пълноценно и предано и да не се тревожим за проклятията над света и кога той ще свърши. Нашата задача е държим Евангелието в живота си и да бъдем ярка светлина – един град на хълма, който разкрива красотата на Евангелието на Исус Христос и радостта и щастието, които винаги ще се дават на всички хора във всички епохи, които спазват заповедите.

В тази последна диспенсация ще има големи трудности. (Вж. Мат. 24:21.) Знаем, че ще има войни и слухове за войни (вж. У. и 3. 45:26) и че цялата земя ще бъде в размирици (вж. У. и 3. 45:26). Във всички диспенсации е имало трудни периоди, но в нашата ще се наблюдават най-тежки опасности. (Вж. 2 Тим. 3:1.) Нечестивите хора ще се влошават все повече (вж. 2 Тим. 3:13), но това често се е случвало. Ще връхлитат бедствия и беззаконието ще изобилства. (Вж. У. и 3. 45:27).

Неизбежната и естествена последица на тези пророчества е страха и този страх не се ограничава до младото поколение. Този страх се изпитва от хората във всяка епоха, които не разбират това, което ние разбираме.

Но искам да наблегна, че не е необходимо верните светиини от последните дни да изпитват тези чувства, те не идват от Бог. На древния Израил Великият Иехова казва:

„Бъдете силни и дързостни, не бойте се, нито да се страхувате от тях; защото Господ твоят Бог Той е, Който върви пред тебе; не ще отстъпи от тебе нито ще те остави. ...

Господ, Той е, Който ходи пред тебе, Той ще бъде с тебе; не ще отстъпи от тебе нито ще те остави; не бой се, нито се страхувай“. (Втор. 31:6, 8.)

А на вас, нашето прекрасно поколение в съвременния Израил, Господ казва:

„Ето защо, не бой се, малко стадо; вършете добро; нека земя и пъкъл се обединят срещу вас, защото ако сте построени на Моята канара, те не могат да надделеят. ...

Поглеждайте към Мене във всяка мисъл; не се съмнявайте, не се бойте“. (У. и З. 6:34, 36).

Това напътствие ни се дава из всички Писания. Чуйте следните прекрасни думи: „Не бойте се, дечица, защото сте Мои и аз съм победил света, и вие сте от онези, които Моят Отец Ми е дал“. (У. и З. 50:41.) „Истина ви казвам, приятели Мои, не се бойте и утешете сърцата си; да, радвайте се винаги и за всяко нещо отдавайте благодарности“. (У. и З. 98:1.)

Предвид това прекрасно напътствие, ние сме задължени да се радваме малко повече и да се отчайваме малко по-малко, да отдаваме благодарност за това, което имаме, и за изобилието от Божии благословии, което ни е дадено, като говорим малко по-малко за това, което ни липсва или тревогите, които спохождат трудните периоди в това или минали поколения.

Време за големи надежди и вълнение

За светиите от последните дни това е време за големи надежди и вълнение – един от най-великите периоди на Възстановяването и затова един от най-великите периоди на която и да е било диспенсация, тъй като нашата е най-славната от всички. Трябва да имаме вяра и надежда, две големи и основополагащи добродетели на ученичеството на Христос. Трябва да упражняваме своето упование в Бог, тъй като това е първият принцип в нашата система от вярвания. Трябва да вярваме, че Бог има цялата сила, че ни обича и че Неговото дело няма да бъде спряно или осуетено нито в нашия личен живот, нито в света като цяло. ...

Обещавам ви в името на Господ, на Когото служа, че Бог винаги ще защитава своя народ и ще се грижи за него. Ще имаме своите трудности, така както всяко поколение и всички хора са имали трудности. Но с Евангелието на Исус Христос, вие имате всяка надежда, обещание и успокоение. Господ има сила над

Неговите светии и винаги ще приготвя места на мир, защита и сигурност за Своя народ. Когато имаме вяра в Бог, можем да се надяваме за един по-добър свят – за нас лично и за цялото човечество. В древността пророкът Етер учи (като и той познава трудностите): „Ето защо, който вярва в Бога, може със сигурност да се надява на един по-добър свят, да, дори за място от дясната страна на Бога, която надежда идва от вярата и става котва за душите на човеците, която би ги направила сигурни и постоянни, винаги изобилстващи на добри дела и водени да прославят Бога“. (Етер 12:4).

Учениците на Исус Христос от всяко поколение са поканени, дори им е заповядано, да бъдат изпълнени със свършена светла надежда. (Вж. 2 Нефи 31:20.)

Стремез да се разпръсне страха

... Ако нашата вяра и надежда са съсредоточени върху Христос, Неговите учения, заповеди и обещания, тогава ние ще можем да разчитаме на нещо наистина забележително, истински чудотворно, което може да раздели Червено море и да поведе съвременният Израил на място, „където никой няма да наранява и всява страх“. (Нутнс, 1985 г., № 30.) Страхът, който може да обземе хората в трудни дни, е основното оръжие в арсенала, който Сатана използва, за да направи човечеството нещастно. Страхуваният се човек губи силата си в битката на живота, тази срещу злото. Затова силата на злия винаги се опитва да създаде страх в човешките сърца. Във всеки век и във всяка епоха, човечеството е изпитвало страх.

Като чеда Божии и наследници на Авраам, Исаак и Яков, ние трябва да се стремим да прогонваме страха от хората. Плахи, страхуващи се хора не могат да вършат работата си добре и изобщо не могат да вършат Божието дело. Светиите от последните дни имат да изпълняват божествено назначената мисия, която просто не трябва да се проваля от страх и тревожност.

Един Господен апостол преди време казва следното: „Ключът за победата над греха е даден чрез Пророка Джозеф Смит: „Ако сте подготвени, вие няма да се боите“. (У. и З. 38:30.) Нужно е това божествено послание да се повтаря във всеки кол и район“.

(Старейшина Джон А. Уидсоу, в Conference Report, апр. 1942 г., с. 33.)

Подготвени ли сме да се отдадем на Божиите заповеди? Подготвени ли сме да постигнем победа над своите страсти и желания? Подготвени ли сме да се подчиняваме на праведния закон? Ако честно можем да отговорим с „да“ на тези въпроси, ние можем да накараме страха да напусне живота ни. Със сигурност степента на страх в сърцата ни може да се измери чрез нашата подготовка да живеем праведно – да живеем по начин, който следва да характеризира всеки светия от последните дни през всяко време и епоха.

*Привилегията, честта и отговорността
да живеем в последните дни*

Нека приключа с едно от най-въздействащите изказвания на Пророка Джозеф Смит, които някога съм чел; той е имал огромни трудности в живота си и, както знаете, е платил най-високата цена за своята победа. И той *наистина* е победил, като е бил щастлив, жизнерадостен и изпълнен с оптимизъм човек. Хората, които го познавали, чувствали неговата сила и смелост, дори в най-мрачните моменти. Той не се поддавал на мрачни мисли, нито изпадал в униние за дълго.

Той казва как нашето време – вашето и моето – е момент, за който „пророци, свещеници и царе (в миналото) са размишлявали с особена наслада; (всички тези древни свидетели за Бог) са очаквали с радостно нетърпение времето, в което живеем ние; и вдъхновявани от божествени и радостни очаквания, са пели, писали и пророкували за това наше време; ... ние сме благословените люде, които Бог е избрал да доведе до славата на последните дни“ (*Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, с. 197).

Каква привилегия! Каква чест! Каква отговорност! И каква радост! Имаме всички причини във времето и вечността да се радваме и да благодарим за качеството на нашия живот и дадените ни обещания⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Как може да ни е от полза да знаем, че несгодата е част от Божия план за нашия вечен напредък? (Вж. раздел 1.) Защо според вас несгодата има нужна роля в земния живот?
- Прегледайте ученията на президент Хънтър в раздел 2 за някой от целите на несгодата. По какви начини сте виждали несгодата да ни бъде от полза? Как можем да видим несгодата от вечната перспектива на Господ?
- Защо, според ученията на президент Хънтър, имаме причина да бъдем щастливи и оптимистично настроени, дори в трудни периоди? (Вж. раздел 3.) Как можем да развиваме по-голям оптимизъм в такива моменти? Кой са някои от благословиите, които продължаваме да имаме дори в най-жестоки несгоди?
- Как приемаме поканата на Спасителя да Му позволим да носи нашето бреме и да направи товарите ни по-леки? (Вж. раздел 4.) Какво значи да поемем върху си Неговото иго? Как Господ ви е помагал в моменти на трудност?
- Президент Хънтър учи, че чувството на страх от трудностите в последните дни не идва от Бог (вж. раздел 5.) Как животът в страх ни вреди? Как можем да живеем с надежда и вяра, а не в страх?

Свързани с темата стихове:

Иоана 14:27; 16:33; Евреите 4:14–16; 5:8–9; 1 Нефи 1:20; Алма 36:3; У. и З. 58:2–4; 101:4–5; 121:7–8; 122:7–9

Помощни материали за изучаване

„Мнозина намират за най-добро времето за учене сутрин след нощната почивка. ... Други предпочитат да учат в тихите часове след приключването на работата и притесненията на деня. ... Вероятно по-важно от часа е редовното отделяне на време за изучаване“ (Хауърд У. Хънтър, „Reading the Scriptures“, *Ensign*, ноем. 1979 г., с. 64).

Бележки

1. „God Will Have a Tried People“, *Ensign*, май 1980 г., с. 24.
2. „Come unto Me“, *Ensign*, ноем. 1990 г., с. 17-18.
3. „The Opening and Closing of Doors“, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 54, 59.
4. „God Will Have a Tried People“, с. 25-26.
5. „An Anchor to the Souls of Men“, *Ensign*, окт. 1993 г., с. 71.
6. „The Opening and Closing of Doors“, с. 59-60.
7. „An Anchor to the Souls of Men“, с. 70.
8. „Come unto Me“, с. 17-18.
9. „An Anchor to the Souls of Men“, с. 71-73.

Помощ свише

*„Може би няма обещание в живота
по-успокояващо от обещанието
за божествена подкрепа и духовно
напътствие в моменти на нужда“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Хауърд У. Хънтър се научава да се моли като малко момче. „Моята майка ме научи да се моля и да благодаря на Небесния Отец за всички неща, които ми дават радост – казва той. – Често съм му благодарил за красотата на земята и за прекрасните мигове на ранчото, край реката и със скаутите. Също така се научих да Го моля за нещата, които исках и от които имах нужда. ... Знаех, че Бог ме обича и ме слуша“¹.

През целия си живот президент Хънтър се обръща към молитвата като източник на божествена подкрепа и учи околните да правят същото. Например, когато служи като епископ, един мъж в неговия район изразява горчивина към друг човек. Съветът на президент Хънтър дава израз на свидетелството му за помощта, която се дава чрез молитвата:

„Казах му: „Братко, ако се прибереш вкъщи и се молиш за този човек всяка сутрин и всяка вечер, ще се видим с теб след две седмици по същото това време и тогава ще решим какво трябва да се направи“.

След като следва този съвет, човекът се връща и смирено казва за другия: „Той има нужда от помощ“.

„Желаете ли да му помогнете?“ – пита президент Хънтър.

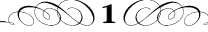
„Да, разбира се“ – казва човекът.

*„Господ обещава, че ако сме смирени в ... моменти на
нужда и се обърнем за помощ към Него, ние ще бъдем
„правени силни и благословени свише“ (У. и З. 1:28).*

„Цялата отрова и цялата горчилка си бяха отишли – си спомня по-късно президент Хънтър. – Така става, когато се молим един за друг“².

Учения на Хауърд У. Хънтър

Нашият Небесен Отец обещава да ни дава подкрепа и насоки в моменти на нужда.

Всички ние достигаем моменти в живота, когато имаме нужда от небесна помощ по един специален и належаш начин. Всички ние достигаем моменти, когато сме притиснати от обстоятелствата или объркани от съвета на други хора, като чувстваме голяма нужда да получим духовно напътствие, голяма нужда да открием правилната пътека и да направим правилното нещо. В увода към тази диспенсация в последните дни, Господ обещава, че ако сме смирени в такива моменти на нужда и се обръщаме към Него за помощ, ние ще бъдем „правени силни и благословени свише и (ще получаваме) знания от време на време“. (У. и З. 1:28). Тази помощ ще е наша само ако я търсим, уповаваме се на нея и следваме това, което цар Вениамин в Книгата на Мормон нарича „убежденията на Светия Дух“. (Мосия 3:19).

Може би няма обещание в живота по-успокояващо от обещанието за божествена подкрепа и духовно напътствие в моменти на нужда. Това е дар, който свободно се дава от небесата, дар, от който имаме нужда от ранна младост до последния ден на живота си. ...

В Евангелието на Исус Христос, ние имаме помощ свише. „Дерзайте, – казва Господ – защото Аз ще ви направлявам“. (У. и З. 78:18.) „Аз ще ти дам от Моя Дух, Който ще просветли ума ти и Който ще изпълни душата ти с радост“. (У. и З. 11:13).

Свидетелствам за божествеността на Исус Христос. Бог наистина живее и ни дава от Своя Дух. Докато решаваме житейските проблеми и вършим житейските си задачи, нека всички се ползват от този дар на Бог, нашият Отец, и да откриваме духовна радост³.

 2

Подобно на Джозеф Смит, ние можем да се обръщаме към Писанията и чрез молитва да бъдем учени свише.

Момчето-пророк Джозеф Смит ... желае да научи намерението и волята Господни в момент на объркване и грижи в своя живот. ... Районът на Палмира, Ню Йорк, става арена на „необикновена възбуда по въпроса за религията“ по време на младежките години на Джозеф. Наистина, изглежда целият район е обхванат от нея, като той пише, че „големи множества“ се присъединяват към различните религиозни групи и пораждат немалък „смут и разделение“ сред хората (Джозеф Смит — История 1:5).

За момче, което тъкмо е навършило 14 години, неговото търсене на истината става още по-трудно, защото членовете на семейство Смит в този период имат различни религиозни предпочитания.

И сега, след като представих обстоятелствата, искам да ви покаяна да помислите върху следните забележителни чувства и мисли на едно момче на такава крехка възраст. Той пише:

„По това време на голямо вълнение умът ми бе завладян от сериозно размишление и голямо неспокойствие; но въпреки че чувствата ми бяха дълбоки и често изострени, аз все още се държах настрана от всички тези (фракции) ... безпорядъкът и борбите между отделните деноминации бяха толкова големи, че за млад човек като мене, толкова незапознат с хората и другите неща, бе невъзможно да дойде до определено заключение кой е прав и кой греша.

Виковете и глъчката бяха толкова силни и непрестанни, че понякога духът ми се вълнуваше извънредно. ...

Посред тази словесна война и хаос от мнения аз често си казвах: Какво трябва да се направи? Коя от всички тези групи е права или те всички грешат? Ако някоя от тях е права, коя е тя и как мога да го разбера?

Докато се измъчвах от изключителните трудности, причинени от надпреварата на тези религиозни групи, един ден аз прочетох Посланието на Яков, първа глава, пети стих, който гласи: *Ако*

Можем да следваме примера на Джозеф Смит и да искаме мъдрост от Бог.

някому от вас не достига мъдрост, нека поиска от Бога, Който дава щедро на всички човещи и не укорява, и ще му се даде.

Никога пасаж от писанието не е достигал с повече мощ до сърцето на човек, както този, по това време, до моето. Изглеждаше, че прониква с огромна сила дълбоко в сърцето ми. Отново и отново аз размишлявах върху него, знаейки, че ако някой се нуждаеше от мъдрост от Бога, това бях аз, защото не знаех какво да правя и никога нямаше да узная, освен ако не получех повече мъдрост, отколкото имах тогава“ (Джозеф Смит — История 1:8–12).

Разбира се, това, което се случва след това, променя хода на човешката история. Решен да „поиска от Бога“, младият Джозеф отива в една горичка, близо до селския си дом. Там, в отговор на неговата искрена молитва, Бог, Вечният Отец, и Неговият Син, Исус Христос, посещават Джозеф и му дават напътствия. Това велико проявление, за което смирено свидетелствам, дава яснота по много повече въпроси за нашата диспенсация, от този към коя църква младият Джозеф трябва да се присъедини.

Но моята цел ... не е да правя преглед на първите събития на Възстановяването, макар това да е един от най-светите разкази в Писанията. По-скоро бих искал да наблегна на

впечатляващата степен на духовна чувствителност, показана от този необучен младеж.

Колко от нас, на възраст 14 години, са могли да мислят трезво и спокойно под влиянието на толкова много сили, особено по толкова важна тема като нашето вечно спасение? Колко от нас биха устояли на емоционалния конфликт при различия в религиозните убеждения на нашите родители? Колко от нас, на възраст четиринадесет или петдесет години, биха изследвали душите си и Святото слово, за да открият отговори на така наречените от Павел „Божии дълбочини“? (1 Кор. 2:10.)

Колко забележително е ..., че това момче с такава промисъл са обръща към Писанията и личната молитва, вероятно двата най-изобилни източника за духовно проникновение и впечатления, които са достъпни за цялото човечество. Със сигурност той е объркван от различните мнения, но е решен да извърши правилното нещо и да открие правилния път. Той вярва, така както вие и аз трябва да вярваме, че може да бъде учен и благославян свише, както и става.

Но, следва да отбележим, че Джозеф Смит е един много специален дух, действащ в един много специален случай. А какъв е случаят с всички нас, които може вече да сме по-възрастни – от четиринадесет години – и не ни е отредено да дадем началото на диспенсация на Евангелието? Ние също трябва да взимаме решения и да се справяме с объркване и да се борим в словесни войни в цяла гама от теми, които влияят на живота ни. Светът е пълен с такива трудни решения и понякога, докато се изправяме пред тях, може да ни бъде напомняно за нашата възраст или слабости.

Понякога може да чувстваме, че духовността ни е притъпена. През някои особено трудни дни, може дори да чувстваме, че Бог ни е забравил, че ни е оставил сами в нашето объркване и тревоги. Но това чувство не е по-уместно сред по-възрастните от нас, отколкото сред младите и по-неопитните. Бог познава и обича всички ни. Всеки един от нас е Негова дъщеря или Негов син, и каквото и да сме научили от уроците на живота, следното обещание е все така валидно: „Ако някому от вас не

достига мъдрост, нека поиска от Бога, Който дава щедро на всички човеци и не укорява, и ще му се даде“. (Яковово 1:5.)⁴

3

Молитвата е един от начините да получаваме духовно знание и напътствие.

Учението и мъдростта на света и всичко материално ни се дава чрез нашите физически сетива по земни, материални начини. Ние можем да докосваме, виждаме, чуваме, опитваме и помириравме, като така се учим. Но духовното знание, както казва Павел, ни се дава по един духовен начин от духовен източник. Павел продължава:

„Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно“. (1 Кор. 2:14.)

Открили сме, и знаем, че единственият начин да придобием духовно знание е да се обърнем към Отец в Небесата чрез Светия Дух в името на Исус Христос. Когато правим това, ако сме духовно подготвени, ще видим неща, които очите ни преди това не са виждали, и ще чуем неща, които преди това може и да не сме чували – „всичко това (, което) е приготвил Бог“, както казва Павел. (1 Кор. 2:9.) Тези неща получаваме чрез Духа.

Ние вярваме и свидетелстваме пред света, че общуването с нашия Отец в Небесата и напътствието от Господ са нещо достижимо днес. Свидетелстваме, че Бог говори на човека, както е правил в дните на Спасителя и в старозаветни времена⁵.

4

Можем да се молим винаги, не само в моменти на нужда.

Нашето съвремие изглежда представя идеята, че молитвената отдаденост и почитането на святостта са неща неразумни или нежелани, или и двете заедно. И въпреки това, скептичният съвременен човек има нужда от молитва. Опасни моменти, тежки отговорности, дълбока тревожност, съсипваща мъка – това са все състояния, които ни изтръгват от предишното самодоволство и установената рутина и изкарват наяве естествените ни

„Молитвата е общението на душата с Бог Отец“.

пориви. Ако им позволим, те ще ни смирят, смекчат и обърнат към уважителна молитва.

Ако молитвата е само внезапен призив във време на криза, тогава е напълно егоистична и започваме да си мислим за Бог като за монтьор или като за служба по поддръжката, Който да ни помага само в затрудненията ни. Трябва да си спомняме за Всевишния ден и нощ – винаги – а не само във време, когато всяка друга помощ се е провалила и отчаяно се нуждаем от помощ. Ако има аспект на човешкия живот, за който имаме редица доказателства за чудотворни успехи с неизмерима стойност за човешката душа, това е уважителното и отдадено общуване с нашия Небесен Отец.

„Послушай Господи, думите ми; внимавай на размишлението ми – пее псалмистът.

– Слушай гласа на викането ми, Царю мой и Боже мой; защото на Тебе се моля.

Господи, на ранина ще чуеш гласа ми; на ранина ще отправям молитвата си към Тебе, и ще очаквам“ (Пс. 5:1–3.)

Вероятно именно от това има нужда светът, повече от всичко, да „очаква Господ“, както казва псалмистът – да гледаме нагоре, както в радости, така и в страдания, както в изобилие, така и в нужда. Трябва непрекъснато да поглеждаме нагоре и да признаваме, че именно Бог ни дарява с всяко добро нещо и е източник на нашето спасение. ...

В нашето общество има огромни групи хора, които са изгубили духа на молитвата, благоговението и поклонението. Мъжете и жените в много кръгове са умни, интересни и някои много надарени, но им липсва един много важен елемент за завършен живот. Те не поглеждат нагоре. Те не принасят обетите си в праведност (вж. У. и 3. 59:11). Те общуват умело, но не и свято. Говорят духовито, но не и мъдро. Било в офиса, съблекалнята или лабораторията, те са паднали твърде ниско по скалата на достойнството при изявяването на своите собствени ограничени сили, след което смятат за нужно да богохулстват срещу неограничените сили на небесата.

За съжаление откриваме тази липса на благоговение дори в Църквата. Понякога говорим твърде високо, влизаме или излизаме от събранията твърде неуважително и така пречим в реализирането на този период на молитва и пречистване. Благоговението е атмосферата на небесата. Молитвата е общението на душата с Бог Отец. Добре е да ставаме по-подобни на нашия Отец, като поглеждаме нагоре към Него, като си Го спомняме винаги и като полагаме сериозни грижи в Неговото дело⁶.

5

Развиваме способността да получаваме духовно знание, когато отделяме време за размисъл и молитва.

Развиването на духовност и настройването ни към най-висшите влияния на божествеността не е нещо лесно. За това е нужно време и често се полага усилие. То не става случайно, а се постига единствено чрез целенасочен труд, призоваване на Бог и спазване на Неговите заповеди. ...

Пророкът Джозеф Смит ... ни е дал вероятно най-ясното от всички изказвания относно нуждата да станем духовни, както и времето и усилията, които следва да отделим за този процес. Той казва: „Ние считаме, че Бог е създал човека с ум, податлив на обучение, и способност, която може да нараства пропорционално на вниманието и усърдието, отделяни на светлината, предавана от небесата на ума; и че колкото повече човек се доближава до съвършенството, толкова по-ясни стават идеите му и по-голяма радостта му, докато той преодолява злините в живота си и загуби всяко желание за грях; и подобно на древните той достигне до такъв момент на вяра, че да бъде обвинен в силата и славата на своя Създател и занесен да пребивава с Него. Но считаме, че това е състояние, до което още никой човек никога не е достигнал без продължителни усилия“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит 2007 г., с. 224*)⁷.

Трябва да отделяме време да подготвяме умовете си за духовни неща. Развиването на духовните способности не се осигурява чрез предаване на власт. Трябва да има желание, усилие и лична подготовка. Изисква, разбира се, ... пост, молитва, изучаване на Писанията, опит, размисъл и глад и жажда за праведен живот.

Намирам за полезен прегледа на следните увещания на Всемогъщия Бог:

„Ако поискаш, ще получаваш откровение след откровение, знание след знание, та да може да узнаеш тайнствата и миролюбивите неща, това, което носи радост, това, което носи живот вечен“ (У. и З. 42:61).

„Поискайте от Отца в Мое име с вяра, вярвайки, че ще получите, и вие ще имате Светия Дух, Който изявява всички неща, които са целесъобразни за чедата човешки“ (У. и З. 18:18).

„Нека тържествеността на вечността почива в умовете ви“ (У. и З. 43:34).

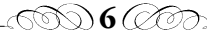
„Непрестанно съхранявайте в ума си словата на живот и в същия час ще ви се даде онази част, която ще бъде отмерена за всеки човек“ (У. и З. 84:85).

„Търсете усърдно, молете се винаги и бъдете вярващи, и всички неща ще работят заедно за ваше добро, ако ходите праведно и помните завета, който сключихте един с друг“ (У. и З. 90:24).

„Бог ще ви даде познание чрез Своя Свети Дух, да, чрез неизказуемия дар на Светия Дух“ (У. и З. 121:26).

Това са обещания, които Господ със сигурност ще изпълни, ако се подготвим.

Отделяйте време за размисъл и молитва по духовни въпроси⁸.

Бог ще ни помага да се развиваме духовно стъпка по стъпка.

Част от нашите трудности в стремежа ни да придобием духовност се състои в чувството, че има много за правене и че много не ни достига. Съвършенството е нещо предстоящо за всеки един от нас, но ние можем да наблегнем върху силните си страни, да започнем там, където се намираме и да се стремим към щастието, което може да се реализира чрез търсене на Божиите неща. Следва да помним Господния съвет:

„Затова да се не уморявате да вършите добро, защото вие полагате основата на велико дело. И от дребните неща произлиза онова, което е велико.

Ето, Господ изисква сърцето и драговолен ум; и драговолните, и послушните ще ядат благото на земята Сион в тези последни дни“. (У. и З. 64:33-34.)

За мен винаги е било насърчително, че Господ казва: „драговолните, и послушните ще ядат благото на земята Сион в тези последни дни“. Всички ние можем да бъдем драговолни и послушни. Ако Господ бе казал, че съвършените ще ядат благото на земята Сион в тези последни дни, предполагам, че някои от нас биха се обезсърчили и отказали. ...

Мястото да започнем е тук. Времето да започнем е сега. И е необходимо да вървим стъпка по стъпка. Бог, Който е „положил планове за нашето щастие“, ще ни води като малки деца и чрез този процес ще се доближаваме към съвършенството.

Никой от нас не е придобил съвършенството или зенита на духовния растеж, който е възможен в смъртността. Всеки човек може и трябва да се развива духовно. Евангелието на Исус Христос е божественият план за нашия вечен духовен растеж. Повече е от етична система. Повече е от идеален социален ред. Повече е от позитивно мислене за самоусъвършенстване и решителност. Евангелието е спасителната сила на Господ Исус Христос, придружена от свещеничеството и подкрепата на Светия Дух. С вяра в Господ Исус Христос и подчинение на Неговото Евангелие, усъвършенстване стъпка по стъпка, молба за сила, подобряване на нашите амбиции и отношение, ние ще имаме успех в стадото на Добрия Пастир. За това са нужни дисциплина, обучение, работа и сила. Както казва апостол Павел, „за всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява“. (Филип. 4:13.)

Едно съвременно откровение дава следното обещание: „И сега, истина, истина, ти казвам, уповавай се на онзи Дух, който води към вършене на добро – да, да се действа справедливо, да се ходи смирено, да се съди праведно; и това е Моят Дух.

Истина, истина, ти казвам, Аз ще ти дам от Моя Дух, Който ще просветли ума ти и Който ще изпълни душата ти с радост.

И тогава ти ще узнаеш, или чрез това ти ще узнаеш всички неща, които се отнасят до праведността, които пожелаеш от Мене с вяра, вярвайки в Мен, че ще получиш“. (У. и З. 11:12–14)⁹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- След като прочетете раздел 1, помислете за моменти, когато сте имали нужда от небесна помощ. Как обещанието за божествена подкрепа в моменти на нужда е благославяло живота ви?
- В раздел 2, какво научаваме от примера на Джозеф Смит, което може да ни помогне, когато сме объркани? Как можем да развиваме по-добра духовна чувствителност, подобна на тази на Джозеф?
- Помислете върху ученията на президент Хънтър относно начина на получаване на духовно знание (вж. раздел 3). Как можем да увеличаваме своите способности и желание да

придобиваме духовно знание? По какви начини ви е помогнало духовното знание?

- Какви са опасностите от това да мислим за „Бог като за монтьор или като за служба по поддръжката, Който да ни помага само в затрудненията ни“? (Вж. раздел 4.) Как молитвата е била благословия за вас?
- В раздел 5, президент Хънтър ни учи как да развиваме своята духовност. Защо е необходимо усилие, за да развиваме духовна сила? Какво можем да научим от стиховете, които президент Хънтър цитира в този раздел?
- Прегледайте ученията на президент Хънтър в раздел 6 относно духовния растеж. Как духовният растеж е възниквал за вас стъпка по стъпка? Как ученията на президент Хънтър в този раздел могат да ви помогнат, ако чувствате, че духовният ви растеж е недостатъчен?

Свързани с темата стихове:

Псалми 25:5; Притчи 3:6; 2 Нефи 32:8–9; Алма 5:46; 34:17–27; 37:36–37; У. и З. 8:2–3; 88:63; 112:10; Джозеф Смит — История 1:13–17

Помощ в преподаването

Поканете участниците в класа да прегледат главата в търсене на изречения и абзаци, които са важни за тях. Поканете ги да споделят тези изречения и абзаци и да обяснят защо те са от значение за тях.

Бележки

1. В Kellene Ricks, „Friend to Friend: From an Interview with Howard W. Hunter, President of the Quorum of the Twelve Apostles“, *Friend*, апр. 1990 г., с. 6.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 39–40.
3. „Blessed from on High“, *Ensign*, ноем. 1988 г., с. 59, 61.
4. „Blessed from on High“, с. 59–60.
5. „Conference Time“, *Ensign*, ноем. 1981 г., с. 13.
6. „Hallowed Be Thy Name“, *Ensign*, ноем. 1977 г., с. 52–53.
7. „Developing Spirituality“, *Ensign*, май 1979 г., с. 25.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 36–37.
9. „Developing Spirituality“, с. 25–26.

*„Джозеф Смит е бил не само велик човек, а и
вдъхновен Господен служител, пророк Божий“.*

Джозеф Смит, Пророкът на Възстановяването

*„Давам тържествено свидетелство за
Пророка Джозеф Смит, който е Господният
помазан служител в тези последни дни“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Нанси Ноуъл, една от прапрабабите на Хауърд У. Хънтър по бащина линия, се премества в Лапийр, Мичиган, през средата на 30-те години на 19 век. През 1842 г. един мисионер от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни пристига в Лапийр от Наву, щата Илинойс. Нанси изслушва неговото послание, моли се за него и получава свидетелство, че той проповядва истината. Отива в Наву, за да научи повече за Църквата и в своя дневник описва преживяното по следния начин:

„Отидох да чуя мормонския проповедник (Джозеф Смит) с много предпазливост, надявайки се да не бъда измамена. Той говореше за Второто пришествие на Христос. Получих свидетелство, че Той говореше истината и че Джозеф Смит е истински пророк, призван и отделен от Бог, за да изпълни това велико дело, защото той е изявил на света истината такава, каквато е била проповядвана от Исус Христос. Поисках да бъда кръстена“¹.

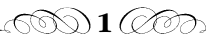
Подобно на своята прапрабаба Нанси Ноуъл, Хауърд У. Хънтър има сигурно свидетелство за пророческата мисия на Джозеф Смит. Три седмици след като става президент на Църквата, той пътува до Наву, за да отбележи 150-та годишнина от мъченичеството на Джозеф и Хайръм Смит. На събрание, проведено на мястото, където се е намирал храма Наву, президент Хънтър казва:

„Отговорността, която чувствам към делото, започнато от Пророка Джозеф Смит, ме изпълва с решителност да направя

всичко възможно в даденото ми време и предоставените ми възможности. Със сигурност Джозеф е бил верен и предан в даденото му време и предоставените му възможности! ... Давам тържествено свидетелство за Пророка Джозеф Смит, който е Господният помазан служител в тези последни дни. Към неговото свидетелство за божествеността и реалното съществуване на Исус Христос, аз добавям моето собствено“².

По-късно през този ден, в събрание, проведено до затвора Картидж, президент Хънтър свидетелства: „Джозеф Смит, който е дал живота си на това място, е бил оръдието, използвано от Господ, за да възстанови пълнотата на Неговото Евангелие и властта на свещеничеството“³.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Бог Отец и Исус Христос се явяват на Джозеф Смит, за да дадат начало на Възстановяването.

Множество пъти Евангелието е било давано на света чрез пророци и всеки път е било изгубвано поради неподчинение. През 1820 г. мълчанието е нарушено и Господ отново се явява на един пророк. Този пророк, Джозеф Смит, може да свидетелства за своето придобито чрез опит познание, че Бог е жив, че Исус е Христос, Синът Божий, една възкресена Личност, отделна и разграничена от Отца. Той не свидетелства за това, в което вярвал, или за мислите и умозаклученията на други хора, а за това, което знаел. Това знание му е било дадено, защото Бог Отец и Синът му се явили лично и му говорили⁴.

Бог ... разкрива Себе Си (на Джозеф Смит) като Личност. Освен това Отца и Синът показват следната неопровержима истина – Те са отделни и разграничими Личности. Наистина, връзката между Отца и Сина е затвърдена от следното божествено представяне пред младия пророк: „Този е Моят Възлюбен Син! Него слушай!“ (Джозеф Смит — История 1:17)⁵.

Когато хората научават, че младият Джозеф твърди как Бог му се е явил, те му се присмиват и го отхвърлят, точно както в древността мъдри и способни мъже в Атина отхвърлят един

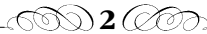
изключителен мъж, който им служи. Но това не променя факта, че Павел е бил единственият човек в онзи велик град на учение, който знаел, че човек може да премине през портите на смъртта и да живее. Единствен той в Атина е можел да направи разлика между формалното идолопоклонничество и искреното поклонение на единствения истинен и жив Бог. (Вж. Деянията 17:19–20, 22–23)⁶.

Хората, които отхвърлят Спасителя, когато идва на земята с твърдението, че е Божият Син, казват за Него: „Не е ли Тоя син на дърводелеца?“ (Матей 13:55.) Когато Джозеф разгласява, че е имал видение и е видял Отца и Сина, съседите, свещениците и съгражданите му си задават следния въпрос: „Не е ли тоя син на фермер?“ Христос е преследван и убит, но времето е показало Неговата правота. Както става със сина на дърводелеца, така става и със сина на фермера⁷.

Джозеф Смит е бил не само велик човек, а и вдъхновен Господен служител, пророк Божий. Неговото величие се състои в едно нещо – истинността на твърдението, че е видял Отца и Сина и че е действал според реалността на това видение. ...

Свидетелствам ..., че Отец и Синът наистина са се явили на Пророка Джозеф Смит, за да сложат началото на това величествено разгръщане на делото от последните дни.

Свидетелствам, че момчето-пророк по толкова много начини остава главното чудо ... в историята на тази Църква, той е доказателството, че чрез Божиите ръце и под ръководството на Спасителя на света, немощните могат да излязат и да прекръшат могъщите и силните⁸.

Исус Христос организира отново Своята Църква чрез Пророка Джозеф Смит.

На шести април 1830 г. ... група мъже и жени, действайки в подчинение на Божията заповед, се събират в дома на Питър Уитмър (старши), за да организират Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. ... Никой от тях не може да твърди, че има някакво специално образование или ръководни

умения. Това са честни хора и уважавани граждани, но те са на практика неизвестни извън своята общност. ...

Тези смирени, обикновени мъже се събират, защото един от тях, Джозеф Смит-младши, един младеж, е обявил пред света най-забележителното твърдение. Той заявява пред тях и пред всички желаещи да го чуят, че многократно е имал задълбочено общуване с небесата, че дори лично е говорил с Бог Отец и Неговия Възлюбен Син Исус Христос. В резултат на тези получени откровения, Джозеф Смит вече е публикувал Книгата на Мормон, летопис, описващ отношенията на Христос с древните обитатели на Америка. Освен това, Господ е заповядал на този младеж, тогава на възраст само двадесет и четири години, да организира отново Църквата, съществувала в новозаветни времена, като в тази възстановена чистота тя отново да носи името на крайтъгълния камък и вечен ръководител, самия Исус Христос.

Така, по един смирен, но така важен начин, се открива първата сцена във великата история на Църквата, която един ден ще влияе не само на онова поколение, а на цялото човешко семейство. ... Наистина смирено начало, но твърдението, че Бог е проговорил, че Христовата Църква е наново организирана и че нейните учения са повторно дадени чрез откровение, е най-важното дадено пред света заявление от дните, когато Исус Христос сам е вървял из пътищата на Юдея и хълмовете на Галилея⁹.

Част от божественото откровение (получено от Джозеф Смит) е напътствието наново да се организира истинната и жива Църква, възстановена в нашето съвремие такава, каквато е съществувала в дните на земното служение на Спасителя. Пророкът Джозеф Смит казва, че Църквата на Исус Христос е „организирана в съответствие със заповедите и откровенията, дадени ни от Него в тези последни дни, както и според реда на Църквата, както е записано в Новия завет“ (*Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2007 г., с. 148*). ...

... Кръстените в Църквата на шести април 1830 г. вярват в съществуването на един Бог-личност, те вярват, че Неговото реално съществуване и съществуването на Неговия Син Исус

Христос представляват вечната основа, върху която е изградена тази Църква¹⁰.

Чрез (Джозеф Смит) и последвалите събития, свещеничеството и Евангелието в неговата пълнота отново са възстановени на земята, като никога повече няма да бъдат отнети от нея (вж. У. и З. 65:2). Христовата Църква, царството Божие на земята, е наново организирана и според Писанията има съдбата да се търкаля, докато изпълни цялата земя (вж. Даниил 2:35)¹¹.

3

Джозеф Смит е пророк, гледач и откровител.

Явяването на Пророка Джозеф в света е изпълнение на пророчество, изказано преди много столетия от Иосиф, който бил продаден в Египет:

„Един гледач ще бъде въздигнат от Господа, моя Бог, който ще бъде един отбран гледач за плода на слабините ми. ... И неговото име ще бъде наречено на мен и това име ще бъде по името на баща му“ (2 Нефи 3:6, 15).

Джозеф Смит-младши носи името на Иосиф от древността, който е бил продаден в Египет, като също така носи името на баща си, Джозеф Смит-старши, като така се изпълнява това пророчество. Той става известен като Пророка Джозеф Смит и „Джозеф Гледача“. Той често е наричан „пророк, гледач и откровител“.

Термините „пророк“, „гледач“ и „откровител“ често се използват един вместо друг и мнозина смятат, че те са едно и също нещо. Но това не е така и тези термини имат различни и отделни значения.

(Старейшина) Джон А. Уидсоу определя пророка като учител – човек, който излага истината. Той учи на истината, така както е дадена от Господ чрез откровение, и чрез вдъхновение я разяснява на хората. Думата „пророк“ често се използва, за да опише човек, който получава откровение или напътствия от страна на Господ. Мнозина си мислят, че пророкът просто предсказва бъдещи случки и събития, това е само една от многото роли на един пророк. Той е Господен говорител.

Животът на Джозеф Смит е „воден чрез откровение“.

Гледачът е човек, който вижда. Това не означава, че той вижда с телесните си очи; той вижда с духовните. Дарът да виждаш по този начин се дава по свръхестествен начин. Джозеф е като Моисей, древният гледач, който видял Бог лице в лице, като обяснява по какъв начин го е видял със следните думи:

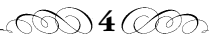
„Но сега моите собствени очи съзряха Бог, не естествените ми очи, а духовните ми очи, понеже естествените ми очи не биха могли да видят, защото аз щях да залинея и да умра в Неговото присъствие. Но славата Му беше върху мен и аз видях лицето Му, защото бях преобразен пред Него“ (Моисей 1:11).

Не трябва да предполагаме, че духовното виждане е като телесното. Това виждане не е плод на нечие въображение или прищявка. Съответният обект всъщност се вижда, но не с телесните очи. Всеки от нас има духовни очи, които съществуват редом с телесните. Първо сме били създадени духовно и чак по-късно телата ни са създадени като обвивка за нашите духове. Казано ни е, че в нашето първо състояние ние сме действали чрез виждане. Това е ставало чрез виждането на нашите духовни очи, защото все още не са ни били дадени телесни очи. Всички хора имат духовно зрение, но имат привилегията да го използват само като са оживотворени от Духа Господен. ...

Чрез силата на Светия Дух, някои хора, изпратени на земята с тази цел, могат да виждат Божиите неща. Гледачът е човек, който вижда и знае за неща отминали и неща бъдещи и така всички неща ще бъдат дадени (вж. Мосия 8:15–17). Казано накратко, това е човек, който вижда, който върви в светлината Господна с отворени духовни очи и е оживотворен от силата на Светия Дух. Моисей, Самуил, Исаия, Езекиил и мнозина други са били гледачи, защото са имали привилегията да видят по-отблизо от други хора божествената слава и сила.

Откровението прави знайно нещо неизвестно или нещо, което човекът е знаел, но е забравил. Откровението винаги съдържа истината и винаги се дава с божествено одобрение. Откровение се получава по различни начини, но то винаги предполага, че откровителят е имал такъв живот и поведение, че да бъде в съзвучие или хармония с божествения дух на откровение, духа на истината, и следователно да е способен да получава божествени послания.

Като обобщение можем да кажем, че пророкът е учител на божествена истина, гледач във всеки смисъл на тази дума. Духовното зрение (на Джозеф Смит) е оживотворено до изключителна степен и одухотворено от Светия Дух. Чрез този дар той вижда Отца и Сина, когато отива в горичката да се моли. Като проследим живота му от това събитие нататък, откриваме, че той не се опитва да продължи със собствени сили и умения. Той разчита на Господ и затова получава Неговата помощ и му се дава напътствие. Неговият живот е воден чрез откровение¹².

Славим пророка, той с Бога говори.

Когато пеем за Джозеф Смит, „Славим пророка, той с Бога говори“ (*Химни*, № 20), ние си спомняме толкова много достойни за възхвала негови качества.

Ние го славим за способността му да общува не само с Иехова, но и с останалите обитатели в небесата. Тъй много от тях посещавали, давали ключове и наставлявали този „избран гледач“, въздигнат в последните дни (2 Не. 3:6–7). Когато получава благословия от своя баща през 1834 г., му се казва, че Иосиф в древността вижда този пророк от последните дни. Иосиф в древността заплаква, когато вижда как делото на Пророка Джозеф ще благослови многобройното негово потомство.

Ние славим Джозеф Смит също и за неговото усърдие и способност да преведе и получи чрез откровение стотици страници Свето писание. Той е каналът на откровението. Изчислено е, че чрез него са били дадени повече чудесни страници на Свети писания, отколкото чрез който и да било друг човек в историята.

Ние славим Джозеф не само за неговата способност да устоява на изпитанията, но и да им „устоява добре“ (У. и З. 121:8). В своето детство той претърпява болезнена операция на крака – без тази операция той не би могъл да извърви разстоянието от Охайо до Мисури със Сионов лагер. По време на този преход „той повечето време върв(и) пеш и нозете му също (са) в мехури, кръв и рани“ (*Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, с. 307). Също така ние славим него и Ема за това, че устояват на така скръбната загуба на шест от техните биологични или осиновени деца. Родители, които са загубили само едно дете, са изпълнени със състрадание за тази загуба.

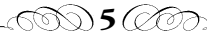
Славим Джозеф за неговата способност да устоява на преследване, включително продължителните и сурови лишения в затвора Либърти. За толкова много хора тогава положението изглеждало безнадеждно. Въпреки всичко това, Господ в небесата казва на затворения Джозеф: „краищата на земята ще разпитват за името ти“ (У. и З. 112:1). Живеем във време, в което все

повече хора се интересуват от Джозеф Смит и възстановеното Евангелие.

Джозеф отдавана е изпълнил своето желание да „слож(и) на везните същата тежест като“ светиите в древността (*Ученията на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, с. 246). Днес можем да пеем как Джозеф „с древни пророци пред Бога стои“ (*Химни*, № 20).

Славим Джозеф за това, че устоява на горчиви и многократни разочарования и предателства. Така той отива в затвора Картидж „като агне на заколение“, „спокоен като лятна утрин“, със „съвест ... чиста от престъпления към Бога и всички хора“ (У. и З. 135:4). Той не отива в Картидж с горчивина. Той не отива в Картидж с оплакване. Каква способност да се устоява на изпитанията!

Джозеф безпогрешно знае накъде да гледа. Той е отправил поглед към Спасителя Исус Христос, Когото е слушал от момента, в който Небесният Отец дава следните първоначални напътствия на Джозеф Смит: „Този е Моят Възлюбен Син! Него слушай!“ (Джозеф Смит — История 1:17)¹³.

**Животът и мисията на Пророка Джозеф Смит
ни помагат да се обърнем към пътеките,
които водят към вечен живот.**

Благодарен съм за този човек, за неговите учения, за неговите откровения, за това, което ни е оставил, защото именно чрез него Евангелието е възстановено на земята. Смятам, че няма по-красив разказ в цялата история от този на момчето, отишло в горичката до неговия дом, коленичило в молитва и приело небесни Посетители.

Сега можем да обхванем с поглед неговия живот и неговото дело. Мнозина са се опитвали да открият някаква тайна при стечението на тези събития, но тайна няма. ... Има проста вяра, вяра на едно момче, на което му предстояло да бъде обучено в Божиите неща. С течение на времето този младеж, без да има академични постижения и образование, е обучен от Господ за идните неща.

В този живот ни е даден интелект и разум. Само трябва го култивираме, според Господните напътствия към Джозеф, и да имаме неговата проста вяра, заедно с желанието да следваме прости напътствия. Когато правим това и следваме предназначения от (Господ) път и се учим от уроците, които Той желае да научим, ще видим как живота ни се пречиства от всички неща, които противоречат на Божиите цели. По този начин са се стекли събитията около Джозеф. Той се доближава до съвършенството, защото пречиства душата и ума си и живее близо до Господ и може да общува с Него и да Го слуша как изговаря нещата, които са ни оставени в откровенията. Чрез духовните си очи той може да види миналото и бъдещето и ние сме получили доказателство за истинността на видяното от него. ...

Благодарен съм за своето членство в Църквата; и свидетелството ми за нейната божественост се основава на простия разказ на момчето, което коленичи под дърветата и приема небесни посетители – не един Бог, а две отделни, разграничени Личности, Отец и Сина, като така Личностите на Божеството отново Се разкриват на земята. Моята вяра и свидетелство се основават на този прост разказ, защото ако той не е верен, мормонството рухва. Ако той е истинен – а аз давам свидетелство, че това е така – това е едно от най-великите събития в цялата история.

Моята молитва е да можем да помним този велик пророк и да размишляваме върху неговия живот, да храним благодарност в сърцата си за нещата, които са дадени в живота ни, благодарение на неговите видения и откровения – това е един избран гледач, въздигнат от Господ да ни ръководи в тези последни дни, така че да можем да върнем стъпките си на пътеките, които водят към възвисяване и вечен живот¹⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете върху ученията на президент Хънтър относно Първото видение на Джозеф Смит (вж. раздел 1). Как ви е

повлияло вашето свидетелство за Първото видение? Защо е важно за светиите от последните дни да имат свидетелство, че Джозеф Смит е бил Божий пророк?

- Какви са вашите впечатления, докато четете ученията на президент Хънтър относно организирането на Църквата? (Вж. раздел 2.) Какви благословии са били дадени на вас и вашето семейство чрез възстановената Църква на Исус Христос?
- Защо е важно да разберем значенията на званията *пророк*, *гледач* и *откровител*? (Вж. раздел 3.) Как сте били благословени от пророци, гледачи и откровители?
- В раздел 4 президент Хънтър обобщава някои от причините да славим Джозеф Смит. Как тези учения задълбочават вашата благодарност за Пророка Джозеф? Какво можете да научите от примера на Джозеф Смит?
- Прегледайте ученията на президент Хънтър относно вярата, духовното образование и подчинението на Джозеф Смит (вж. раздел 5). По какъв начин тези учения са приложими за нас? Как можем да покажем благодарност за благословиите, които ни се дават чрез Пророка Джозеф Смит?

Свързани с темата стихове:

Преводът на Джозеф Смит, Битие 50:25–33; Даниил 2:44; Ефесяните 2:19–22; 4:11–14; У. и З. 1:17–32; 5:9–10; 122:1–2; 135; Джозеф Смит — История

Помощни материали за изучаване

„Когато почувствате радостта, която идва от разбирането на Евангелието, ще желаете да прилагате наученото. Стремете се да живеете в хармония с наученото от вас. Правейки това, вие ще укрепите вярата, познанието и свидетелството си“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 19).

Бележки

1. В Eleanor Knowles, *Хауърд У. Хънтър*, 1994 г., с. 7; вж. също с. 6.
2. „The Temple of Nauvoo“, *Ensign*, септ. 1994 г., с. 63-64.
3. „Come to the God of All Truth“, *Ensign*, септ. 1994 г., с. 73.
4. В Conference Report, окт. 1963 г., с. 100-101.
5. „The Sixth Day of April, 1830“, *Ensign*, май 1991 г., с. 64.
6. „The Sixth Day of April, 1830“, с. 63.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, изд. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 228.
8. „The Sixth Day of April, 1830“, с. 64-65.
9. „The Sixth Day of April, 1830“, с. 63.
10. „The Sixth Day of April, 1830“, с. 64.
11. В Conference Report, окт. 1963 г., с. 101.
12. „Joseph Smith the Seer“, в *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 тома, 1966 г., 2:193-194.
13. „The Temple of Nauvoo“, с. 63-64.
14. „Joseph Smith the Seer“, 2:197-198.

Единението и Възкресението на Исус Христос

*„Ще бъдем вдигнати от смъртта за
безкраен живот, поради единителната
жертва и възкресението на Спасителя“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

На 20 март 1934 г. се ражда първото дете на Хауърд и Клеър Хънтър, син, когото те наричат Хауърд Уилям Хънтър-младши, с прякор Били. През лятото забелязват, че Били изглежда летагичен. Лекарите поставят диагноза анемия и Хауърд два пъти дарява кръв за преливане, но състоянието на Били не се подобрява. Допълнителните изследвания показват тежко усложнение с червата, поради което Били губи кръв. Лекарите извършват операция, като Хауърд лежи до сина си, за да осигурява кръв, но резултатите не са добри. Три дни по-късно, на 11 октомври 1934 г., Били тихо умира, докато родителите му стоят край леглото му. „Бяхме обзети от дълбока мъка и обезсърчение, когато си тръгнахме от болницата“ – пише Хауърд¹.

При смъртта на Били и други обичани хора, президент Хънтър е поддържан от своето свидетелство за Единението и Възкресението на Спасителя. „Имаме неотменна вяра в реалността на (Единението) – свидетелства той – и нищо не е по-важно в целия божествен план на спасение от единителната жертва на Исус Христос. Вярваме, че спасението се реализира чрез Единението. Ако то липсваше, целият план на сътворението щеше да се провали. ... Без тази единителна жертва, телесната смърт щеше да е краят и нямаше да има възкресение и цел в духовния ни живот. Нямаше да има надежда за вечен живот“².

По време на априлските конференции, които се провеждат през близки до Великден дни, президент Хънтър често говори

*Празната гробница на Спасителя „заявява пред света:
„Няма Го тука, но възкръсна“ (Лука 24:6).*

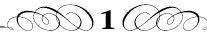
за възкресението на Исус Христос. На априлската обща конференция през 1983 г. той казва:

„През тези великденски празници изпитвам силно чувство за важноста на моята отговорност да свидетелствам за реалността на Възкресението на Спасителя. Мои братя и сестри, съществува Бог в небесата, Който обича и се грижи за вас и мен. Имаме Отец в Небесата, Който е изпратил Своя Първороден от духовните Си чеда, Неговият Единороден в плътта, за да бъде пример за нас, да вземе върху Си греховете на света и накрая да бъде разпнат за греховете на света и да бъде възкресен. ...

Това е наистина красиво послание – след смъртта има живот, можем да се завърнем да живеем отново с нашия Отец в Небесата, поради жертвата, която Спасителят е направил за нас и в резултат на нашето собствено покаяние и подчинение на заповедите.

В славния изгрев на великденската утрин, когато мислите на християнския свят за кратко са съсредоточени върху Възкресението на Исус, нека изразим благодарността си към Небесния Отец за великия план на спасение, който ни е бил даден³.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Единението е върховният акт на обич от страна на нашия Небесен Отец и Неговия Възлюбен Син Исус Христос.

Единението на Исус Христос е дадена от Небесния Отец в доземния живот задача, чрез която да се изкупят Неговите чеда от падналото им състояние. От страна на Небесния Отец е акт на обич да позволи Неговия Единороден Син да извърши единителна жертва. А от страна на Възлюбения Син е акт на обич да извърши Единението.

Бил съм в Гетсиманската градина много пъти. Там съм размишлявал върху страданието и агонията на Спасителя – преживяната от Него агония, когато Небесният Отец Му позволява да вземе върху Си болката и греховете на цялото човечество по начин, който дори не можем да разберем. Душата ми се е

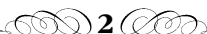
изпълвала със скръб, когато съм мислил за Неговата велика жертва за човечеството.

Стоял съм под Голгота, мястото наречено „Лобно“, и съм размишлявал над унижението на разпъването, довело до телесната смърт на нашия Спасител, но също така осъществило безсмъртието на Него и цялото човечество. И отново душата ми се наскърбява.

Стоял съм пред гробницата в градината и съм си представял славния ден на възкресението, когато Спасителят излиза от гробницата жив, възкресен, безсмъртен. При този размисъл сърцето ми се е изпълвало с радост.

При тези преживявания съм искал да излея душата си в благодарност към нашия Небесен Отец за обичта, която Той и Неговият Син са ни дали чрез славната единителна жертва. Както казва Чарлз Гейбриъл: „Така удивен съм от неземната любов, с която Исус ми дари Своя благослов. И тръпна, защото за мене Той бе разпнат, за мене, за грешника Той страда и умря. Благодаря Му, че пожертва Своя свят живот и ме спаси. Аз Му благодаря с искрена душа“. ...

Давам ви свидетелство, мои братя и сестри, че нашият Небесен Отец е изпратил Своя Възлюбен Син Исус Христос в света, за да изпълни условията, според които действа планът на спасение. Единението е израз на Неговата силна обич към нас⁴.

Спасителят взема върху Си всички наши грехове, слабости, тъга и болка.

Когато се събират, за да отпразнуват Пасхата, Исус и Неговите апостоли взимат от символите на причастието, които представя на последната им вечеря заедно, след което отиват на Елеонския хълм.

Използвайки всяка възможност да ги учи, Той продължава да говори за жертвеното агне. Казва им, че ще бъде поразен и те ще се разбягат като стадо без пастир (вж. Матей 26:31). „А след като бъда възкресен – казва Той – ще ви изпреваря в Галилея“ (Матей 26:32).

В последвалите часове капки кръв избиват по лицето Му, бит е от ръководителите, които твърдят, че са пазители на Неговия закон, и е разпънат заедно с разбойници. В Книгата на Мормон се пророкува: „И ето, Той ще изтърпи изкушения и телесна болка, глад, жажда и умора, дори повече, отколкото човек може да изтърпи, без да умре; защото ето, кръв ще излиза от всяка пора, толкова велика ще е мъката Му за нечестието и мерзостите на Неговия народ. ...

И ето, Той идва при своите си, та спасението да може да дойде при чедата човешки, тъкмо чрез вяра в Неговото име; и даже след всичко това те ще Го считат за човек и ще казват, че в Него има дявол, и ще Го бичуват, и ще Го разпънат“ (Мосия 3:7, 9).

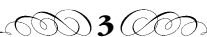
Задължени сме на пророка Алма за нашето знание за степента на Неговото страдание: „И Той ще се яви, изстрадайки болки и оскърбления, и изкушения от всякакъв вид, и всичко това, за да може да се изпълни словото, което казва, че Той ще вземе върху Си болките и болестите на Своя народ.

И Той ще вземе върху Си смъртта, за да развърже връзките на смъртта, които стягат Неговия народ; и Той ще вземе върху Си немощите им, за да може сърцето Му да се изпълни с милостта според плътта, та да узнае Той според плътта как да подпомага Своя народ според немощите му“ (Алма 7:11–12).

Помислете само! Когато тялото Му е свалено от кръста и набързо положено във взета назаем гробница, Той, безгрешният Син Божий, вече е взел върху си не само греховете и изкушенията на всяка човешка душа, която се покаява, но също и всички наши болести, горести и болки от всякакъв вид. Той изстрада тези оскърбления така както ние ги изстрадаме в плътта. Изстрада ги всичките. Прави това, за да усъвършенства Своята милост и Своята способност да ни издигне над всяко земно изпитание⁵.

Ние наистина можем да вземаме неправилни решения, да правим лош избор, нараняващ избор. И понякога правим именно това и точно тук мисията и милостта на Исус Христос се проявяват в пълна сила и слава. ... Той е осигурил посредническо Единение за направените от нас неправилни избори. Той е

нашият Ходатай пред Отца и предварително е платил за вината и грешките, които често допускаме при упражняването на своята свобода. Ние трябва да приемем този дар, да се покаем за тези грешки и да спазваме заповедите, за да се възползваме в пълна степен от това изкупление. Предложението е винаги налице, пътят е винаги отворен. Ние можем винаги, дори в най-тъмния час и след най-тежките грешки, да погледнем към Сина Божий и да живеем⁶.

Исус Христос е вдигнат от гроба и е първият плод на Възкресението.

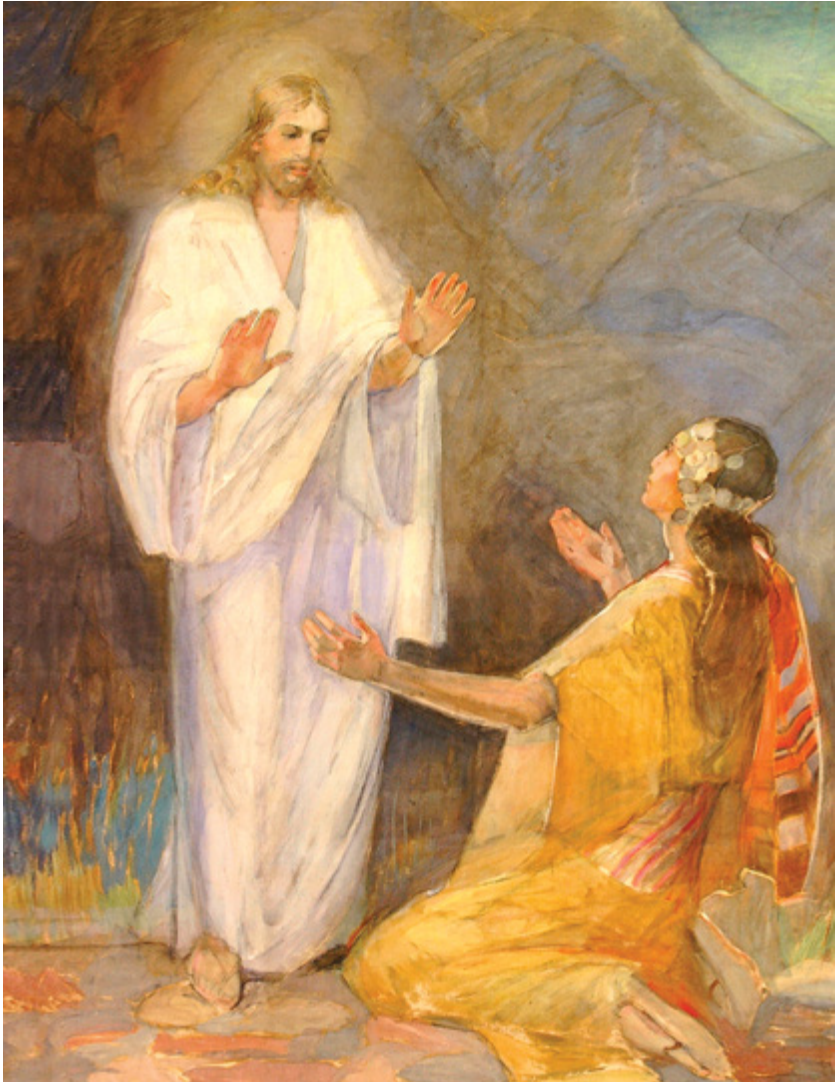
Нека се върнем заедно към заключителните сцени в Светата земя. Краят на земния живот на нашия Господ приближава. Той е изцелявал болните, вдигал е мъртвите и е разяснявал Писанията, включително пророчествата за Своята собствена смърт и възкресение. Той казва на Своите ученици:

„Ето, възлизаме за Ерусалим, и Човешкият Син ще бъде предаден на главните свещеници и книжници; и те ще Го осъдят на смърт,

и ще го предадат на езичниците, за да Му се поругаят, да Го бият и Го разпнат; и на третия ден ще бъде възкресен“ (Матей 20:18–19). ...

Призори на третия ден Мария Магдалина и „другата Мария“ отиват при гробницата, в която е било положено безжизненото Му тяло (Матей 28:1; вж. също Марка 16:1; Лука 24:10). Преди това главните свещеници и фарисеите са отишли при Пилат и са го убедили да постави стража при вратата на гробницата, „да не би учениците Му да дойдат и да Го откраднат, и кажат на народа: възкръсна от мъртвите“ (Матей 27:64). Но двама силни ангела изтъркалят камъка от вратата на гробницата и стражите бягат ужасени от тази гледка.

Когато жените пристигат при гробницата, те я заварват отворена и празна. Ангелите остават да им кажат най-важната новина, някога достигала до човешки уши: „Няма Го тук; защото възкръсна, както и рече“ (Матей 28:6)⁷.

Исус Христос Се явява на Мария Магдалина скоро след Своето Възкресение (вж. Иоана 20:1–18).

Няма учение в християнския канон по-важно за цялото човечество от учението за Възкресението на Сина Божий. Чрез него се осъществява възкресението на всички мъже, жени и деца, които някога са се раждали или ще бъдат родени на света.

Въпреки че поставяме огромна важност на Възкресението в нашето учение, вероятно мнозина от нас не са осъзнали напълно неговата духовна значимост и вечно величие. Ако осъзнаваме това, като Яков, братът на Нефи, ще възвеличаваме неговата красота и ще ни побиват тръпки от алтернативата, която щеше да бъде наша реалност, ако не бяхме получили този дар. Яков пише:

„О, мъдрост Божию, о, милост и благодат Божию! Защото ето, ако плътта не трябваше повече да се вдигне, нашите духове трябваше да станат подвластни на онзи ангел, който отпадна от присъствието на Вечния Бог и стана дявол, за да не се вдигнат повече“ (2 Нефи 9:8).

Със сигурност възкресението е в основата на всяка християнска вяра, то е най-великата от всички милости, извършени от Спасителя на света. Без него, ние оставаме без надежда. Нека цитирам словата на Павел: „Ако няма възкресение на мъртвите, ... то празна е нашата проповед ... ние се намираме и лъжесвидетели Божию; защото свидетелствувахме за Бога, че е възкресил Христа. ... и ако Христос не е бил възкресен, суетна е вашата вяра, вие сте още в греховете си“ (1 Коринтяните 15:13–15, 17)⁸.

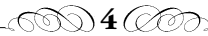
Без Възкресението, Евангелието на Исус Христос се превръща в напев от мъдри слова и явно необясними чудеса – слова и чудеса без върховен триумф. Не, върховният триумф е във върховното чудо: за първи път в историята на човечеството мъртъв човек въздига Себе Си в безсмъртие. Той *наистина* е Синът Божий, Син на нашия безсмъртен Отец в Небесата, и Неговият триумф над физическата и духовна смърт е благата вест, която всеки християнски език следва да разпространява.

Вечната истина е че Исус Христос е вдигнат от гроба и е първият плод на Възкресението. (Вж. 1 Кор. 15:23.) Свидетелите за това прекрасно събитие не могат да бъдат пренебрегнати.

Сред избраните свидетели са Господните апостоли. Наистина, призованието на свящото апостолство е да се дава свидетелство пред света за божествеността на Господ Исус Христос. Джозеф Смит казва: „Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците за Исус Христос, за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се

въздигна в небесата; и всички други неща, свързани с нашата религия, са само допълнение към това“. (*History of the Church*, 3:30.) ...

Докато учи Своите апостоли, Христос им казва, че „Човешкият Син трябва много да пострада, и да бъде отхвърлен от старейшините, главните свещеници, книжниците, и да бъде убит, и след три дни да възкръсне“. (Марка 8:31.) Така и става. Той е разпънат и положен в гробница. На третия ден Се вдига в нов живот – Спасител на цялото човечество и първи плод на Възкресението. Чрез Неговата единителна жертва, всички хора ще бъдат спасени от гроба и ще живеят отново. Това винаги е било свидетелството на апостолиите, към което аз прибавям моето собствено⁹.

Исус се явява на мнозина след Своето Възкресение.

През дните, последвали Неговото Възкресение, Господ се явява на мнозина. Той им показва Своите пет рани. Разхожда се, говори и яде с тях, сякаш за да докаже без никакво съмнение, че възкресеното тяло е реално съществуващо физическо тяло от плът и кости. По-късно служи на нефитите, на които заповядва: „Станете и елате при Мене, за да поставите ръце в ребрата Ми, също и за да почувствате белезите от гвоздеите на ръцете Ми и на нозете Ми, за да узнаете, че Аз съм Богът Израилев и Богът на цялата земя и че бях предаден на смърт заради греховете на света.

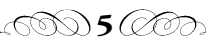
И ... множеството отиде и поставиха ръце в ребрата Му, и почувстваха белезите от гвоздеите на ръцете Му и нозете Му; и това те направиха, като пристъпваха напред един след друг, докато всичките не се извървяха и не видяха с очите си, и не почувстваха с ръцете си, и не узнаха със сигурност, и не засвидетелстваха, че това беше Този, за Когото пророците бяха писали, че ще дойде“ (3 Нефи 11:14–15).

Всички мъже и жени навсякъде имат отговорността и могат да имат радостта „да потърс(ят) този Исус, за Когото пророците (са свидетелствали)“ (Етер 12:41) и да получат духовно свидетелство за Неговата божественост. Право и благословия е

всички, които търсят смирено, да чуват гласа на Светия Дух да дава свидетелство за Отеца и Неговия възкресен Син¹⁰.

Свидетелството на виделите (Исус) като жива личност след Неговата смърт никога не е било опровергавано. Той се явява поне десет или единадесет пъти: на Мария Магдалина и другата жена при гробницата, на двамата ученика по пътя към Емаус, на Петър в Ерусалим, на апостолите, когато Тома отсъства, и когато присъства, на апостолите на брега на Галилейското езеро и на планината пред поне 500 братя наведнъж, на Яков, брат на Господа, и на апостолите при възнесението Си¹¹.

Като човек, призван и ръкоположен да свидетелства в името на Исус Христос на целия свят, давам свидетелство на този Великден че Той е жив. Той има славно, безсмъртно тяло от плът и кости. Той е Единородният Син в плътта на Отца. Той е Спасителят, светлината, животът на света. След Неговото разпятие и смърт Той се явява като възкресена личност на Мария, Петър, Павел и много други. Явява се на нефитите. Явява се на Джозеф Смит, момчето-пророк, и на мнозина други в нашата диспенсация¹².

Ние ще бъдем възкресени от мъртвите за безкраен живот.

Великден отпразнува дара на безсмъртие за всички хора, възстановяване на живота и изцеление на всички рани. Въпреки че всички ще умрат като част от плана за растеж и развитие, ние всички можем да намерим утеха в казаното от псалмиста: „Вечер може да влезе плач да пренощува, а на сутринта иде радост“. (Пс. 30:5.)

Иов задава въпрос, който може да се счете за най-важния, задаван някога: „Ако умре човек, ще оживее ли?“ (Иов 14:14.) Отговорът на Христос отеква през вековете до този час: „Понеже аз живея и вие ще живеете“. (Иоана 14:19.)¹³

В момент на смърт е налице разделяне на духа от тялото. Възкресението отново свързва духа с тяло, като тялото става духовно тяло от плът и кости, оживотворявано от духа, а не чрез кръвта. Така след нашето възкресение телата ни, оживотворявани

от духа, ще станат безсмъртни и никога няма да умрат. Това има предвид Павел с думите: „има одушевено тяло, има и духовно тяло“ и „плът и кръв не могат да наследят Божието царство“ (вж. 1 Коринтяните 15:44, 50). Одушевеното тяло е от плът и кръв, но когато е оживотворявано от духа, вместо от кръвта, то може да влезе в царството. ...

Убеден съм, че Бог е жив и че Исус е Христос. Както Павел дава свидетелство на светиите от Коринт чрез своето великденско послание преди много години, аз добавям своето свидетелство, че ние ще бъдем вдигнати от телесната смърт в безкраен живот в резултат на единителната жертва и възкресението на Спасителя. Представям си Исус с разтворени обятия към всички, които Го чуват:

„... Аз съм възкресението и живота; който вярва в Мене, ако и да умре, ще живее;

и никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре до века“. (Иоана 11:25-26.)¹⁴

Христовото Възкресение дава начало на благословията на безсмъртието и възможността за вечен живот. Празната гробница на Спасителя заявява пред света: „Няма Го тука, но възкръсна“. (Лука 24:6.) Тези думи съдържат цялата необходима надежда, обещания и вяра, които да ни поддържат в нашия труден и понякога изпълнен с мъка живот¹⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Как Единението показва обичта на Небесния Отец и Исус Христос към нас? (Вж. раздел 1.) Как можем да изразяваме благодарност за този дар на обич? (Вж. У. и З. 42:29).
- Докато преглеждате раздел 2, потърсете по колко много начини ни благославя Единението. Как ученията на президент Хънтър и избраните от него стихове задълбочават вашето разбиране за Единението? Какви преживявания са усилили вашето свидетелство за Единението? Как може силата на Единението да ви укрепва по време на вашите изпитания?

- Какви са вашите впечатления, докато изучавате ученията на президент Хънтър относно Възкресението? (Вж. раздел 3.) Как можем в по-голяма степен да оценяваме важноста на Възкресението?
- Прегледайте раздел 4, в който президент Хънтър споменава много свидетели за Възкресението на Исус Христос. Защо свидетелството на тези свидетели е важно?
- Помислете върху учението на президент Хънтър, че Възкресението дава „цялата необходима надежда, обещания и вяра, които да ни поддържат в нашия труден и понякога изпълнен с мъка живот“ (раздел 5). Как Възкресението е източник на надежда и утеха за вас? Как свидетелството за Възкресението е обогатило живота ви?

Свързани с темата стихове:

Иоана 10:17–18; 2 Нефи 2:6–9, 22–27; 9:19–25; 3 Нефи 27:13–16; У. и З. 18:10–16; 19:15–20; Моисей 6:59–60

Помощни материали за изучаване

„Планирайте дейности за изучаване, които изграждат вашата вяра в Спасителя“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 22). Например, докато изучавате, може да си задавате въпроси като следните: „Как тези учения ми помагат да задълбочавам своето разбиране за Единението на Исус Христос? По какъв начин тези учения ми помагат да стана по-подобен на Спасителя?“

Бележки

1. В Eleanor Knowles, *Хауърд У. Хънтър*, 1994 г., с. 88; вж. също с. 86-87.
2. В Conference Report, окт. 1968 г., с. 139.
3. „Evidences of the Resurrection“, *Ensign*, май 1983 г., с. 16.
4. „The Atonement of Jesus Christ“ (обръщение на семинар за президенти на мисия, 24 юни 1988 г.), с. 2-3, 7, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити; вж. също *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 8–9.
5. „He Is Risen“, *Ensign*, май 1988 г., с. 16-17.
6. „The Golden Thread of Choice“, *Ensign*, ноем. 1989 г., с. 18.
7. Вж. „He Is Risen“, с. 17.
8. „He Is Risen“, с. 16.
9. „An Apostle’s Witness of the Resurrection“, *Ensign*, май 1986 г., с. 16-17.
10. „He Is Risen“, с. 17.
11. В Conference Report, апр. 1963 г., с. 106.
12. „He Is Risen“, с. 17.
13. „An Apostle’s Witness of the Resurrection“, с.16.
14. В Conference Report, апр. 1969 г., с. 138-139.
15. „An Apostle’s Witness of the Resurrection“, с.15-16.

Продължаващо откровение чрез живи пророци

*„Ние сме водени от жив Божий пророк – човек,
който получава откровение от Господ“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

След като е подкрепен като президент на Църквата на общата конференция през октомври 1994 г., Хауърд У. Хънтър изразява своите чувства по отношение на свещените си отговорности:

„Мои обични братя и сестри, благодаря ви за вашия вот на подкрепа. Застанал съм пред вас в смирение и кротост, натъжен от скорошната кончина на нашия възлюбен пророк, президент Езра Тафт Бенсън. Сърцето ми е преизпълнено с чувства, особено предвид новите отговорности, които ми се дават.

Пролял съм много сълзи и съм търсил моя Небесен Отец в настоящата молитва с желанието да мога да се справя с това висше и свято призвание. Молил съм се да бъда достоен да изпълнявам отговорностите на назначението, които други тринадесет мъже са изпълнявали в тази диспенсация. Може би единствено те, гледайки от другата страна на завесата, могат напълно да разберат тежестта на отговорността, която чувствам, и колко много трябва да разчитам на Господ при приемането на това свято призвание“.

Президент Хънтър обяснява как е открил сила и упование в своята убеденост, че Църквата не е водена от мъже, а от самия Исус Христос, Който подготвя и вдъхновява хората, които призовава да председателстват:

„Най-голяма сила през тези изминали месеци съм получил от моето дълбоко свидетелство, че това е делото Божие, а не на хората. Исус Христос е глава на тази Църква. Той я води чрез

Като член на Кворума на дванадесетте апостоли, президент Хауърд У. Хънтър съветва светиите от последните дни да следват президента на Църквата.

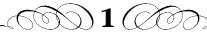
слово и дело. Истинска чест е за мен да бъда призован за известно време да бъда оръдие в ръцете Му, като председателствам над Неговата Църква. Но без знанието, че Христос е истинският ръководител на Църквата, нито аз, нито който и да било, може да носи даденото ми призвание.

С приемането на тази отговорност, аз признавам Божията чудотворна ръка в моя живот. Той многократно е пощадявал живота ми и възстановявал силата ми, многократно ме е връщал от прага на вечността и ми е позволявал да продължа моето земно служение за още известно време. Често съм се питал защо животът ми е бил пощаден. Но сега съм оставил този въпрос настрана и само желая да ми се помага чрез вярата и молитвите на членовете на Църквата, така че да можем да работим заедно, аз да работя с вас, за да изпълним Божиите цели в този етап на живота си. ...

Изминаха тридесет и пет години, откакто бях подкрепен за член на Кворума на дванадесетте. През тези години бях щателно подготвен. ... Сега ходя по-бавно, но умът ми е ясен и духът ми е млад. ...

Подобно на моите братя преди мен, аз приемам това призвание с увереността, че Бог ще напътства Своя пророк. Смирено приемам призованието да служа и заявявам заедно с псалмиста: „Господ е сила моя и щит мой; на него е уповавало сърцето ми, и Той ми помогна“ (Псалми 28:7)¹.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Във всяка диспенсация, Господ е издигал пророци, за да бъдат Негови говорители.

Когато човек разгърне страниците на Стария завет, ще открие писанията на велики мъже от изминали епохи, известни като пророци. Книгите в Новия завет съдържат, редом с други неща, писанията, ученията и историята на мъже от по-късна диспенсация, също наречени пророци. Също така разполагаме с летописа на пророци от западната част на света, които издигат гласовете си, като провъзгласяват словото Господне, протестират срещу

неправедността и преподават принципите на Евангелието. Всички те са оставили свидетелствата си.

Пророкът е човек, който е призван и издигнат от Господ да реализира Божиите цели сред Неговите чедра. Той е получил свещеничеството и говори с власт. Пророците са учители и защитници на Евангелието. Те дават свидетелство за божествеността на Господ Исус Христос. Пророците са предсказвали бъдещи събития, но това не е най-важната тяхна отговорност, макар че може да бъде доказателство за пророческа сила.

През всяка диспенсация на времето е било нужно праведно ръководство и Бог избира пророци с тази цел много преди те да достигнат това смъртно съществуване (вж. Еремия 1:5; Авраам 3:23)².

Изучаване на Господните откровения в Светите писания потвърждава факта, че именно продължаващото откровение ръководи пророците и Църквата във всяка една епоха. Ако не беше продължаващото откровение, Ной нямаше да бъде подготвен за потопа, обгърнал земята. Авраам нямаше да бъде отведен от Харан до Хеврон, обетованата земя. Продължаващото откровение отвежда чедрата Израилеви от робството в тяхната обетована земя. Откровението чрез пророци ръководи мисионерските усилия, насочва строежа на Храма на Соломон и осъжда въвеждането на езически практики сред израилтяните.

Преди да се възнесе, Христос обещава на оставащите единадесет апостоли: „И ето, аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“. (Мат. 28:20). След Своето възнесение, Той ръководи Църквата чрез откровение, до смъртта на апостолиите и последвалото вероотстъпничество на Църквата на Исус Христос³.

През цялата история, включително до този ден, Църквата е имала пророк, гледач и откровител. Начело на Църквата е Исус Христос, Който ръководи Своя пророк. ... Неговите съветници (и) членовете на Съвета на дванадесетте ... са също пророци, гледачи и откровители. ... Няма нужда членовете на Църквата да слушат фалшива музика. Те могат да вярват в гласа на своите ръководители, знаейки, че са ръководени от Господ⁴.

 2

Бог осигурява напътствие за Своите чеда чрез жив пророк днес.

Един отличителен знак, който ще предшества Господното Второ пришествие, е видян във видение от апостола, записал книгата „Откровението“. Той казва:

„И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде“. (Откровението 14:6.) ...

Свидетелстваме пред света, че небесни пратеници вече са се явили в нашата епоха, носейки власт от небесата и възстановявайки истините, изгубени чрез неправилни учения и практики. Бог е говорил отново и продължава да осигурява напътствие за всички Свои чедата чрез жив пророк днес. Заявяваме, че Той, както е обещано, е винаги със своите служители и напътства делата на Своята Църква по света. Както в минали времена, откровението напътства мисионерските усилия, строежа на храмове, призоваването на свещенически служители и предупреждава срещу злините в обществото, които могат да попречат на спасението на чедата на нашия Отец.

В откровение на съвременен пророк, Джозеф Смит, Господ казва:

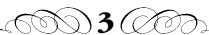
„Защото Аз не показвам предпочитание, а искам всички хора да знаят, че денят скоро идва; часът все още не, но е близо, когато мирът ще бъде отнет от земята и дяволът ще има власт над собственото си владение.

И Господ също ще има власт над Своите светиини, и ще царува сред тях“. (У. и З. 1:35–36).

Спасителят царува сред светиите днес чрез продължаващо откровение. Свидетелствам, че той е със Своите служители днес и че ще бъде до свършека на света.

Нека нашата визия не се окаже толкова ограничена, че да приписваме откровение само на древните. Бог е милостив и обича Своите чедата във всички епохи, като е открил Себе Си в този период от историята⁵.

Господ е разкрил своето намерение и воля на помазаните от Него пророци. Съществува неспирен поток от откровения, които непрекъснато текат от небесата до помазаните от Бог Негови служители на земята. От смъртта на Пророка Джозеф Смит, гласът Господен към Неговите пророци е продължил както преди това⁶.

В тези дни на духовен глад, можем да намираме изобилие от духовност, като се вслушваме в гласа на пророка.

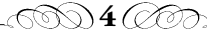
Сушата и последвалият от нея глад е един от бичовете в старозаветни времена и хората разбирали опустошителните последици от провалена реколта и гладуващ народ. Амос поставя това разбиране в ясен фокус чрез своето пророчество за един духовен глад. Той казва: „... Не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане думите Господни“ (Амос 8:11). ...

Съвременното объркване и безсилие на отделните хора и религиозните институции, докато те се опитват да разрешат своите религиозни съмнения и конфликти, ни напомнят за следните слова на Амос: „Те ще се скитат от море до море да търсят словото Господно, ... но няма да го намерят“ (Амос 8:12).

Те се стремят да открият решение без да градят върху канарата на откровението, както Господ е казвал, че трябва да се направи (вж. Матей 16:17-18). ...

... Объркването и безсилието, от които страда света, не са характерни за верните членове на Църквата. ... Към хората, които имат вярата и волята да повярват, е отправен правдоподобен глас. Със сигурност живеем в описаните от Амос дни на глад. ... И въпреки това, сред духовния глад, мнозина са открили за себе си духовно изобилие.

Моето ... смирено свидетелство е следното: Евангелието в своята пълнота е било възстановено в тези последни дни и на земята днес има пророк, който дава израз на намерението и волята Господни на хората, които слушат и имат вярата да ги последват⁷.

Ако следваме ученията на живите пророци, ние няма да сбъркаме.

За хората от изминалите епохи, най-важният пророк е бил живият тогава пророк, проповядвал и разкривал волята Господна за своето време. Във всяка от изминалите диспенсации, пророците са били издигани от Господ като Негови говорители пред хората на съответната епоха и за конкретните проблеми на тази епоха.

Именно съвременният жив пророк е нашият ръководител, нашият учител. Именно от него получаваме насока в съвременния свят. От всички краища на земята, ние, които го подкрепяме като Господен пророк, изразяваме своята признателност за този източник на божествено напътствие. ...

Когато си представим пророците от началото до нашето съвремие, ние осъзнаваме колко голяма е благословията от влиянието на един жив пророк. Историята би трябвало да ни научи, че само ако имаме желанието да се вслушваме в предупрежденията и да следваме ученията на Господния пророк, ние няма да бъдем подложени на Божиите възмездия⁸.

Единствено президентът на Църквата има правото да получава откровение за цялата Църква и да дава официални интерпретации на Писанията и ученията на Църквата:

„Никой няма да бъде назначен да получава заповеди и откровения в тази църква, с изключение на (президента на Църквата), защото той ги получава тъкмо както Моисей“ (У. и З. 28:2)⁹.

Ако следваме съветите, напътствията и ученията на ръководителите на Църквата в техните обръщения към нас, ние няма да сбъркаме във важните за нашето лично спасение и възвисяване неща¹⁰.

Изпълнен съм с благодарност за откровенията, които са установили удивителната система, чрез която Църквата се ръководи. Всеки мъж, който е ръкоположен за апостол и отделен като член на Кворума на дванадесетте, е подкрепен като пророк, гледач и откровител. Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли, призовани и ръкоположени да държат

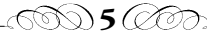
„Конференцията е време на духовно възраждане, когато знанието и свидетелството се увеличават и заздравяват“.

свещеническите ключове, имат властта и отговорността да управляват Църквата, да отслужват обредите ѝ, да преподават ученията ѝ и да поддържат нейната дейност.

Когато президентът на Църквата не е напълно дееспособен във всички задължения на своята служба, неговите двама съветници, които заедно с него образуват Кворум на Първото Президентство, продължават работата на Президентството. Всички основни въпроси, правила, програми или учения се обмислят с молитва в обсъждане със съветниците в Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли. Никое решение не се взема от Първото Президентство и Кворума на дванадесетте без пълното единодушие на всички тях.

Следвайки този вдъхновен модел, Църквата ще се придвижва напред безпрепятствено. Ръководството на Църквата и упражняването на пророческите дарове винаги ще бъде възлагано

на апостолите, които държат и упражняват всички ключове на свещеничеството¹¹.

На обща конференция, ние получаваме вдъхновен съвет от пророци, гледачи и откровители.

Докато съм размишлявал над посланията от общите конференции, съм си задавал следния въпрос: Как мога да помагам на другите да приемат добрината и благословиите на нашия Небесен Отец? Отговорът се съдържа в следването на напътствието, получавано от хората, които подкрепяме като пророци, гледачи и откровители, както и останалите висши ръководители. Нека изучаваме техните слова, изговаряни под влиянието на Духа на вдъхновението, и често да се обръщаме към тях. Господ е разкрил Своята воля на светиите на тази конференция¹².

Множество вдъхновени напътствия от пророци, гледачи, откровители и други висши ръководители на Църквата се дават на общи конференции. Съвременните пророци ни насърчават да превърнем четенето на конферентните издания на нашите църковни списания във важна и редовна част на нашето лично изучаване. Така общата конференция, в известен смисъл, се превръща в допълнение или продължение на Учение и Завети¹³.

Конференцията е време на духовно възраждане, когато знанието и свидетелството, че Бог е жив и благославя верните, се увеличават и заздравяват. Тя е време, когато разбирането, че Исус е Христос, Синът на живия Бог, е внедрено в сърцата на онези, които са решени да Му служат и да спазват заповедите Му. Конференцията е време, когато нашите ръководители ни дават вдъхновено напътствие за нашия живот – време, когато душите се вълнуват и се вземат решения да бъдем по-добри съпрузи и съпруги, бащи и майки, по-послушни синове и дъщери, по-добри приятели и съседи. ...

Ние, които се събираме днес тук (на обща конференция) твърдим, че имаме специално, единствено по рода си знание за Евангелието на Спасителя. За хората, които за първи път се запознават с нас, най-впечатляващо е заявлението пред света,

че сме водени от жив Божий пророк – човек, който общува с Господ, бива вдъхновяван и получава откровения от Него¹⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Прегледайте ученията на президент Хънтър в раздел 1. Защо Бог е призовавал пророци във всяка диспенсация? Кои са някои от ролите на пророците? Как можем да помагаме на децата да придобият свидетелство за пророците?
- Как да имаме жив пророк ни благославя днес? (Вж. раздел 2.) Защо е важно да има „неспирен поток от откровения“, които Бог да дава на Своите живи пророци?
- Кои са някои от доказателствата, че живеем във време на „духовен глад“? (Вж. раздел 3.) Какви благословии сте получавали чрез вслушване в гласа на живия пророк?
- Президент Хънтър казва, че „единствено президентът на Църквата има правото да получава откровение за цялата Църква“. (раздел 4.) Как ви помага да знаете това? Защо е полезно да знаем, че „няма да сбъркаме“, когато следваме пророка?
- Помислете каква важност придавате на общата конференция в живота си. (Вж. раздел 5.) Кои учения от общи конференции са ви благославяли? Как можете да превърнете общата конференция в по-силно влияние в живота ви и във вашия дом?

Свързани с темата стихове:

Амос 3:7; Матей 10:41; Лука 1:68–70; Joseph Smith Translation, 2 Peter 1:20–21; Мосия 8:15–18; У. и 3. 1:14–16, 37–38; 21:1, 4–6; 43:2–6; 107:91–92

Помощ в преподаването

Като клас, изредете на дъската въпроси, които хора от други вероизповедания биха имали по темата на тази глава. Поканете членовете на класа да прегледат главата, да потърсят отговори на тези въпроси и да споделят какво са открили.

Бележки

1. „Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 7-8.
2. B Conference Report, окт. 1963 г., с. 99.
3. „No Man Shall Add to or Take Away“, *Ensign*, май 1981 г., с. 65.
4. „Spiritual Famine“, *Ensign*, ян. 1973 г., с. 65.
5. „No Man Shall Add to or Take Away“, с. 65.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 196.
7. „Spiritual Famine“, с. 64–65.
8. B Conference Report, окт. 1963 г., с. 101.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 225.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 223.
11. „Exceeding Great and Precious Promises“, с. 7. Президент Хънтър изнася тази реч, когато вече е президент на Църквата.
12. „Follow the Son of God“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 87.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 212.
14. „Conference Time“, *Ensign*, ноем. 1981 г., с. 12–13.

*„Евангелието на Исус Христос ... е едно глобално
вероизповедание с послание към всички“.*

Проповядване на Евангелието по целия свят

*„Ние сме заети в делото, което спасява души,
като каним хората да дойдат в Христос“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

През 1979 г., старейшина Хауърд У. Хънтър, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, казва: „Напълно вярвам, че в близко бъдеще ще видим огромен напредък в разпространението на Евангелието сред всички народи, като този напредък няма да има аналог нито в тази диспенсация, нито в някоя от миналите. Сигурен съм, че ще можем да погледнем назад ... и да запишем като Лука: „И Божието учение растеше“ (Деянията 6:7)¹.

Когато старейшина Хънтър изговаря тези думи, политически ограничения пречат на мисионерите да проповядват Евангелието в повечето източноевропейски страни и в Съветския съюз. Десет години по-късно много от тези ограничения започват да се вдигат. През 1989 и 1990 година се събаря Берлинската стена, разделяла Западна от Източна Германия за близо 30 години. Тогава президент Хънтър служи като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и споделя следните свои мисли за това историческо събитие и останалите случващи се по света промени:

„Напоследък много внимание се отдели на Берлинската стена. Разбира се, всички ние се радваме за нейното падане, което е символ на новопридобити свободи. ... Опитвайки се да разберем този дух на обединение, който се чувства по света, и опитвайки се да открием неговото значение в контекста на Евангелието, следва да си зададем следния въпрос: Да не би това да е ръката Господна, която премахва политическите бариери и отваря

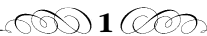
проломи в преди непреодолимите стени, пречещи на проповядването на Евангелието, като всичко това се случва според божествения план и разписание?“²

Президент Хънтър чувства, че тези промени възлагат важна отговорност на членовете на Църквата. Колкото повече страни отварят вратите си за мисионерска работа, казва той, толкова повече мисионери ще са нужни, за да проповядват Евангелието по целия свят³.

Силното желание на президент Хънтър да достигне всички Божии чеда, независимо от тяхната националност или вярвания, си проличава от неговото дело в Близкия изток. Първото Президентство му възлага важни задачи в Ерусалим, включително ръководството на строителството на Мемориалния парк Орсън Хайд и Центъра за близоизточно обучение към Университета Бригъм Йънг. Въпреки че проповядването не се позволява в този район, президент Хънтър изгражда трайни приятелства с хората, с които работи, както евреи, така и араби. „Целта на Евангелието на Исус Христос е да осигури обич, единство и братство с най-високо качество“, казва той⁴.

В своята работа с Божиите чеда по света, посланието на президент Хънтър не се променя: „Ние сме ваши братя – не смятаме, че националността ни прави втора ръка хора. Каним всички ... да проучат нашето послание и да приемат нашето приятелство“⁵.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Възстановеното Евангелие е за всички хора, въз основа на съзнанието, че всички са чеда на един и същ Бог.

Евангелието на Исус Христос, което проповядваме и чиито обреди извършваме, е едно глобално вероизповедание с послание към всички. То не се ограничава, определя или управлява от историята или обществените тенденции. Неговата същност е универсално и вечно истинна. Неговото послание е за целия свят, възстановено в тези последни дни, за да посрещне основните нужди на всеки народ, племе, език и люде на земята. То е

установено отново, такова каквото е било в началото – с цел да изгражда братство, да съхранява истината и да спасява души. ...

В евангелското послание цялото човечество е едно семейство, потомци на един Бог. Всички мъже и жени имат не само физическо потекло от Адам и Ева, техните първи земни родители, но и духовно потекло от Бог, Вечния Отец. Затова всички хора на земята са буквално братя и сестри в Божието семейство.

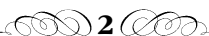
Чрез разбирането и приемането на това всеобхватно бащинство на Бог, човешките същества могат напълно да оценят Божията загриженост за тях и техните взаимоотношения. Това е послание на живот и обич, което ясно противоречи на всички задушавачи традиции, основани на раса, език, икономическо или политически положение, образование или култура, защото всички имаме едно и също духовно потекло. Ние имаме божествен произход, всеки човек е Божие духовно дете.

В този евангелски светоглед няма място за ограниченост, тесногърдие и предубеденост. Пророкът Джозеф Смит казва: „Любовта е една от главните характеристики на Божеството и трябва да бъде проявявана от онези, които се стремят да бъдат Божии синове. Човек, който е изпълнен с любовта Божия, не е доволен когато само неговото семейство има благословии, но кръстосва целия свят, изпълнен с горещо желание да благославя целия човешки род“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2007 г., с.353*). ...

Възстановеното Евангелие е послание за Божията обич към всички хора, въз основа на съзнанието, че всички хора са чеда на един и същ Бог. Това основополагащо религиозно послание е прекрасно изразено в следното изявление на Първото Президентство на 15 февруари 1978 г.:

„Въз основа на древно и съвременно откровение, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни с радост проповядва християнското учение, че всички мъже и жени са братя и сестри, не само чрез кръвна връзка с нашите общи предци, а и като буквално духовни чеда на един Вечен Отец“ (*Statement of the First Presidency Regarding God’s Love for All Mankind, 15 фев. 1978 г.*).

Светиите от последните дни имат позитивно и включващо отношение към хората, които не са от нашата вяра. Ние вярваме, че те буквално са наши братя и сестри, че сме синове и дъщери на един и същ Небесен Отец. Имаме общо потекло, което ни е дадено от Бог⁶.

На Църквата е дадена мисията да проповядва Евангелието на всички народи.

На Църквата, която е царството Божие на земята, е дадена мисия за изпълнение пред всички народи. „Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух,

като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал“ (Мат. 28:19–20). Тези думи на Учителя не са придружени от ограничение за национални граници, раса или култура. Никой народ не се поставя над друг. Заповедта е ясна: „научете *всичките* народи“ ...

Като членове на Господната Църква, ние следва да издигнем своя поглед над личните си предубеждения. Нужно е да открием най-важната истина: нашият Отец наистина не гледа на лице. Понякога обиждаме братя и сестри от други народи, като слагаме една националност над друга. ...

Представете си баща на много синове, като всеки от тях има различен темперамент, способности и духовни наклонности. Дали той обича един син повече от друг? Може би синът с най-слаба духовност получава по-голям дял от вниманието, молитвите и молбите на този баща. Това означава ли, че той обича останалите по-малко? Представяте ли си нашият Небесен Отец да обича една народност от Своето потомство повече от останалите? Като членове на Църквата, на нас трябва да ни се напомни следния въпрос на Нефи: „Не знаете ли, че има повече от един народ?“ (2 Не. 29:7). ...

Казваме на нашите братя и сестри от всички националности: Даваме тържествено свидетелство, че Бог е говорил в наши дни и време, че са били изпратени небесни пратеници, че Бог

„Ние сме заети в делото, което спасява души“.

е разкрил своето намерение и воля на един пророк на име Джозеф Смит. ...

Тъй като Отец обича всички Свои чеда, ние трябва да обичаме всички хора – от всяка раса, култура и националност – и да ги учим на принципите на Евангелието, за да могат да го приемат и да опознаят божествеността на Спасителя⁷.

В нашите смирени усилия да изградим братство и да преподаваме дадената чрез откровение истина, казваме на света това, което президент Джордж Албърт Смит предлага с толкова много обич:

„Не сме дошли да отнемем от вас истината и добродетелта, които имате. Не сме дошли да дирим вина у вас, нито да ви критикуваме. ... Запазете всичко добро, което имате, и ни позволете да ви дадем още добро, за да сте по-щастливи и да можете да сте подготвени да влезете в присъствието на нашия Небесен Отец“⁸.

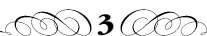
Ние сме заети в делото, което спасява души, като каним хората да дойдат в Христос, като ги довеждаме до водите на

кръщението, така че да могат да продължават да напредват по пътеката, която води към вечен живот. Този свят има нужда от Евангелието на Исус Христос. Евангелието предоставя единствения начин, по който светът да постигне мир⁹.

Като членове на Църквата на Исус Христос, ние се стремим да обединим заедно цялата истина. Стремим се да разширим кръга на обич и разбиране сред всички народи по земята. Затова се стремим да установим мир и щастие, не само сред християнството, а сред цялото човечество. ...

Установената чрез Джозеф (Смит) организация, именно Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, вече е една световна религия, не само защото по целия свят вече има нейни членове, а най-вече защото тя има едно всеобхватно и включващо цялата истина послание към всички хора, възстановено да посрещне техните нужди.

... Ние предлагаме това послание на обич и надежда на целия свят. Елате при Бога на пълната истина, Който продължава да говори на своите чеда чрез пророци. Чуйте посланието на Този, Който продължава да изпраща Свои служители да проповядват вечното Евангелие на всеки народ, племе, език и люде. Елате и се угощавайте на масата, която е подредена за вас от Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Присъединете се към нас в стремежа ни да следваме Добрия Пастир, Който организира това угощение¹⁰.

Хората, получили благословиите на Единението на Исус Христос, имат задължението да дават свидетелство за Него.

Какво общо има Единението с мисионерската работа? Когато изживяваме благословиите от Единението в нашия живот, няма начин да не се загрижим за благосъстоянието на (околните).

Книгата на Мормон изобилства с примери, които илюстрират този принцип. Когато Лехий взема от плода на дървото, което символизира приемането на Единението, той казва: „аз започнах да искам семейството ми също да вземе от него“ (1 Нефи 8:12). Когато Енос е обърнат във вярата и получава опрощение за

греховете си, заради неговата вяра в Исус Христос, той казва: „аз започнах да изпитвам желание за благосъстоянието на братята ми, нефитите“ (Енос 1:9). След това той се моли за ламанитите, непреклонните врагове на нефитите. Имаме и примера на четиримата синове на Мосия – Амон, Аарон, Омнер и Химний – които получават опрощение на греховете си чрез Единението, след което в продължение на години работят сред ламанитите, за да ги доведат при Христос. Летописът гласи, че те не могат да понесат дори и една душа да погине (Мосия 28:3).

Този великолепен пример на сключилия завет човек да споделя Евангелието с околните най-добре се илюстрира от Алма-младши. Искам да ви прочета неговото свидетелство. ...

„Да, и оттогава чак до ден днешен аз съм се трудил неспирно, та да мога да доведе души до покаяние; за да ги доведе да вкусат от извънредната радост, от която аз вкусих; за да могат и те да се родят от Бога, и да бъдат изпълнени със Светия Дух“ (Алма 36:24; вж. и Алма 36:12–23).

Голям показател за личното обръщане във вярата на човек е желанието му да споделя Евангелието с околните. Затова всеки член на Църквата има задължение пред Господ да бъде мисионер.

Чуйте завета, който всеки сключва, когато се кръсти в Църквата:

„Като желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, и сте готови да носите един другиму тегобите си, за да може те да са леки;

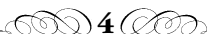
да, и сте готови да скърбите с онези, които скърбят; да, и да утешавате онези, които се нуждаят от утешение, и да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намирате, даже и до смърт, за да може да бъдете изкупени от Бога и бъдете причислени към онези от първото възкресение, та да може да имате вечен живот“ (Мосия 18:8–9).

Ние трябва да бъдем свидетели Божии по всяко време, на всяко място, където и да се намираме, даже и до смърт. Подновяваме

този завет по време на причастието, когато сключваме завет да вземем върху си името на Исус Христос.

Мисионерската служба е един от важните начини, по които вземаме върху си Неговото име. Спасителят казва, че ако желаем да вземем върху си Неговото име, с пълно намерение на сърцето, ние сме призвани да отидем по целия свят и да проповядваме Евангелието на всяко създание (вж. У. и З. 18:28). ...

Тези от нас, които са приели Единението, имат задължението да дават предано свидетелство за нашия Господ и Спасител. ... Призивът да се споделя Евангелието с околните представлява нашата силна обич към чедата на нашия Небесен Отец, както и към Спасителя и това, което Той е направил за нас¹¹.

С Господната помощ ние можем да преодолеем всички пречки при споделянето на Евангелието.

С падането на стените в Източна Европа ... и много други части на света, съответната нужда за повече мисионери, които да изпълняват божественото поръчение да проповядват Евангелието по цялата земя, несъмнено ще нарасне! Готови ли сме да отговорим на тези нови условия?

За да можем да посрещнем тези нови изисквания във великото мисионерско дело на последните дни, може би някои от нас (особено по-възрастните поколения, чиито деца са пораснали) трябва да помислят кои изградени в умовете ни „стени“ трябва да паднат.

Например, какво ще кажете за „стената на удобството“, която пречи на много двойки и несемейни да отидат на мисия? Какво ще кажете за „финансовата стена“ от дълг, която пречи на някои членове да отидат, или „стената на внуците“ или „стената на здравето“ или „стената на липсата на самоувереност“ или „стената на самодоволността“ или „стената на прегрешенията“ или стените от страх, съмнение или материални притежания? Дали някой може да се съмнява дори за минута, че с помощта на Господ тези стени могат да бъдат срутени?

Имаме привилегията да бъдем родени в тези последни дни вместо в минала диспенсация, за да помагаме в провъзгласяването на Евангелието по цялата земя. В този живот няма по-велико призвание. Ако ни стига да се крием зад направени от нас самите стени, ние преднамерено отказваме благословиите, които ни очакват. В съвременно откровение Господ обяснява належащата нужда:

„Защото ето, нивата е вече бяла за жътва; и ето, този, който простира своя сърп в силата си, същият трупа в хранилището, за да не погине, а да донесе спасение на душата си“. (У. и З. 4:4.)

В същото това откровение Господ обяснява какви качества са ни нужни, за да бъдем мисионери. Напълно познавайки нашите слабости и задръжки, докато сме застанали пред огромната порта на направената от нас стена, Той ни обещава божествена помощ в преодоляването на всички пречки, само ако изпълним своята част, като ни дава следното обещание: „искайте и ще получите, хлопайте и ще ви се отвори“. (У. и З. 4:7.)

Нека Господ ни благославя, така че стените в нашите умове да не ни пречат да получим обещаните ни благословии¹².

Отново и отново по време на Своето земно служение, нашият Господ е отправял призив, който е както покана, така и предизвикателство. На Петър и Андрей той каза: „Дойдете след Мене и аз ще ви направя ловци на човеци“ (Мат. 4:19). ...

Пророците преди мен са учили, че всеки способен и достоен млад мъж следва да отслужи пълновременна мисия. Наблягам на тази нужда днес. Също така изпитваме голяма нужда от способни и зрели двойки, които да служат на мисионерското поле. Исус казва на Своите ученици: „Жетвата е изобилна, а работниците малко; затова молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници в жетвата Си“ (Лука 10:2)¹³.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете върху ученията на президент Хънтър за това как Евангелието е за всички хора, основаващи се на истината, че всички сме Божии чеда (вж. раздел 1). Когато споделяме

Евангелието, как може да ни помогне знанието, че всеки човек е буквално наш брат или сестра?

- Какво научаваме от ученията на президент Хънтър в раздел 2 за това какво чувства Небесният Отец към всички Негови чеда? Какво можете да направите, за да заобичате повече всички хора и да споделяте Евангелието с тях?
- Как бихте отговорили на въпроса на президент Хънтър: „Какво общо има Единението с мисионерската работа?“ (Вж. раздел 3.) Как можете да увеличавате желанието си да споделяте Евангелието с околните? Какви благословии са ви били давани, когато сте споделяли Евангелието с някой – или когато някой го е споделял с вас?
- Докато изучавате раздел 4, помислете какви „стени“ ви пречат да получите благословиите на мисионерската работа. Обсъдете начини да преодолеете тези пречки.

Свързани с темата стихове:

Амос 9:9; 2 Нефи 2:6–8; Мосия 28:1–3; Алма 26:37; У. и З. 18:10–16; 58:64; 68:8; 88:81; 90:11; 123:12; Джозеф Смит — Матея 1:31

Помощ в преподаването

„Светият Дух може да подтикне един или повече от онези, на които преподавате, да даде допълнително разбиране, което другите имат нужда да чуят. Бъдете предразположени към подтиците, които получавате да посочвате определени хора. Може дори да почувствате, че трябва да зададете въпрос на даден човек, който не е изявил желание да изрази своите виждания“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 63).

Бележки

1. „All Are Alike unto God“, *Ensign*, юни 1979 г., с. 74.
2. „Walls of the Mind“, *Ensign*, септ. 1990 г., с. 9–10.
3. Вж. „Walls of the Mind“, с. 10.
4. „All Are Alike unto God“, с. 74.
5. „All Are Alike unto God“, с. 74.
6. „The Gospel—A Global Faith“, *Ensign*, ноем. 1991 г., с. 18–19.
7. „All Are Alike unto God“, с. 72–74.
8. „The Gospel—A Global Faith“, с. 19; изказването на Джордж Албърт Смит се намира в *Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит*, 2011 г., с. 159.
9. „Follow the Son of God“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 88.
10. „Come to the God of All Truth“, *Ensign*, септ. 1994 г., с. 73.
11. „The Atonement of Jesus Christ“ (обръщение на семинар за президенти на мисия, 24 юни 1988 г.), с. 4–7, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити; вж. също *The Teachings of Howard W. Hunter*, изд. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 248–249.
12. „Walls of the Mind“, с. 10.
13. „Follow the Son of God“, с. 88.

„Плащането на десетък укрепва вярата, увеличава духовността и духовните способности и затвърждава свидетелството“.

ЗАКОНЪТ ЗА ДЕСЯТЪКА

*„Свидетелство за закона за десятъка
се дава чрез живот според него“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Малко преди Хауърд У. Хънтър и Клеър Джефс да сключат брак, Хауърд отива при своя епископ, за да получи храмова препоръка. Той е изненадан, че по време на интервюто, епископът поставя под въпрос неговата способност да издържа съпруга и семейство с неговия доход. Хауърд си спомня: „Когато му казах колко печелех, той отвърна, че причината за неговото съмнение се основава на сумите десятък, които бях плащал“.

До този момент Хауърд не плаща пълен десятък, защото не е разбирал колко важно е да плащаш пълен десятък. Той обяснява: „Тъй като моят баща не беше член на Църквата по време на моите години у дома, десятъкът никога не бе обсъждан в нашето семейство и никога не се бях замислял колко важен е той“.

Хауърд казва, че, като продължават разговора си, епископът „по неговия мил начин ... ме научи колко важен е този закон и след като му казах, че оттогава насетне щях да плащам пълен десятък, той продължи с интервюто и разсея моята тревога, като попълни и подписа формуляра с препоръката“.

Когато Хауърд разказва на Клеър за това преживяване, той научава, че тя винаги е плащала пълен десятък. „Решихме, че ще живеем според този закон през целия си брак и че десятъкът ще е на първо място“¹.

Учения на Хауърд У. Хънтър

1

Господното определение за десятъка е просто.

На закона (за десятъка) е дадено следното просто определение: „една десета от цялото си увеличение“ (У. и 3.119:4). Увеличение означава печалба, компенсация, прираст. Това е заплатата на работещия, печалбата от дейността на бизнеса, прирастът на онзи, който произвежда или отглежда, или доходът на човек от всеки друг източник. Господ казва, че това е постоянен закон „завинаги“, както е бил в миналото².

Подобно на всички Господни заповеди и закони, (законът за десятъка) е прост, ако имаме малко вяра. Господ всъщност казва: „Вземете десетичната запетая и я преместете с едно число“. Това е законът за десятъка. Толкова е прост³.

2

Законът за десятъка е съществувал от началото и продължава днес.

Първото споменаване на думата „десятък“ в Библията е в първата книга на Стария завет. Аврам ... се среща с Мелхиседек, цар на Салим и свещеник на Всевишния Бог. Мелхиседек го благославя и Аврам „му даде десетък от всичко“. (Бит. 14:20.)

Няколко глави по-напред в същата книга, във Ветил Яков дава следното обещание: ... „и от всичко, що ми дадеш, ще дам десетък на Тебе“. (Бит. 28:20-22.)

Третото споменаване е във връзка с левитския закон. Господ казва чрез Моисей:

„Всеки десетък от земята, било от посевите на земята, или от плода на дърветата, е Господен; свят е Господу“. (Лев. 27:30.)

Според левитския закон, десятъците се дават на левитите за тяхна издръжка, а те на свой ред са задължени да плащат десятък върху полученото, както се казва в Господното слово, дадено на Моисей:

„Говори на левитите, казвайки им: Когато вземате от израилтяните десетъка, който ви дадох от тях за ваше наследство,

тогава да принасяте от него десетък от десетъка за възвишаем принос Господу“. (Числа 18:26.)

Това ясно показва, че законът за десетъка е част от левитския закон и се е плащал от всички хора – дори от самите левити, на които им е заповядано да плащат десетък върху получавания от тях десетък.

Има хора с мнението, че законът за десетъка е само левитски закон, но историята потвърждава факта, че това е универсален закон. Той е основна част от Мойсеевия закон. Съществувал е от началото и е част от древноегипетския закон, следван е във Вавилон и през цялата библейска история. Споменава се от пророк Амос (вж. Амос 4:4) и от Неемия, който има за задача да построи отново стените на Ерусалим (вж. Неемия 10:37–38; 12:44; 13:5, 12). Скоро след това Малахия се заема с дори по-голямата задача да въздигне вярата и морала на един народ. В тежко усилие да се бори против алчността на хората, които са религиозни само на думи, той ги обвинява в престъпление против Бог.

„Ще краде ли човек Бога? Обаче вие Ме крадохте. Обаче думате: В какво Те крадем? В десетъците и приношенията.

Вие сте проклет с клетва, защото вие Ме крадохте, тъкмо целият този народ.

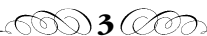
Донесете всичките десетъци в хранилището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него“. (Мал. 3:8-10.) ...

Словата на Малахия завършват Стария завет с повторение на закона за десетъка, показвайки, че не е имало отмяна на този закон, съществувал от началото. Така диспенсацията на Новия завет започва с това наставление. ...

Скоро след възстановяването на Евангелието в тази диспенсация, Господ дава откровение на Своя народ чрез пророк от последните дни, който дава определение на закона ... :

„И след това всички, които са били обложени с десетък по този начин, ще плащат годишно една десета от цялото си увеличение;

и това ще бъде постоянен закон за тях, завинаги, за ползата на святото Мое свещеничество, казва Господ“. (У. и З. 119:4.)⁴

С плащане на десятък, ние правим дарение и изпълняваме задължение.

Десятъкът е Божий закон за Неговите чеда, но плащането му е изцяло доброволно. В това отношение той не се различава от закона за Господния ден или който и да било друг от Неговите закони. Можем да откажем да се подчиняваме на който и да било от тях. Нашето подчинение е доброволно, но отказът да плащаме не отменя закона.

Ако десятъкът е доброволен, той дарение ли е или задължение? Има важна разлика между двете. Дарението е доброволно предаване на средства или собственост без да се очаква нещо в замяна. То е безвъзмездно. Никой не е задължен да даде дарение. Ако десятъкът е дарение, ние можем да правим каквото поискаме, когато поискаме или изобщо да не правим дарение. То би поставило нашия Небесен Отец в категорията на уличен просяк, на когото подхвърляме монета в движение.

Господ е установил закона за десятъка, и защото е Негов закон, той се превръща в задължение да го изпълняваме, ако Го обичаме и имаме желанието да спазваме Неговите заповеди и да получаваме благословиите Му. Така той става задължение. Човекът, който не плаща десятъка си, защото има дългове, следва да си зададе въпроса дали няма дълг и към Господ. Учителят казва: „Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави“. (Мат. 6:33.)

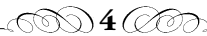
Не можем едновременно да вървим и на изток и на запад. Не можем да служим едновременно на Бог и на мамона. Човекът, който отхвърля закона за десятъка, е човек, който не си е дал искрена възможност да го следва. Разбира се, че се изисква нещо. Нужни са усилия, планиране и работа да се живее според всеки от законите на Евангелието и всеки от принципите му. ...

Възможно е с плащането на десятък да правим дарение и да изпълняваме задължение. Плащането е задължение пред Господ. Дарението е за нашите ближни и за изграждането на Божието

„Плащането на десятък не е тежест, а голяма привилегия“.

царство. Ако човек обърне внимание на проповядването на мисионерите, преподаването в Църквата, обширната образователна система и усилията в строежа на сгради за събрания, ще осъзнае, че плащането на десятък не е тежест, а голяма привилегия. Благословиите на Евангелието се споделят с много хора чрез нашия десятък⁵.

Дарението на Господ следва да струва нещо на даващия.

Във 2 Царете 24:18–25 четем как Давид не желае да даде на Господ нещо, което му е струвало нищо. Той със сигурност смята, че освен ако дарът е коствал нещо ценно на даващия, той не е подходящ за дарение на Господ.

Христос казва, че е по-блажено да дава човек, отколкото да приема (вж. Деянията 20:35), и въпреки това има хора, които ще дадат единствено ако това даване не им струва нищо. Това не е

в хармония с ученията на Учителя, Който казва: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си“ (Матей 16:24).

Има хора, които не живеят според закона за десятъка, заради неговата цена. Това противоречи на логиката на Давид, който не желае да даде на Господ нещо, което му е струвало нищо. Така важните морални принципи, обхванати от закона за десятъка, се пренебрегват от хората, които не го плащат, като на тях им убягва разбирането на този закон и причините за него⁶.

Плащането на десятък носи големи благословии.

Господ е дал закона (за десятъка). Ако следваме този закон, ние просперираме, но когато считаме, че има по-добър начин, ни очаква провал. Когато пътувам из организациите на Църквата и виждам резултатите от плащането на десятъци, стигам до извода, че това не е товар, а голяма благословия⁷.

Плащайте честен десятък. Този вечен закон, открит от Господ и практикуван от верните, започвайки от древните пророци до ден днешен, ни учи да поставим Господ на първо място в живота си. Може да не се поиска от нас да жертваме домовете или живота си, какъвто е случаят с ранните светии. Днес от нас се иска да преодоляваме своя егоизъм. Плащаме десятък, защото обичаме Господ, а не защото можем да си го позволим. Можем да очакваме Господ да разкрие „небесните отвори“ (Малахия 3:10) и да излее благословии върху верните⁸.

Ние следваме принципа на връщане на Господ част от Неговата благосклонност към нас и тази част я наричаме десятък. Десятъкът ... е изцяло доброволен. Ние можем да плащаме десятък или да не го плащаме. Тези които правят това, получават благословии, които остават скрити за другите⁹.

Мери Фийлдинг Смит е несломима майка сред пионерите, съпруга и вдовица на патриарха Хайръм Смит, брат на Пророка. ... Една пролет, когато семейството отваря ямите с картофи, тя и синовете ѝ взимат товар от най-добрите картофи, за да ги занесат в офиса за плащане на десятък.

На стълбите я среща един от чиновниците там, който (започва да протестира), когато момчетата започват да разговарват картофите. „Вдовице Смит – казва той, без съмнение помнейки нейните изпитания и жертви – срамота е вие да плащате десятък“. Той я ... смъмря, че си плаща десятъка, нарича я всичко друго, но не и мъдра и благоразумна. ...

Дребната вдовица се изправя и казва: „Уилям, трябва да се засрамиш от себе си. Би ли ме лишил от благословия? Ако не платя десятъка си, би следвало да очаквам Господ да оттегли благословиите си от мен; плащам десятък си не само защото е Божий закон, но и защото очаквам благословия, когато го сторя. Като спазвам този и други закони, очаквам да просперирам и да мога да се грижа за семейството си“. (Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, Солт Лейк Сити, 1938 г., с. 158–159.)¹⁰

Принципът на десятъка следва да бъде повече от математично, механично спазване на закона. Господ осъжда фарисеите за математичното облагане на подправките с десятък, без да си дават сметка за духовните му аспекти (вж. Матей 23:23). Ако плащаме десятъка си, защото обичаме Господ, в пълна свобода и вяра, ние се доближаваме до Него и взаимоотношенията ни стават по-близки. Освобождаваме се от педантичното придържане към буквата на закона и сме докосвани от Духа, чувствайки единство с Бог.

Плащането на десятък укрепва вярата, увеличава духовността и духовните способности и затвърждава свидетелството. Дава ни удовлетворението да знаем, че изпълняваме Господната воля. Дава ни благословиите от това да споделяме с околните чрез целите, за които се използва десятъка. Не можем да си позволим да се лишаваме от тези благословии. Не можем да си позволим да не плащаме десятък. Имаме конкретни задължения към бъдещето, както и към настоящето. Какво даваме, как го даваме и начина, по който изпълняваме своите задължения към Господ има вечно значение.

Свидетелство за закона за десятъка се дава чрез живот според него¹¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Прегледайте определението на закона за десятъка в раздел 1. Какво е десятък? Какво можем да научим от президент Хънтър за простотата на закона за десятъка?
- Какво научихте от историческото изложение на президент Хънтър за десятъка? (Вж. раздел 2.) Защо според вас президент Хънтър желае да разберем, че законът за десятъка „е универсален закон“.
- Как с плащането на десятък, ние „правим дарение и изпълняваме задължение“. (Вж. раздел 3.) Как плащането на десятък показва любовта ни към Господ? Как можем да започнем да чувстваме, че плащането на десятък е привилегия, а не товар?
- Защо дарението на Господ следва да струва нещо на даващия? (Вж. раздел 4.) Как може да бъде преодоляна трудност или нежелание да се плаща десятък?
- Прегледайте многото благословии, за които президент Хънтър казва, че произлизат от плащането на десятък (вж. раздел 5). По какъв начин сте виждали тези благословии в живота си?

Свързани с темата стихове:

Алма 13:15; У. и З. 64:23; 104:14–18; 119; 120; Ръководство към Писанията, „Десятък“

Помощни материали за изучаване

Когато за първи път четете главата, бихте могли да я прочетете набързо или да прегледате заглавията на разделите, за да придобиете обща представа. След това прочетете още няколко пъти главата, като четете по-бавно и се задълбочите. Също така бихте могли да прочетете всеки раздел с цел да откриете отговори на въпросите за изучаване. Докато правите това, може да откриете важни истини и приложения.

Бележки

1. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 80–81.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 105; вж. също Conference Report, апр. 1964 г., с. 35.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 105.
4. В Conference Report, апр. 1964 г., с. 33–35.
5. В Conference Report, апр. 1964 г., с. 35–36.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 106; вж. също Conference Report, апр. 1964 г., с. 33.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 105.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 105.
9. „Dedication of Goteborg Chapel“ (обръщение, отправено в Гьотеборг, Швеция, на 10 септ. 1967 г.), с. 1, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
10. Хауърд У. Хънтър, *That We Might Have Joy* 1994 г., с. 136–137.
11. В Conference Report, апр. 1964 г., с. 36.

„Надяваме се, че отделно и като семейства четете и изучавате Писанията всекидневно“.

Писанията – най-ценният текст за изучаване

„Нека всеки от нас ... се доближава до Отец в Небесата и Неговия Син чрез постоянно изучаване на Светите писания“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

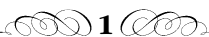
Президент Хауърд У. Хънтър изпитва дълбока обич към Писанията и отдадено ги изучава. Тази обич и тяхното изучаване си проличават в неговите речи, които са изпълнени с разкази и пасажии от стандартните произведения. Когато преподава евангелски принцип, особено в обща конференция, той често избира поне един разказ от Писанията, разказва го подробно и извлича приложения от него.

Например, когато проповядва за отдадеността към Бог, той разказва за Исус Навиев, Седрах, Мисах и Авденаго и други хора от Стария завет, които показват такава отдаденост (вж. глава 19). Когато проповядва за службата, той използва примери от Книгата на Мормон, за да покаже как хора, получили малко обществено признание „са също толкова полезни“ колкото други, чиято служба получава повече признание (вж. глава 23). Когато проповядва за придобиване на вътрешен мир в моменти на стрес, той отново се позовава на значителни пасажии от Писанията, включително на разказа за Петър, ходещ по водата (вж. глава 2). Когато проповядва за причастието, той дава контекст, като говори за чедата Израилеви и Пасхата (вж. глава 15).

Президент Хънтър знае колко важни са Писанията за придобиване на свидетелство за Исус Христос. Затова той често преподава даденото в Писанията за служението, разпъването и Възкресението на Спасителя. Той заявява:

„Благодарен съм за томовете Писания, чрез чието изучаване може да се придобие задълбочено познание за Исус Христос. Благодарен съм, че в допълнение на Стария и Новия завет, Господ, чрез пророците на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, е дал чрез откровение допълнителни свидетелства за Христос – Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен Бисер – като всички те са слово Божие. Те дават свидетелство, че Исус е Христос, Синът на Живия Бог“¹.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Писанията са най-ценният текст, който можем да изучаваме.

Най-важната истина се състои в свидетелството, че Исус от Назарет е Христос, Великият Иехова, Спасителят на света, Единородният син на Живия Бог. Това е посланието на Писанията. Чрез тези свети книги ние сме подтиквани да имаме вяра в Бог, Вечния Отец, и Неговия Син, Исус Христос; и от първата до последната от тези книги с Писания се чува призива да вършим Божиата воля и да спазваме Неговите заповеди².

Когато следваме съвета на нашите ръководители да четем и изучаваме Писанията, на нас ни се дават най-различни ползи и благословии. Това е най-ценният текст, който можем да изучаваме. ...

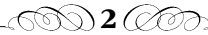
Писанията съдържат летопис на Божието саморазкриване и чрез тях Бог говори на човека. Има ли по-полезна употреба на нашето време от това да четем томовете с Писания, които ни учат как да опознаваме Бог и да разбираме нашите взаимоотношения с Него? За заетите хора времето винаги е ценно и тази ценност се разпилява, когато четем или гледаме нещо със съмнителна или ниска стойност³.

Надяваме се, че отделно и като семейства четете и изучавате Писанията всекидневно. Не трябва да пренебрегваме следната Господна заповед: „(Изследвайте) Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за

Мене“ (Иоана 5:39). Духът ще навлезе в домовете ви и живота ви, когато четете даденото чрез откровение слово⁴.

Трябва да имаме Църква, пълна с мъже и жени, които задълбочено познават Писанията, които четат препратките и си отбелязват стихове, които подготвят уроци и речи от Ръководство към Писанията, които са изучили картите и останалите помощни материали, дадени ни в тези прекрасни стандартни произведения. Очевидно целият този материал не може да се усвои бързо. Със сигурност тази нива с Писания „е вече бяла за жътва“ (вж. У. и З. 4:4). ...

Със сигурност няма друга диспенсация, в която Писанията – вечното, просветляващо ума Божие слово – да са били така достъпни, така добре структурирани за ползата на всеки мъж, жена и дете, които ги изследват. Писаното Божие слово ни се дава под най-четливата и достъпна форма, някога давана на обикновените членове в цялата земна история. Със сигурност ще ни бъде потърсена отговорност, ако не ги четем⁵.

Изучаването на Писанията ни помага да научим и да се подчиняваме на Божията воля.

За да можем да се подчиняваме на закона на Евангелието и на ученията на Исус Христос, ние трябва първо да разбираме закона и да разпознаваме каква е Господната воля. Това се постига най-добре чрез изучаване на Писанията и словата на пророците. По този начин ние опознаваме това, което Бог е открил на човека.

Една от точките на Символа на вярата гласи: „Ние вярваме във всичко, което Бог е разкрил, във всичко, което понастоящем разкрива, и вярваме също, че Той все още ще разкрива много велики и важни неща, принадлежащи на Царството Божие“ (Символът на вярата 1:9).

Божията воля се дава в Писанията и затова ни е заповядано да ги четем и да откриваме истината. Господ обяснява на Оливър Каудъри как да разпознава тези истини. Той казва: „Ето, Аз ти давам заповед да се уповаваш на нещата, които са написани.

Защото в тях са всички неща, написани относно основаването на Моята църква, Моето евангелие и Моята канара“ (У. и З. 18:3–4).

Павел пише на своя добър приятел Тимотей, като го увещава да чете Писанията, казвайки в посланието си: „от детинство знаеш свещените писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христа Исуса“. След това добавя: „Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата“ (2 Тимотея 3:15–16). ...

Нашите църковни ръководители сериозно наблягат върху четенето на Писанията и словата на пророците, древни и съвременни. Бащи и майки са подтиквани да четат Писанията, така че да могат по правилен начин да учат децата си. Нашите деца четат Писанията в резултат на примера, даден им от родителите. Ние изучаваме Писанията на семейни домашни вечери, а някои семейства четат заедно Писанията в ранните сутрешни часове. По този начин се учим да опознаваме Господната воля, за да можем да се подчиняваме⁶.

Помислете върху следния откъс, който започва с увещание да бъдем усърдни в приемането на Божието слово и продължава с обещание да се завърнем в самото Му присъствие, ако правим това:

„И Аз сега ви давам заповед ... усърдно да се вслушвате в словото на вечния живот.

Защото вие трябва да живеете чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста.

Защото словото Господне е истина, а всичко, което е истина, е светлина, а всичко, което е светлина, е Дух, тъкмо Духът на Исус Христос. ...

И всеки, който се вслушва в гласа на Духа, идва при Бога, тъкмо при Отца“ (У. и З. 84:43–45, 47).

Това е едно прекрасно пътуване, което започва със словото Божие и завършва с възвисяване. „Словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите“ (2 Нефи 32:3)⁷.

Препоръчвам ви откровенията Божии да бъдат ваш стандарт, според който трябва да живеем живота си и според който да

измерваме всяко решение и всяка постъпка. Съответно, когато имате тревоги и трудности, посрещнете ги, като се обърнете към Писанията и пророците⁸.

3

За разбиране на Писанията е нужно съсредоточено, последователно и провеждано с молитва изучаване.

Каним всеки от вас внимателно да се замисли колко време прекарва в придружено от молитва размишление върху Писанията.

Като един от Божиите служители, аз ви давам задача да правите следното:

1. Всекидневно и самостоятелно четете, размишлявайте и се молете върху Писанията.

2. Редовно провеждайте семейно четене на Писанията. Поздравяваме тези от вас, които вече правите това, и увещаваме вас, които все още не го правите, да започнете без да отлагате. ...

Нека всеки от нас продължава напред с непоклатима решителност да се моли повече, да се стреми по-пълно да живее чрез Духа и да се доближава до нашия Отец в Небесата и Неговия Син чрез постоянно изучаване на Светите Писания⁹.

Навиците при четене на Писанията са най-различни. Някои четат бързо, други бавно, някои четат само малки откъси наведнъж, а други постоянстват, докато не приключат с книгата. Обаче хората, които се задълбочат в Писанията, откриват, че за да разбираш, е нужно нещо повече от повърхностен и случаен прочит – трябва да е налице съсредоточено изучаване. Сигурно е, че човек, който изучава Писанията всеки ден, постига много повече от този, който отделя значително време през един ден и позволява да изминат няколко дни, преди да продължи. И не само следва да изучаваме всеки ден, а трябва редовно да отделяме време за съсредоточаване, без да бъдем прекъсвани.

Няма нищо по-полезно от молитвата, за да можем да разширим своето разбиране на Писанията. Чрез молитвата можем да настроим умовете си за търсене на отговори на нашите въпроси. Господ казва: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори“ (Лука 11:9). Това е Христовото

Писанията са „най-ценният текст, който можем да изучаваме“.

обещание, че ако искаме, търсим и хлопаме, Светият Дух ще напътства нашето разбиране, ако сме готови и имаме желанието да бъдем напътствани.

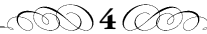
Мнозина откриват, че най-доброто време за изучаване е сутринта, след нощния сън, когато умът не се разсейва от множество грижи. Други предпочитат да изучават в тихите часове, след като работата и тревогите на деня са приключили и оставени настрана, като така слагат край на деня с мира и спокойствието, които се дават чрез общение с Писанията.

Вероятно по-важно от часа е редовното отделяне на време за изучаване. Би било идеално за това да се отделя по един час всеки ден, но ако това е непостижимо, редовният половин час дава съществени резултати. Четвърт час е малко за това, но ще ви изненада колко светлина и знание може да се придобие за това време по тема така важна. Важното е да не позволяваме на нищо да пречи на нашето изучаване.

Някои предпочитат да изучават самостоятелно, но нашите спътници могат значително да ни помагат. Семействата биват богато благославяни, когато мъдри бащи и майки събират около

себе си своите деца, за да четат заедно от страниците на Писанията и да обсъждат свободно красивите истории и мисли, за да могат всички да ги разбират. Често пъти, младежите и малките деца проявяват удивително прозрение и благодарност за основните ни религиозни текстове.

Не трябва да оставяме четенето на Писанията на случайността, а по-скоро да развием систематичен план на изучаване. Някои четат по програма от определен брой страници или глави за всеки ден или седмица. Това може да бъде напълно уместно и приятно, ако човек чете за удоволствие, но не представлява едно съдържателно изучаване. По-добре е да се отдели определено време за изучаване на Писанията всеки ден, отколкото да се четат определен брой глави. Понякога откриваме, че изучаването на един стих обхваща цялото време¹⁰.

Размисълът върху краткия разказ за Яир ни дава голяма дълбочина на разбиране и проникновение.

Животът, делата и ученията на Исус могат да бъдат прочетени набързо. Разказите са прости и в повечето случаи са разказани просто. Учителят не е многословен в своето преподаване, но всяко учение е така сбито в значението си, че заедно ученията представят ясен образ през читателя. Понякога, обаче, можем да прекараме многобройни часове в размисъл над задълбочени размишления, предадени само с няколко прости думи.

Има една случка в живота на Спасителя, която се споменава от Матей, Марка и Лука. Важна част от историята се разказва от Марка само в два къси стиха и пет думи в стиха след тях. ...

„И дохожда един от началниците на синагогата, на име Яир, и като Го вижда, пада пред нозете Му,

и много Му се моли, казвайки: Малката ми дъщеря бере душа; моля Ти се да дойдеш и положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее.

И Той отиде с него“ (Марка 5:22–24).

За прочитането на тази част от разказа са необходими около тридесет секунди. Тя е къса и проста. Създаденият образ е ясен

и дори дете може да го повтори без трудности. Но когато вложим време в размисъл, пред нас се разкрива голяма дълбочина на разбиране и проникновение. ...

... Исус и придружаващите Го току-що повторно са прекосили Галилейското езеро и множество чакащи хора ги посрещат на брега близо до Капернаум. „И дохожда един от началниците на синагогата“. Големите синагоги през онези дни се ръководят от група старейшини под ръководството на главен старейшина. Този пост е бил много престижен и юдеите много го уважавали.

Матей не ни дава името на този главен старейшина, но Марка прибавя към званието му и думите „на име Яир“. Никъде другаде в Писанията не откриваме този човек или неговото име, само в тази случка, но неговата памет продължава да живее, заради краткия му контакт с Исус. Животът на много, много хора е бил запомнен, като той е щял да потъне в забрава, ако докосването от ръката на Учителя не беше извършило важна промяна в мисълта и действието и така осигурявайки един по-добър живот.

„И като Го вижда, пада пред нозете Му“.

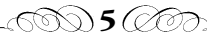
Това е нещо необичайно за човек с такъв престижен ранг, началник на синагога, да коленичи в краката на Исус – Когото смятали за странстващ проповедник с дарбата да изцелява. Мнозина други хора, спечелили образование и престиж, виждат Исус, но Го игнорират. Умовете им са заслепени. Днес положението не е различно, много неща пречат на хората да Го приемат.

„И (Яир) много Му се моли, казвайки: Малката ми дъщеря бере душа“. Често става така, че човек идва при Христос не за да задоволи своите нужди, а заради отчаяната нужда на обичан човек. Чуваме трепета в гласа на Яир, когато той изговаря „малката ми дъщеря“ и така предизвиква съчувствие, когато си представяме този високопоставен мъж да коленичи пред Спасителя.

Идва и следния израз на голяма вяра: „моля Ти се да дойдеш и положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее“. Това не са само думи на вяра от устата на баща, разкъсан от мъка, но и напомняне, че на каквото Исус положи ръце, то оживява. Ако Исус положи ръцете Си върху един брак, той оживява. Ако Му се позволи да положи ръце на едно семейство, то оживява.

Следват думите и „Той отиде с него“. Не трябва да предполагаме, че това събитие е било планирано. Учителят се връща през езерото, като на брега го чака множество, което иска да Го чуе. ... Той е прекъснат от молбата на един баща. Тази молба е могла да бъде отказана, тъй като мнозина други чакали. Можеше да каже на Яир, че ще види дъщеря му на следващия ден, но „Той отиде с него“. Ако следваме стъпките на Учителя, ще бъдем ли прекалено заети да пренебрегваме нуждите на нашите ближни?

Не е нужно да четем останалата част от разказа. Когато пристигат в дома на началника на синагогата, Исус хваща момичето за ръка и я вдига от мъртвите. По подобен начин Той ще вдигне всеки човек, който позволи на Спасителя да го хване за ръка и го поведе към един нов и по-добър живот¹¹.

Книгата на Мормон и Учение и Завети ни доближават към Христос.

Книгата на Мормон

Един от най-важните източници, които Господ ни е осигурил, за да можем да реализираме Неговото божествено дело, е Книгата на Мормон, носеща подзаглавието „Още едно свидетелство за Исус Христос“. (Президент Езра Тафт Бенсън) с право ни увещава да не пренебрегваме четенето ѝ и да се подчиняваме на принципите, изложени в този том с Писания. „Нейната велика мисия – ни учи той – е да довежда хората при Христа (и така при Отца), като всички други съображения са второстепенни“. (*Ensign*, март 1986 г., с. 105). Надяваме се, че вие, братя и сестри, подхранвате вашите духове чрез редовно четене на Книгата на Мормон и останалите Писания, като ги използвате в своето служение¹².

Книгата на Мормон е словото Божие. Каним ви да четете този прекрасен летопис. Това е най-забележителната книга, която съществува днес. Четете я внимателно и с молитва и докато правите това, Бог ще ви дава свидетелство за нейната истинност, така както е обещано от Мороний (вж. Мороний 10:4)¹³.

Именно чрез четене и изучаване на Книгата на Мормон и търсене на потвърждение за истинността на нейното съдържание в молитва, ние получаваме свидетелство, че Джозеф Смит е Божий пророк и че Църквата на Исус Христос е била възстановена на земята¹⁴.

Четенето на (Книгата на Мормон) ще има истинско влияние в живота ви. То ще разширява знанието ви за начина, по който Бог действа с човека, и ще ви даде по-силно желание да живеете в хармония с евангелските учения. То също така ще ви осигури силно свидетелство за Исус¹⁵.

Учение и Завети

Учение и Завети е една единствена по рода си книга. Това е единствената книга по лицето на земята, която има предговор, съставен от самия Творец. Освен това, тази книга с Писания цитира Господ повече пъти, отколкото всяка друга книга с Писания.

Тя не е превод на древен летопис, а е със съвременен произход. Това е книга с откровения за наши дни. Това е един уникален и вдъхновен подбор от откровения, дадени чрез съвременните Божии пророци в отговор на въпроси, тревоги и трудности, пред които се изправят както те, така и други хора. Тя съдържа божествени отговори на реални проблеми на реални хора. ...

Осъзнавате ли, че като четете Учение и Завети, вие можете да чуете гласа Господен чрез Писанията? (вж. У. и З. 18:33-36.) ... Този глас на просветление обикновено ще идва в ума ви като „мисли“ и в сърцето ви като „чувства“ (вж. У. и З. 8:1-3). Обещание за това свидетелство се ... дава на всеки достоен мъж, жена и дете, които с молитва потърсят такова свидетелство. Не следва ли всеки от нас да вземе непоклатимото решение да чете, изучава, размишлява и да се моли за тези свещени откровения?¹⁶

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Кои преживявания са ви помогнали да осъзнаете, че Писанията „са най-ценният текст, който можем да изучаваме“? (Вж.

раздел 1.) Как можем да укрепваме нашата отдаденост да бъдем „мъже и жени, които задълбочено познават Писанията“?

- Как изучаването на Писанията ни помага да се подчиняваме по-задълбочено? (Вж. раздел 2.) По какъв начин, според вас, „словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите“? (2 Нефи 32:3)
- Кои аспекти от напътствията на президент Хънтър относно изучаването могат да ви бъдат от полза? (Вж. раздел 3.) Как последователното изучаване с молитва на Писанията ви е благословило?
- Какви поуки можем да извлечем от разказа на президент Хънтър за изцелението на дъщерята на Яир от страна на Спасителя? (Вж. раздел 4.) Как размишляването на само няколко стиха като този могат да обогатят вашето изучаване на Писанията?
- Как Книгата на Мормон и Учение и Завети са ви помогнали да се доближите до Спасителя? (Вж. раздел 5.) По какви начини тези свещени томовете са ви повлияли? Бихте могли да споделите свидетелството си за тези Писания с роднини и други хора.

Свързани с темата стихове:

Исус Навиев 1:8; Притчи 30:5; 1 Нефи 15:23–24; 2 Нефи 3:12; Алма 31:5; 37:44; Еламан 3:29–30; У. и З. 98:11

Помощни материали за изучаване

„Четенето, изучаването и размишляването не са едно и също нещо. Ние четем думи и може да получаваме идеи. Изучаваме и може да откриваме модели и връзки в Писанията. Но когато размишляваме, ние каним откровението на Духа. За мен размишляването се състои в обмислянето и молитвата, които се случват след като внимателно чета и изучавам Писанията“ („Служете с Духа“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., с. 60.

Бележки

1. „Reading the Scriptures“, *Ensign*, ноем. 1979 г., с. 65.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, изд. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 50.
3. „Reading the Scriptures“, с. 64.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 53–54.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 51.
6. „Obedience“ (обръщение на конференция на област Хавай, 18 юни 1978 г.), с. 3–5, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити; последният

- абзац е включен и в *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 52.
7. „Eternal Investments“ (обръщение към учители в ОСЦ, 10 фев. 1989 г.), с. 3; si.lds.org.
 8. „Fear Not, Little Flock“ (обръщение в Университета Бригъм Йънг, 14 март 1989 г.), с. 2; speeches.byu.edu.
 9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 51-52.
 10. „Reading the Scriptures“, с. 64.
 11. „Reading the Scriptures“, с. 64-65.
 12. „The Mission of the Church“ (обръщение на семинар за регионални представители, 30 март 1990 г.), с. 2.
 13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 54.
 14. „The Pillars of Our Faith“, *Ensign*, 1994 г., с. 54.
 15. „Evidences of the Resurrection“, *Ensign*, май 1983 г., с. 16.
 16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 55-56.

Истинско величие

„Полагането на постоянни усилия в малките неща на всекидневния ни живот води до истинско величие“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Президент Хауърд У. Хънтър учи, че истинското величие произлиза не от светския успех, а от „хилядите малки дела ... на служба и жертва, в които се изразява отдаването (или загубването) на нашия живот за околните и за Господ“¹. Президент Хънтър води своя живот според това учение. Вместо да търси светлината на прожектора и одобрението на околните, той извършва всекидневни дела на служба и жертва, които често остават незабелязани.

Един пример за сравнително незабелязаната служба на президент Хънтър е грижата му за неговата съпруга, докато нейното здраве прогресивно се влошава за повече от десетилетие. В началото на 70-те Клеър Хънтър започва да страда от главоболие и загуба на паметта. По-късно претърпява няколко леки удара и в резултат за нея е трудно да говори и да използва ръцете си. Когато състоянието ѝ налага постоянни грижи, президент Хънтър се грижи за нея доколкото може, докато изпълнява задълженията си на апостол. Той намира човек, който да се грижи за Клеър през деня, но през нощта той сам поема тази задача.

През 1981 г. мозъчен кръвоизлив парализира говора и краката на Клеър. Въпреки това, президент Хънтър понякога ѝ помага да става от стола и я държи здраво, за да могат да потанцуват така, както са го правили години преди това.

След като Клеър преживява втори мозъчен кръвоизлив, докторите настояват тя да бъде настанена в клиника, където остава за последните 18 месеца от живота си. През този период

Хауърд и Клеър Хънтър

президент Хънтър отива да я посещава всеки ден, освен когато пътува по църковни задачи. Когато се връща у дома, той отива директно от летището до клиниката, за да бъде заедно с нея. През повечето време тя или спи дълбоко или не разпознава кой е, но той продължава да ѝ показва своята обич и да се грижи за нейното удобство.

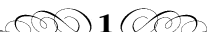
По-късно президент Джеймс Е. Фауст от Кворума на дванадесетте апостоли казва относно президент Хънтър, че неговата „любяща грижа към съпругата му Клеър за повече от десет години от нейното боледуване е най-отдадената преданост на мъж към жена, която много от нас са виждали през живота си“².

След смъртта на президент Хънтър, в неговата кратка биография в списание *Ensign*, се цитира неговото учение за истинското величие и се обобщава как то е ръководило живота му:

„Макар дълбоко вкоренената скромност да би му попречила да потвърди това, президент Хънтър може да бъде наречен велик, според неговото определение за величие. Неговото величие се изковава извън светлината на прожектора, когато е взимал определящи живота решения да работи усилено, да полага нови усилия след провал и да помага на своите ближни. На тези качества се дължат неговите умения и успехи в най-различни области: музика, право, предприемачество, международни отношения, дърводелство и най-важното – той се изявява като „добър и верен“ Господен служител (вж. Матей 25:21). ...

За четиринадесетият президент на Църквата реализирането на Господните цели става така безкористно и естествено, както полагането на усилия като ученик, млад баща, отдаден епископ и неуморен апостол. Според Хауърд У. Хънтър Господното лозе има нужда от постоянни грижи и Господ е искал от него само да бъде „добър и верен“ Негов служител. Така президент Хънтър постига своето истинско величие – с поглед, отправен към примера на Спасителя, на Когото служи до самия край“³.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Светското определение за величие често е подвеждащо и може да подтикне към разрушителни сравнения.

Мнозина светии от последните дни са щастливи и се радват на възможностите, които животът предлага. При все това съм загрижен, че някои сред нас са нещастни. Някои от нас чувстват, че не са достигнали очаквания идеал. Особено се тревожа за хората, които са живели праведно, но считат себе си за провал, защото не са постигнали в света или в Църквата неща, които други са постигнали. Всеки от нас желае да достигне определена мярка величие в този живот. И защо това да не е така? Както вече е било отбелязано, всеки от нас дълбоко в себе си се бори със селестриална носталгия. (Вж. Евреите 11:13–16; У. и З. 45:11–14.)

Осъзнаването на нашата същност и какви можем да станем ни кара да осъзнаем, че с Бог всичко е наистина възможно. От момента, в който като деца научим, че Исус желае да светим като слънчев лъч чрез Евангелието, до момента, когато по-пълно биваме обучени в неговите принципи, ние сме учени да се стремим към съвършенство. Затова за нас не е нещо ново, когато говорим колко важно е да се постигне такова величие. Проблемът идва, когато изкривените очаквания на света променят определението за величие.

Какво представлява истинското величие? Какво прави един човек велик?

Живеем в свят, който изглежда се прекланя пред своето собствено величие и излъчва свои собствени герои. Скорошно проучване сред млади хора между 18 и 24 години разкри, че днешните младежи предпочитат „силните, справящите се сами, побеждаващите на всяка цена“ личности и ясно изграждат живота си според този на известните и „безпределно богатите“. През 50-те години сред героите бяха Уинстън Чърчил, Алберт Швайцер, президент Хари Труман, кралица Елизабет и Хелън Келър – сляпата и глуха писателка и лектор. Тези фигури са помогнали в оформянето на историята или са отличени за вдъхновяващия си живот. Днес много от най-популярните герои са кинозвезди

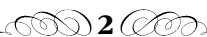
„Истинското величие (произлиза от) хилядите малки дела и задачи на служба и жертва, в които се изразява отдаването (или загубването) на нашия живот за околните и за Господ“.

и певци, от което се вижда промяна в отношението ни. (Вж. *U.S. News & World Report*, 22 апр. 1985 г., с. 44–48.)

Истина е, че героите на света не се задържат за дълго; и въпреки това, шампионите и постигналите трудни неща хора нямат край. Почти всеки ден чуваме как атлети чупят рекорди, как учени изобретяват чудни нови приспособления, машини и процеси, как лекари по нови начини спасяват човешки живот. Ние непрекъснато чуваме за особено надарени музиканти и певци и необикновено талантиливи артисти, архитекти и строители. Списания, билбордове и телевизионни реклами ни бомбардират със снимки на хора със съвършени зъби и идеални лица, носещи стилни дрехи и правещи каквото там правят „успелите“ хора.

И понеже сме непрекъснато изложени на светското определение за *величие*, съвсем разбираемо е да правим сравнение между това, което сме, и това, което другите са – или изглежда са – и също така между нашите и техните притежания. Макар

да е вярно, че сравняването може да бъде полезно и да ни мотивира да постигаме много добро и да усъвършенстваме живота си, често позволяваме на измамни и неточни сравнения да рушат щастието ни, като ни карат да чувстваме, че не сме постигнали достатъчно, че сме се провалили. Понякога, заради тези чувства, ние сме подведжани и се съсредоточаваме върху провалите си, като пренебрегваме аспекти от живота си, които може да съдържат елементи на истинско величие⁴.

Полагането на постоянни усилия в малките неща на всекидневния ни живот води до истинско величие.

През 1905 г. президент Джозеф Фийлдинг Смит казва думи, които описват истинското величие:

„Постиженията, които наричаме необикновени, забележителни и особени може да остават в историята, но не и в истинския живот.

В края на краищата най-истинското величие е да направим добре тези неща, които Бог е отредил за цялото човечество. Да имаш успех като баща или майка е нещо по-велико от това да жънеш успехи като генерал или държавник“. (*Juvenile Instructor*, 15 дек. 1905 г., с. 752.)

Това изказване повдига следния въпрос: Кои неща „Бог е отредил за цялото човечество“? В тях със сигурност са включени нещата, необходими на човек да бъде добър баща и добра майка, добър син и добра дъщеря, добър ученик, добър съквартирант или добър съсед.

... Полагането на постоянни усилия в малките неща на всекидневния ни живот води до истинско величие. Истинското величие се съдържа в хилядите малки дела и задачи на служба и жертва, в които се изразява отдаването (или загубването) на нашия живот за околните и за Господ. В тях се включва знание за нашия Отец в Небесата и Евангелието. В тях също така се включва довеждане на околните във вярата и общение в Неговото царство. Тези неща обикновено не привличат вниманието и хвалебствията на света⁵.

„Пророкът Джозеф е християнин във всекидневния живот. Грижи се за малките неща, всекидневни дела на служба и грижа за околните“.

3

Пророкът Джозеф извършва всекидневни дела на служба и грижа за околните.

Джозеф Смит като цяло не е запомнен в ролите си на генерал, кмет, архитект, издател или кандидат за президент. Ние го помним като пророк на Възстановяването, човек, отдаден на обичта към Бог и напредъка на Неговото дело. Пророкът Джозеф е християнин във всекидневния живот. Грижи се за малките неща, всекидневните дела на служба и грижа за околните. Като момче на 13 години, Лаймън О. Литълфийлд пътува със Сионов

лагер, стигнал до Мисури. По-късно записва следното малко, но важно за него деяние на служба в живота на Пророка:

„Пътуването бе изключително тежко за всички и физическото страдание, заедно със знанието за преследванията, търпени от братята, на които планирахме да помогнем, ме накараха един ден да потъна в състояние на меланхолия. Докато отрядът се подготвяше да потегли, аз бях седнал изморен и мрачно замислен край пътя. Пророкът бе най-заелият човек в отряда и въпреки това, когато ме видя, остави всичките си други важни задължения и отправи слова на утеха за едно дете. Постави ръка на главата ми и каза: „Да не би да няма място за теб, момчето ми? Ако е така, ще направим“. Тези обстоятелства направиха такова впечатление в ума ми, че с минаването на годините и техните грижи то не избледня“. (В George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986 г., с. 344.)

При друг случай губернатор Карлин от Илинойс изпраща шериф Томас Кинг от окръг Адамс и още няколко човека да арестуват Пророка и да го предадат на пратениците на губернатор Богз от Мисури. Шериф Кинг се разболява тежко. В Наву Пророка прибира шерифа в дома си и се грижи за него като брат в продължение на четири дни. (Пак там, с. 372.) Малките, добронамерени и все пак важни деяния на служба не са редки за Пророка.

Описвайки отварянето на магазина на (Пророка Джозеф Смит) в Наву, старейшина Джордж К. Кенън записва:

„Пророкът не се колебаеше да се включи в търговските и производителни дела; Евангелието, което проповядваше, обхваща както материалното спасение, така и духовното възвисяване, и той бе готов да свърши своя дял от труда. И той правеше това без да мисли за лична облага“. (Пак там, с. 385.)

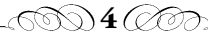
В едно писмо Пророкът пише:

„Магазинът бе претъпкан и аз стоях цял ден зад тезгяха, продавайки стоки така усърдно, както никой продавач, който някога сте виждали, в услуга на онези, които бяха принудени да минат без обичайната си коледна и новогодишна вечеря поради липса на малко захар, меласа, стафиди и пр.; също и за собствено

удовлетворение, защото обичам да се грижа за светиите и да служа на всички, надявайки се да бъда възвисен в определеното от Господ време“. (Пак там, с. 386.)

За тази сцена Джордж К. Кенън прави следния коментар:

„Каква картина ни се предоставя тук! Човек, избран от Господ да положи основата на Неговата Църква и да бъде неин пророк и президент, намира радост и гордост да обслужва своите братя и сестри като най-обикновен работник. ... За Джозеф Смит не минава и ден без той да чувства, че служи на Бог и получава одобрението в очите на Исус Христос, като показва добрина и внимание и към „най-скромните“. (Пак там, с. 386)⁶.

**Истинското величие произлиза от устояване
на житейските трудности и от служене по
начини, които често не се забелязват.**

За да имаш успех като секретар на Кворума на старейшините или учителка в Обществото за взаимопомощ, като любящ съсед или отдаващ вниманието си приятел в голяма степен съставлява истинското величие. Да даваш най-доброто от себе си сред общочовешките житейски трудности – дори изправен пред провал – и да продължаваш да устояваш и действаш сред продължаващи борби и да допринасяш за развитието и щастието на други хора и личното си спасение – ето това е истинското величие.

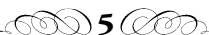
Всички ние желаем да достигнем определена мярка величие в този живот. Мнозина са постигнали велики неща, други се стремят да постигнат величие. Нека ви насърча да продължавате това усилие и в същото време да помните своята същност. Не позволявайте на илюзията на временното светско величие да ви заблуди. Много хора губят душите си в такива изкушения. Доброто ви име е твърде добро, за да бъде продадено – на каквато и да е цена. Истинското величие е да останеш предан – „Предани ще сме на вярата свята ний, верни на правдата на нашите праотци“. (Химни, 1985 г., № 161.)

Уверен съм, че сред нас има мнозина велики, незабелязани и забравени герои. Говоря за онези от вас, които тихо и с постоянство вършат нещата, които следва да вършат. Говоря

за хората, които са винаги готови и винаги имат желанието да помогнат с нещо. Говоря за необикновената доблест на майката, която час след час, ден и нощ, стои с болното дете и се грижи за него, докато съпругът ѝ е на работа или на лекции. Включвам и доброволците, които даряват кръв или работят с възрастни хора. Говоря за онези от вас, които предано изпълнявате свещеническите и църковните си отговорности и за студентите, които често пишат у дома, за да благодарят на родителите си за тяхната обич и подкрепа.

Говоря и за хората, които вдъхват в околните вяра и желание да живеят според Евангелието – тези, които активно полагат усилия да изграждат и оформят живота на околните в материален, социален и духовен аспект. Говоря за хората, които са честни и добри и влагат усилията си във всекидневните задачи, но които намират време и да бъдат служители на Учителя и пастири на Неговото стадо.

Сега, не желая да омаловажавам великите постижения в света, които са ни дали толкова много възможности и които дават култура и удоволствие в живота ни. Просто предлагам в по-голяма степен да се съсредоточаваме върху онези неща от живота, които имат по-голяма стойност. Помнете, че Спасителят казва: „А по-големият между вас нека ви бъде служител“. (Мат. 23:11)⁷.

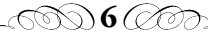

**Истинското величие изисква постоянни,
малки и понякога обикновени постъпки
за продължителен период от време.**

Всеки от нас е виждал как хора стават богати или пожънват успех почти незабавно, почти за една нощ. Но вярвам, че няма такова нещо като незабавно величие, макар и за някои такъв успех да дойде без продължителни усилия. Постигането на истинско величие е продължителен процес. Може да са нужни провалени опити. Крайният резултат може невинаги да бъде видим, но изглежда за него винаги са нужни постоянни, последователни, малки и понякога обикновени и прости постъпки за продължителен период от време. Трябва да помним, че именно

Господ казва следното: „от дребните неща произлиза онова, което е велико“. (У. и З. 64:33.)

Истинското величие никога не е резултат на случайни събития или еднократни усилия или постижения. Величието изисква развиване на характера. Изисква множество правилни решения във всекидневните избори между доброто и злото, за които говори старейшина Бойд К. Пакър, когато казва: „С течение на годините тези малки избори се натрупват и ясно показват какво е ценно за нас“. (*Ensign*, ноем. 1980 г., с. 21). Тези избори също ще показват ясно какво представляваме⁸.

6

Всекидневните задачи често имат най-голям положителен ефект върху околните.

Когато правим оценка на живота си, е важно да гледаме не само постиженията си, но и условията, в които сме работили. Всеки от нас е различен и уникален; всеки от нас е започнал състезанието на живота от различно място; всеки от нас разполага с неповторим набор от таланти и умения; всеки от нас има свои собствени трудности и ограничения, с които да се борим. Затова нашата преценка за нас самите и нашите постижения не трябва да включва само техния размер, обхват или брой; тя трябва да включва и съответните условия и ефекта, който усилията ни са имали върху околните.

И това е последният аспект на нашата самооценка – ефектът върху нашия живот и този на околните – това ще ни помогне да разберем защо обикновените и рутинни житейски постъпки трябва да се ценят така високо. Често всекидневно изпълняваните от нас задачи имат най-голям положителен ефект в живота на околните, сравнени със светските неща, които така често се свързват с величието⁹.

7

Вършенето на нещата, които Бог е постановил за важни, води до истинско величие.

На мен ми изглежда, че типа величие, към което нашият Отец в Небесата желае да се стремим, е постижимо за всички, намиращи

се в мрежата на Евангелието. Ние имаме безброй възможности да вършим простите и малки неща, които накрая ще ни направят велики. Към хората, които са отдали живота си на служба и жертва за техните семейства, околните и Господ, най-добрият ми съвет е просто да правят това още повече.

Към хората, които придвижват напред делото Господно по толкова много тихи, но важни начини, към хората, които са солта на земята и силата на света и гръбнак на всеки народ – ние просто изразяваме своето възхищение. Ако устоите докрай и останете доблестни в свидетелството за Исус, вие ще получите истинско величие и един ден ще живеете в присъствието на нашия Отец в Небесата.

Както казва президент Джозеф Фийлдинг Смит: „Нека не се опитваме да заместим истинския живот с изкуствен такъв“. (*Juvenile Instructor*, 15 дек. 1905 г., с. 753.) Нека помним, че вършенето на нещата, които Бог е постановил за важни, нужни и необходими, дори когато светът ги счита за несъществени, накрая ще и отведе до истинското величие.

Следва да помним словата на апостол Павел, особено ако сме недоволни от живота си и чувстваме, че не сме постигнали едно или друго величие. Той пише:

„Защото нашата привременна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна тежина на слава за нас,

които не гледаме на видимите, но на невидимите; защото видимите са временни, а невидимите вечни“. (2 Кор. 4:17–18.)

Тези малки неща са важни. Помним не количествата, дарявани от фарисеите, а двете лепти на вдовицата, не силата и мощта на филистимската армия, а смелостта и убеждението на Давид.

Нека никога не бъдем обезсърчавани в изпълнението на всекидневните задачи, които Бог е „отредил за цялото човечество“¹⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Защо понякога сме обърквани за същността на истинското величие? (Вж. раздел 1.) Защо светското определение за величие

кара някои хора да се чувстват нещастни и да смятат, че не са постигнали достатъчно?

- Как определението на президент Хънтър за истинското величие се различава от светското определение? (Вж. раздел 2.) Как определението за истинското величие ви помага в живота? Помислете върху конкретни „малки неща“, на които би било добре да обърнете повече внимание.
- Какви впечатления получавате от малките дела на служба на Джозеф Смит, дадени в раздел 3? Какви малки дела на служба са ви благославяли?
- Прегледайте примерите в раздел 4 за същността на истинското величие. Как сте виждали истинското величие да се проявява по тези начини?
- Какво можем да научим от ученията в раздел 5 за начина, по който можем да постигнем истинско величие?
- Дайте примери за „всекидневните изпълнявани от нас задачи, (които) имат най-голям положителен ефект в живота на околните“. (Вж. раздел 6.)
- Помислете върху ученията на президент Хънтър в раздел 7. Как службата и жертвата водят до истинско величие? Как да бъдем „доблестни в свидетелството за Исус“ ни помага да постигнем истинско величие?

Свързани с темата стихове:

1 Царете 16:7; 1 Тимотея 4:12; Мосия 2:17; Алма 17:24–25; 37:6; Мороний 10:32; У. и З. 12:8; 59:23; 76:5–6; 88:125

Помощ в преподаването

„Докато се подготвяте с молитва да преподавате, може да бъдете насочени да наблегнете на определени принципи. Може да получите разбирането как най-добре да представите дадени идеи. Може да откриете примери, предметни уроци и вдъхновяващи случки в простите дейности на живота. Можете да получите усещане да поканите даден човек да ви помогне с урока. Също така може да си спомните лично преживяване, което да споделите“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 48).

Бележки

1. „What Is True Greatness?“ *Ensign*, септ. 1987 г., с. 71.
2. Джеймс Е. Фауст, „Howard W. Hunter: Man of God“, *Ensign*, април 1995 г., с. 28.
3. „President Howard W. Hunter: The Lord's 'Good and Faithful Servant“, *Ensign*, април 1995 г., с. 9, 16.
4. „What Is True Greatness?“ с. 70.
5. „What Is True Greatness?“ с. 70–71.
6. „What Is True Greatness?“ с. 71.
7. „What Is True Greatness?“ с. 71–72.
8. „What Is True Greatness?“ с. 72.
9. „What Is True Greatness?“ с. 72.
10. „What Is True Greatness?“ с. 72.

Върнете се и пирувайте на Господната трапеза

„Подавайте ръка на слабо активните и осъществете радостта, която ще се даде на вас и хората, на които помагате“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Ден след като Хауърд У. Хънтър става президент на Църквата, той отправя следната покана към членовете, които не участват активно:

„На тези от вас, които сте прегрешили или сте били обидени, казваме: „Върнете се!“ На онези от вас, които сте наранени, изпитвате трудности и се страхувате, казваме: „Позволете ни да застанем до вас и да избършем сълзите ви“. На онези от вас, които сте объркани и обкръжени от заблудата, казваме: „Елате при Бога на цялата истина и Църквата на продължаващото откровение“. Върнете се. Застанете до нас. Продължете напред. Бъдете вярващи. Всичко е наред и всичко ще бъде наред. Угощавайте се на сложената пред вас трапеза в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и се стремете да следвате Добрия Пастир, Който я е сложил. Имайте надежда, упражнявайте вяра, получавайте – и отдавайте – милосърдие, чистата любов Христова¹.

На своята първа обща конференция като президент на Църквата няколко месеца по-късно, президент Хънтър казва, че чувства подтика да продължи да набляга върху това. „Върнете се – повтаря той. – Приемете поканата на Спасителя: „Дойди и Ме следвай“. ... Той е единственият сигурен път, Той е светлината на света“².

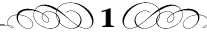

„Всеки от нас следва да чете и препрочита притчата за изгубената овца. ... Надявам се посланието на тази притча да се запечата в сърцето на всеки от нас“.

През целия си живот, президент Хънтър помага на много членове на Църквата да се завърнат към активност. Разказвайки подобно преживяване от зрялата си възраст, той казва:

„Епископът на моя район ме назначи за районен учител на един брат, който се хвалеше, че е най-възрастният дякон в Църквата. През онези дни домашното обучение се наричаше районно обучение. Проблемът му бе, че обичаше да играе голф в неделя. Беше обезсърчаващо да се виждаме с него и съпругата му месец след месец без да видим някакво развитие. Но накрая му бе казана правилната дума и тя предизвика някакви чувства. Думата е *завет*. Попитахме го следното: „Какво означава за вас заветът на кръщението?“ Изражението му се промени и за първи път видяхме сериозната му страна. Накрая той дойде на нашите уроци, отказа се от голфа и заведе съпругата си в храма“³.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Притчата за изгубената овца ни учи да издирваме изгубилите се.

Първото Президентство (отпраща) към членовете на Църквата следната важна покана ... :

„На тези от вас, които сте прекратили активността си и които сте настроени критично, казваме: „Върнете се! Върнете се и пирувайте на Господната трапеза и вкусете отново сладките и насищащи плодове на общението със светиите“.

Уверени сме, че мнозина копнеят да се върнат, но се чувстват неудобно да направят това. Уверяваме ви, че ще откриете разтворени обятия, които да ви приемат, и ръце, които да ви помогнат“. (*Ensign*, март 1986 г., с. 88).

Мисля, че всички ние сме впечатлени от такъв благороден призив, сроден с този на пророка Алма в Книгата на Мормон, по отношение на една отпращена от Господ покана: Той казва:

„Ето, Той изпраща покана към всички човеци, защото ръцете на милостта Му са протегнати към тях и Той казва: Покайте се и аз ще ви приема.

Да, Той казва: Елате при Мене и вие ще вземете от плода на дървото на живота; да, ще ядете от хляба и ще пиете от водите на живота свободно.

Да, елате при Мене и принесете праведни дела“. (Алма 5:33–35).

Всеки от нас следва да чете и препрочита притчата за изгубената овца, която се намира в петнадесета глава на Лука, започвайки от четвърти стих:

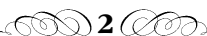
„Кой от вас, ако има сто овце, и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесетте и девет в пустинята и не отива след изгубената, докле я намери?

И като я намери, вдига я на раменете си радостен.

И като си дойде у дома, свиква приятелите и съседите си и им казва: Радвайте се с мене, че си намерих изгубената овца“ (Лука 15:4–6). ...

Пророкът Джозеф Смит въвежда значителни промени в един от тези стихове в Превода на Джозеф Смит. Той гласи: „Кой от вас, ако има сто овце, и му се изгуби една от тях, не оставя деветдесетте и девет *и не отива в пустинята, след изгубената, докле я намери?*“ (JST, Luke 15:4, курсив добавен.)

Според този превод пастирът оставя стадото си, което се намира в безопасност, и отива в пустинята – тоест отива в света, за да търси изгубения. Изгубен от какво? Изгубен от стадото, където получава защита и сигурност. Надявам се посланието на тази притча да се запечата в сърцето на всеки от нас⁴.

Господ очаква от нас да бъдем Негови помощник-пастири и да връщаме обратно хората, изпитващи затруднения и изгубили се.

Какво следва да правим, за да помагаме на хората, които са изгубили пътя си в пустинята?

Поради поканата на Учителя да оставим деветдесет и деветте и да отидем в пустинята в търсене на изгубените, както и поканата на Първото Президентство за завръщане на прекратилите активността си и настроилите се критично, ние ви каним да

се включите в спасяването на души. Подавайте ръка на слабо активните и осъществете радостта, която ще се даде на вас и хората, на които помагате, ако вие и те участвате в отправянето на покана за завръщане и угощаване на Господната трапеза.

Господ, Добрият Пастир, очаква от нас да бъдем Негови помощник-пастири и да връщаме изпитващите затруднения и изгубените. Не можем да ви кажем как да осъществите това, но като се включите и търсите вдъхновение, ще имате успех във вашите области, ... колове и райони. Някои райони откликнаха на такива предишни молби и са пожънали забележителни успехи.

Думите на познатия ни химн съдържат поканата на Спасителя към нас:

*„Чуйте Пастирят как вика,
слушайте, Той ни зове:
„Няма ли кой да потърси
Моите скъпи овце?“*

И този химн, който често се пее, показва как следва да откликнем на тази покана:

*„Верни пастири ще бъдем,
верни на своя завет.
Ти изпрати ни да търсим
Твоите скъпи овце“.*

(Химни, 1985 г., № 140.)

Ако правим това, ще ни бъдат давани вечни благословии⁵.

Търсенето на изгубените, заблудените и отклонилите се е Господно поръчение. ... Казаната в молитва молба на Алма е добро напомняне колко свята е тази задача:

„О, Господи, помогни ни да успеем да (връщаме души) отново към Тебе в Христа.

Ето, о, Господи, душите им са скъпоценни“. (Алма 31:34-35.)⁶

„О, Господи, помогни ни да успеем да (въръщаме души) отново към Тебе в Христа. Ето, о, Господи, душите им са скъпоценни“ (Алма 31:34–35).

3

Нашата голяма цел е да помагаме на хората да се завърнат в Божието присъствие.

През годините Църквата е полагала огромни усилия, за да върне слабо активните си членове. ... И с каква цел? Целта е спасяването на душите на нашите братя и сестри и да се погрижим те да получат обредите на възвисяването.

Докато служих като президент на кол в района на Лос Анжелис, моите съветници и аз поканихме нашите епископи внимателно да изберат четири-пет двойки, които биха могли да увеличат активността си в Църквата. Някои от тях бяха слабо активни, други новообърнати – но всички бяха мотивирани да се развият духовно. Събрахме ги заедно и започнахме да им преподаваме Евангелието. Вместо да наблягаме върху храма, ние се съсредоточихме върху по-добрата връзка с нашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос. Внимателният ни подбор обещаваще успех и повечето двойки наистина станаха активни и отидоха в храма.

Нека споделя (още едно) преживяване. ... В един от районите имяхме един брат, който не посещаваше никакви събрания. Съпругата му не бе член. Тя имаше враждебно отношение,

затова не можехме да изпратим в дома им домашни учители. Епископът се среща с този брат, като му каза, че неговата връзка със Спасителя трябва да се разшири и задълбочи. Братът обяснил на епископа проблема с враждебността на съпругата си и епископът разговарял с нея, подхождайки по същия начин – че връзката с Господ трябва да се разшири. Тя все още не желаела да отстъпи, но с радост разбрала, че светиите от последните дни вярват в Христос, и в резултат враждебността ѝ намаляла.

Успехът не дойде незабавно, но посещаващите дома им продължиха да наблягат върху връзката на тази двойка с Господ. С течение на времето тя се настрои приятелски и накрая се съгласи със съпруга си да участват в уроците, преподавани от членове на висшия съвет. Наблягахме върху завета, който човек сключва при кръщението и останалите обреди. Накрая тя стана член на Църквата, а той продуктивен свещенически ръководител. ...

Впечатлен съм от едно изречение в заглавната страница на Книгата на Мормон, което описва целите на тази свята книга: „За да могат те (домът Израилев в последните дни) да разберат *заветите Господни*“ (Курсив добавен.) Върху това бяхме вдъхновени да наблегнем като президентство на кол с нашите слабо активни членове. Опитахме се да достигнем до тях, позовавайки се на заветите, които бяха сключили с Господ; след това ги учихме колко е важен заветът на кръщение и допълнителните завети, които те можеха да сключат и така да се обединят като вечно семейство⁷.

Целта на успешната дейност на Църквата на местно ниво е да се помага на хората да се завърнат в присъствието Божие. И това може да стане само, когато те приемат обреди и сключват завети в храма⁸.

Нашите усилия се съсредоточават върху сключването на спасителни завети и приемането на обредите на Евангелието, предлагани на цялото човечество: на нечленовете, чрез мисионерската работа; на слабо активните, чрез усилия в приобщаване и активиране; на активните, чрез участие и служба в Църквата, и на преминалите отвъд завесата, чрез работата за изкуплението на мъртвите⁹.

Ние полагаме усилия за постигането на следната цел от страна на всеки член на Църквата: Всички хора да приемат обредите на Евангелието и да сключат завети с нашия Небесен Отец, за да могат да се завърнат в Неговото присъствие. Това е голямата ни цел. Обредите и заветите са начинът да постигнем божественото естество, с което ще можем отново да се завърнем в Неговото присъствие. ...

Не забравяйте следната цел: да каним всички да идват в Христос. ...

Аз свидетелствам, мои братя и сестри, за Неговата божественост и сила да спаси всички хора, които идват при Него със съкрушено сърце и каещ се дух. Чрез обредите и Неговия Свят Дух, всеки човек може да стане чист¹⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Хънтър насърчава всеки член на Църквата да чете и препрочита притчата за изгубената овца (вж. раздел 1; Лука 15:4–7). Какво послание получавате от тази притча и останалите учения в първия раздел? Помислете как тези учения могат да ви ръководят във вашата служба в Църквата.
- Каква е нашата отговорност като Господни помощник-пастири? (Вж. раздел 2.) Как можем да помагаме на хората да се връщат към активност в Църквата? Как вие (или ваш познат) сте били благославяни от човек, който ви е подал ръка, когато сте изпитвали затруднения или сте били изгубени?
- Какво можем да научим от преживяването, което президент Хънтър разказва в раздел 3? Как наблягането върху заветите помага на членовете на Църквата да се върнат към активност?

Свързани с темата стихове:

Езекиил 34:1–16; Лука 15:11–32; Иоана 10:1–16, 26–28; 13:35; 1 Иоаново 1:7; Мосия 18:8–10; Еламан 6:3; 3 Нефи 18:32; Мороний 6:4–6; У. и З. 38:24

Помощни материали за изучаване

Принципът е истина, която насочва решенията и действията. „Докато четете, запитайте себе си: „Какъв е евангелският принцип, който се преподава в този стих? Как мога да го приложа в живота си?“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 17).

Бележки

1. В Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church“, *Ensign*, юли 1994 г., с. 5.
2. „Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 8.
3. „Make Us Thy True Undershepherds“, *Ensign*, септ. 1986 г., с. 9.
4. „Make Us Thy True Undershepherds“, с. 7-8.
5. „Make Us Thy True Undershepherds“, с. 9.
6. „The Mission of the Church“ (обръщение на семинар за регионални преподаватели, 30 март 1990 г.), с. 4.
7. „Make Us Thy True Undershepherds“, с. 8-9.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 218.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 245-246.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 218.

Храмът Меса Аризона, където президент Хауърд У. Хънтър е запечатан за родителите си през 1953 г.

Храмът – основен символ на нашето членство

„Най-дълбокото желание на сърцето ми е всеки член на Църквата да бъде достоен за храма“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Майката на Хауърд У. Хънтър е верен член на Църквата през целия си живот, но баща му се кръщава чак когато Хауърд е на 19 години. Години по-късно, когато Хауърд е президент на кол в Калифорния, членове на кола пътуват до храма Меса Аризона, за да извършват храмова работа. Преди началото на сесията, президентът на храм го кани да се обърне към събралите се в залата за събрания. Този ден е 46-ия рожден ден на президент Хънтър. По-късно той описва това преживяване:

„Докато говорих пред събралите се, ... моите баща и майка влязоха в залата, облечени в бяло. Нямах представа, че моят баща се бе подготвил за храмовите си благословии, въпреки че майка работеше по този въпрос от известно време. Бях така обзет от емоции, че не можах да продължа да говоря. Президент Пиърс (президентът на храм) дойде до мен и обясни причината за тази пауза. Когато моите майка и баща дошли в храма през онази сутрин, те помолили президента да не споменава това пред мен, защото искали да ме изненадат за рождения ден. Никога не забравих този рожден ден, защото на него те получиха надаряването си и имах привилегията да присъствам на тяхното запечатване, след което аз бях запечатан за тях“¹.

Малко над 40 години по-късно, когато Хауърд У. Хънтър прави първото си публично изявление като президент на Църквата, едно от основните му послания е членовете на Църквата да се стремят да получават благословиите на храма с по-голяма отдаденост². Той продължава да набляга на това послание през

цялата си служба като президент. През юни 1994 г., говорейки на мястото, където е стоял храма Наву, той казва:

„По-рано този месец започнах служението си, като изразих дълбокото си желание все повече членове на Църквата да стават достойни за храма. Както е било в дните на (Джозеф Смит), от ключово значение за изграждането на царството по целия свят е да има достойни и надарени членове. Достойнството за храма е мярката, по която знаем, че животът ни е в хармония с Господната воля и че можем да получаваме Неговото напътствие в живота ни“³.

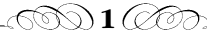
Няколко месеца по-късно, през януари 1995 г., последната публична изява на президент Хънтър е освещаването на храма Баунтифул Юта. В освещаващата молитва той се моли благословиите на храма да обогатяват живота на всички, които влизат в него:

„Смирено се молим да приемеш това здание и Твоята благословия да почива върху него. Нека Твоят Дух да съпътства и ръководи всички служещи в него, така че святост да цари във всяко помещение. Нека всички, които влизат, да имат чисти ръце и непорочни сърца. Нека могат да изграждат вярата си и да си тръгват с чувство на мир, възхвалявайки Твоето свято име. ...

Нека този Дом дава дух на мир на всички, които наблюдават неговото величие, и особено на тези, които влизат за своите собствени свети обреди и за да извършват работата за техните обични близки отвъд завесата. Нека те чувстват Твоята божествена обич и милост. Нека да имат привилегиите да кажат, като псалмистът в древността: „Заедно се разговаряхме сладко, с множеството ходехме в Божия дом“.

С освещаването на това здание, ние отново посвещаваме самия си живот на Теб и на Твоето дело“⁴.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Насърчавани сме да утвърдим храма като основен символ на нашето членство.

Когато бях призован в тази свята позиция (президент на Църквата), отправих покана към всички членове да утвърдят храма Господен като основен символ на членството им и възвишена среда за най-светите им завети.

Когато размишлявам над храма, се сещам за следните думи:

„Храмът е място за обучение, където се разгръщат дълбоки истини, отнасящи се за Божието царство. Това е място на мир, където умовете могат да се съсредоточат върху духовните неща и светските тревоги могат да се оставят настрана. В храма ние сключваме завети да се подчиняваме на Божиите закони и ни се дават важащи за вечността обещания, реализирането на които се основава на нашата вярност“ (*The Priesthood and You, Melchizedek Priesthood Lessons—1966, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1966 г., с. 293*).

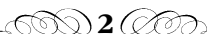
Тъкмо сам Господ в Свое откровение към нас е превърнал храма в основен символ за членовете на Църквата. Помислете за отношението и праведното поведение, които Господ ни посочва в напътствието, което Той дава чрез Пророка Джозеф Смит на светиите в Къртлънд, докато те се готвят да строят храм. Този съвет все още е в сила:

„Организирайте се; подгответе всяко нужно нещо; и създайте дом, тъйкато дом на молитва, дом на постене, дом на вяра, дом на познание, дом на слава, дом на ред, дом Божи“ (У. и З. 88:119). Дали това отношение и поведение наистина отразяват това, което всеки от нас желае и се стреми да бъде? ...

... За да може храмът наистина да бъде символ за нас, трябва да желаем това. Трябва да живеем достойно, за да влезем в храма. Трябва да спазваме заповедите на нашия Господ. Ако можем да подредим живота си според живота на нашия Учител и да превърнем ученията и примера Му в най-висш образец за нас, няма да ни бъде трудно да сме достойни за храма, да сме

последователни и лоялни във всеки аспект на живота, защото ще бъдем отдадени на един единствен свят стандарт на поведение и вярване. У дома или на пазар, в училище или много след като сме го завършили, действайки напълно сами или заедно с много други хора, курсът ни трябва да бъде ясен и стандартите ни очевидни.

Способността човек да отстоява принципите си, да живее с почтеност и вяра според вярванията си – това е нещото, което има най-голямо значение. Тази преданост на верните принципи – в личния ни живот, у дома и в семейството, на всички места, където срещаме други хора и им оказваме влияние – тази отдаденост е нещото, което Бог в най-голяма степен изисква от нас. Тя изисква отдаденост – с цялата душа, дълбока, вечно търсена отдаденост на принципите и дадените от Бог заповеди, за които знаем, че са истинни. Ако сме предани и верни на Господните принципи, винаги ще бъдем достойни за храма и Господ и Неговите свети храмове ще бъдат основните символи на ученичеството ни с Него⁵.

Всеки от нас следва да се стреми да бъде достоен да получи храмова препоръка.

Най-дълбокото желание на сърцето ми е всеки член на Църквата да бъде достоен за храма. Би било угодно на Господ, ако всеки възрастен член е достоен и притежава валидна храмова препоръка. Нещата, които трябва и които не трябва да вършим, за да сме достойни за храмова препоръка, са същите, които осигуряват нашето щастие като отделни личности и като семейства⁶.

Нашият Небесен Отец ясно е изявил, че хората, които влизат в храма, трябва да бъдат чисти от греховете на света. Той казва: „И доколкото хората Ми построят дом за Мен в името Господне и не допуснат нищо нечисто да дойде в него и да го оскверни, Моята слава ще почива на него ... Но ако той бъде осквернен, Аз не ще дойда в него и Моята слава няма да е там, защото Аз не ще дойда в несвети храмове“ (У. и З. 97:15, 17).

Може да ви е интересно да разберете, че някога президентът на Църквата лично е подписвал всяка храмова препоръка.

„Епископите и президентите на кол ... ви задават няколко въпроса по отношение на вашето достойнство, за да можете да получите храмова препоръка“.

Толкова важно било за ранните президенти достойнството да се влезе в храма. През 1891 г. отговорността е прехвърлена на епископите и президентите на кол, които ви задават няколко въпроса по отношение на вашето достойнство, за да можете да получите храмова препоръка. Трябва да знаете какво се очаква от вас, за да бъдете достойни да получите храмова препоръка.

Вие трябва да вярвате в Бога, Вечния Отец, и в Сина Му, Исус Христос, и в Светия Дух. Трябва да вярвате, че това е Тяхното свято и божествено дело. Насърчаваме ви всекидневно да полагате усилия да изградите свидетелството си за нашия Небесен Отец и Господ Исус Христос. Чувстваният от вас Дух е Светият Дух, който ви свидетелства за тяхното реално съществуване. По-късно в храма ще научите за Божеството чрез дадени чрез откровение напътствия и обреди.

Вие трябва да подкрепяте висшите и местните ръководители на Църквата. Когато вдигате ръка в подкрепа на тези ръководители, показвате, че ще ги подкрепяте в техните отговорности и напътствията, които ви дават.

Това не е упражнение за показване на почит към хората, които Господ е призвал. По-скоро това е признание на факта, че Бог е призвал пророци, гледачи и откровители и други хора като висши ръководители. Това е израз на отдаденост да следвате напътствията, давани от председателстващите служители в Църквата. По същия начин вие следва да чувствате лоялност към епископа и президента на кол и други църковни ръководители. Отказът да се подкрепи овластен служител е несъвместим с храмовата служба.

Вие трябва да бъдете морално чисти да влезете в светия храм. Законът за целомъдрието изисква да нямате сексуални взаимоотношения с никой друг освен с вашия съпруг или съпруга. Особено силно ви насърчаваме да се пазите от изкушенията на Сатана да петните своята морална чистота.

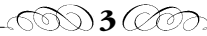
Трябва да се погрижите отношенията ви с членовете на вашето семейство да бъдат в хармония с ученията на Църквата. Особено силно насърчаваме (младежите) да се подчиняват в праведност на (своите) родители. Родителите трябва много да внимават техните взаимоотношения с членовете на семейството да бъдат в хармония с ученията на Евангелието и никога да не включват малтретиране или липса на грижа.

За да влезете в храма, вие трябва да бъдете честни във всичките си взаимоотношения с околните. Като светии от последните дни имаме свято задължение никога да не мамим и да не крием истината. Най-основната ни почтеност се застрашава, когато нарушаваме този завет.

За да бъдете достойни за храмова препоръка, вие трябва да се стремите да вършите задълженията си в Църквата, да присъствате на събранията за причастие, на свещеничеството и други. Също така трябва да се стремите да се подчинявате на правилата, законите и заповедите на Евангелието. Научете се ... да приемате призования и други отговорности, които ви се дават. Бъдете активни участници във вашите райони и клонове и бъдете човек, на когото вашите ръководители могат да разчитат.

За да влезете в храма, вие трябва да плащате пълен десетък и да живеете според Словото на мъдростта. Тези две заповеди, така прости за обяснение, но толкова важни за духовния ни растеж, са основополагащи за потвърждаване на личното ни достойнство. С течение на времето сме разбрали, че хората, които вярно плащат своя десетък и спазват Словото на мъдростта, са обикновено предани във всички други изисквания за влизане в светия храм.

Това не са маловажни въпроси. Когато сме били намерени за достойни да влезем в храма, ние изпълняваме обреди, които са по-святи от всичко друго, вършено на земята. Тези обреди се отнасят за вечността⁷.

Изпълнението на храмовата работа осигурява големи благословии на отделните хора и семейства.

Какво славно нещо е за нас да имаме привилегията да отидем в храма за собствените си надарявания! После, след като сме отишли за собствените си надарявания, колко славна привилегия е да свършим работата за хората, които са си отишли преди нас! Тази страна на храмовата работа е един безкористен труд. При все това, всеки път, когато вършим храмова работа за други хора, една благословия се връща отново върху нас. Затова не бива да ни учудва, че Господ желае Неговите люде да бъдат мотивирани от храма. ...

Ние следва да ходим не само за нашите мъртви роднини, но и заради личните благословии на поклонението в храма, заради светостта и сигурността, предоставяни между тези осветени стени. Като посещаваме храма, разбираме по-пълно и дълбоко целта на живота и значимостта на единителната жертва на Господ Исус Христос. Нека превърнем храма и поклонението, храмовите завети и брака в храма своя върховна земна цел и най-висше изживяване в земния живот⁸.

Няколко неща се постигат чрез нашето посещение в храма – ние изпълняваме Господните напътствия да извършим своите собствени обреди, благославяме семействата си чрез запечатващите обреди и споделяме благословиите си с други хора,

като извършваме това, което те не могат да извършат за себе си. Заедно с това, ние въздигаме своите мисли, доближаваме се до Господ, почитаме свещеничеството и правим живота си по-духовен⁹.

Ние получаваме лични благословии, когато посещаваме храма. Коментирайки как живота ни се благославя от посещаването на храма, старейшина Джон А. Уидсоу казва:

„Храмовата работа ... дава прекрасната възможност да поддържа живо нашето духовно знание и сила. ... Величествената перспектива на вечността се разгръща пред нас в светите храмове, виждаме времето от безкрайното начало до безпределния край и драмата на вечния живот ни се представя. Тогава виждам по-ясно моето място сред вселенските реалности, моето място в целите Божии; по-добре мога да поставя себе си там, където принадлежа, и по-добре мога да преценявам и претеглям, да разделям и групирам общите и обикновени задължения в моя живот, така че малките неща да не ми пречат или да ме разсейват от по-важните неща, които Бог ни е дал“ (в Conference Report, апр. 1922 г., с. 97–98)¹⁰.

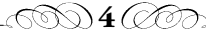
Помислете върху величествените учения в така въздействащата освещаваща молитва на храма Къртлънд, молитва, за която Джозеф Смит твърди, че му е дадена чрез откровение. Тази молитва продължава да намира отговор сред нас като отделни хора, като семейства и като членове на Църквата, защото Господ ни е дал силата на свещеничеството, за да можем да я прилагаме в Неговите свети храмове.

„И сега, Свети Отче, – казва Пророкът Джозеф Смит – ние Те молим да подпомогнеш нас, Твоите люде, с Твоята благодат ... (за) да може да бъдем намерени за достойни в очите Ти да осигурим изпълнение на обещанията, които си сторил на нас, Твоите люде, в откровенията, дадени на нас,

за да може славата Ти да почива върху Твоите люде. ...

И ние Те молим, Свети Отче, Твоите служители да могат да тръгнат от този дом, въоръжени със силата Ти, и името Ти да бъде над тях, и славата Ти да бъде около тях, и ангелите Ти да имат грижа за тях“ (У. и З. 109:10–12, 22)¹¹.

Посещението на храма създава духовност. Това една от най-добрите програми в Църквата, чрез която да развиваме своята духовност. Тя обръща сърцата на децата към техните бащи и сърцата на бащите към техните деца (Малахия 4:6). Тя подпомага семейната солидарност и единство¹².

Нека често ходим в храма.

Нека споделяме с нашите деца духовните чувства, които изпитваме в храма. И нека ги учим по-открито и охотно на нещата, които можем по подходящ начин да кажем за целите на Господния дом. Дръжте у дома си снимка на храма, така че децата ви да могат да я виждат. Учете ги за целите на дома Господен. Нека те отрано планират да идат там и да останат достойни за тази благословия. Нека подготвим всеки мисионер достойно да отиде в храма и да превърнем това изживяване в дори по-важен момент от получаването на призование за мисия. Нека планираме, учим и умоляваме децата си да сключат брак в дома Господен. Нека по-настоятелно от всякога преди поддържаме истината, че има значение къде се сключва брак и чрез каква власт се става съпруг и съпруга¹³.

Господ е доволен, когато нашите младежи отиват достойни в храма и извършват като заместници кръщение за хората, които не са имали възможността да бъдат кръстени приживе. Господ е доволен, когато отиваме достойни в храма лично да сключим своите завети с Него и да да бъдем запечатани като двойки и като семейства. И е доволен, когато отиваме достойни в храма, за да извършим същите спасителни обреди за хора, които са починали, мнозина от които с нетърпение очакват извършването на тези обреди за тях¹⁴.

Онези от вас, които не сте получили своите храмови благословии или нямате валидна храмова препоръка, нека ви насърча в смирение и обич да работите за деня, в който да можете да влезете в дома Господен. Той е обещал на хората, които са верни на своите завети: „И ако Моите хора се вслушат в гласа Ми и в гласа на служителите Ми, които съм назначил да водят Моите хора, ето, истина ви казвам, те няма да бъдат помръднати от

мястото си“ (У. и З. 124:45). ... Обещавам ви, че вашата лична духовност, връзката ви с брачния партньор и семейните ви взаимоотношения ще бъдат благославяни и укрепвани, когато редовно посещавате храма¹⁵.

Нека бъдем хора, посещаващи и обичащи храма. Нека ходим в храма толкова често, колкото ни позволяват времето, средствата и личните обстоятелства. Нека не ходим само за нашите мъртви роднини, но и заради личните благословии на поклонението в храма, заради светостта и сигурността, предоставяни между тези осветени стени. Храмът е едно място на красота, място на откровение, място на мир. Той е домът Господен. Той е свят за Господ. Трябва да бъде свят и за нас¹⁶.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете върху ученията на президент Хънтър в раздел 1. Как можем да „утвърд(им) храма Господен като главен символ на членството“ ни?
- Прегледайте изискванията за получаване на храмова препоръка, изложени в раздел 2. Как животът според тези изисквания благославя вас и вашето семейство? Защо се изисква от нас да се стремим да бъдем „чисти от греховете на света“?
- Прегледайте ученията на президент Хънтър за благословиите от извършването на храмова работа (вж. раздел 3). Как участието в храмови обреди е благословило вас и вашето семейство? Как можете по-пълноценно да се радвате на благословиите на храма? Можете ли да споделите преживяване, когато сте почувствали, че ви е дадена духовна сила или напътствие в храма? Ако не сте били на храм, помислете как бихте могли да се подготвите за тази благословия.
- По какви начини можем да помагаме на децата и младежите да научат за храмовете и да развият любов към тях? (Вж. раздел

4.) Как можем да помагаме на децата и младежите да желаят да сключат брак в дома Господен? Защо е важно да ходим в храма „толкова често, колкото ни позволяват времето, средствата и личните обстоятелства“?

Свързани с темата стихове:

Псалми 55:14; Исаия 2:2–3; У. и З. 97:12–17; 110:6–10; 124:39–41; 138:53–54; Ръководство към Писанията, „Храм“

Помощ в преподаването

„Често един урок съдържа повече материал, отколкото ще сте в състояние да преподадете. В подобни случаи трябва да изберете материала, който ще бъде от най-голяма полза за тези, на които преподавате“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 98).

Бележки

1. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 135.
2. Вж. Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church“, *Ensign*, юли 1994 г., с. 4–5.
3. „The Temple of Nauvoo“, *Ensign*, септ. 1994 г., с. 62–63.
4. Текст на освещаващата молитва на храма Баунтифул Юта, в „Magnificent Edifice“ Consecrated to [the] Lord“, *Church News*, 14 ян. 1995 г., с. 4.
5. „The Great Symbol of Our Membership“, *Ensign*, окт. 1994 г., с. 2, 5.
6. „Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 8.
7. „Your Temple Recommend“, *New Era*, апр. 1995 г., с. 6–9.
8. „A Temple-Motivated People“, *Ensign*, фев. 1995 г., с. 5.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 240.
10. „We Have a Work to Do“, *Ensign*, март 1995 г., с. 65.
11. „The Great Symbol of Our Membership“, с. 4.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 239–240.
13. „A Temple-Motivated People“, с. 5.
14. „The Great Symbol of Our Membership“, с. 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 240–241.
16. „The Great Symbol of Our Membership“, с. 5.

*Родителите на Хауърд У. Хънтър, Джон Уилям
(Уил) Хънтър и Нели Мари Расмусен Хънтър*

Ускоряване на работата по семейна история и храмовата работа

„Със сигурност Господ ще ни подкрепя, ако полагаме най-добри усилия при проучване на семейната си история и храмовата работа“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Семейната история винаги е била близо до сърцето на президент Хауърд У. Хънтър. Като малко момче той с голям интерес слуша разкази за своите предци. Когато пораства, той отделя значително време за проучване на своята семейна история¹. През 1972 г., докато пътува из Европа по църковни задачи, той и съпругата му Клеър посещават различни места в Дания, където са живели негови предци. В едно от селата те откриват църквата, където пращадото на президент Хънтър с фамилия Расмусен е кръстен и където семейството се е покланяло. Това преживяване задълбочава обичта на президент Хънтър към неговите предци по майчина линия. Той прави подобни посещения в райони на Норвегия и Шотландия, където са живели друг негови предци².

Синът на президент Хънтър Ричард си спомня обичта на неговия баща към семейната история:

„През целия си живот той бе запален по родословните проучвания. Често си заделяше време от своята работа като адвокат, за да посети Обществената библиотека на Лос Анджелис, за да прави проучвания в подробния ѝ генеалогичен отдел. Той запазваше проучванията си, семейните групови картони, таблиците и написаните от него разкази в големи счетоводни книги.

Понякога пътувах с него до различни конферентни мероприятия. Той слагаше няколко от книгите в багажника и след коловата

конференция казваше: „Нека се отбием до дома на този братовчед за няколко минути. Има няколко дати, които искам да проверя“. Отивахме в дома на братовчедата. Той вдеше счетоводните книги от багажника и скоро масата бе покрита със семейни групови картони.

Ако някой роднина искаше да провери дали е попълнил правилната дата при своето проучване, те се обаждаха на татко, за да сравни фактите, защото всички знаеха, че той е записал всичко правилно. Той вършеше изумително количество работа³.

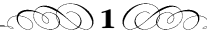
Веднъж, докато президент Хънтър служи в Кворума на дванадесетте, неговите домашни учители го посещават и казват: „Искаме да ти покажем нашите семейни групови картони, които сме попълнили. ... Тази вечер нямаме време да видим твоите, но следващия път, когато дойдем, бихме искали да ги видим“.

„Това бе наистина интересно преживяване за мен – казва президент Хънтър. В продължение на един месец се подготвях за следващото посещение на домашните учители“⁴.

От 1964 до 1972 г. Хауърд У. Хънтър председателства над Генеалогичното общество на Юта (вж. с. 19). През 1994 г. на събрание с президент Хънтър като почетен гост по повод 100 годишнината на Генеалогичното общество, той казва:

„Малко преди своя осемдесет и седми рожден ден, поглеждам назад с изумление как Господ е изтъкал напредъка на храмовата работа и семейната история. Когато бях президент на Генеалогичното общество на Юта, ние имахме видения как то ще върви смело напред. Сега виждаме как нещо славно се случва по света. Евангелието се разраства сред всеки народ, племе, език и люде. По цялата земя има храмове и духът на Илия докосва сърцата на много членове, които прочуват семейната си история и вършат храмова работа с невиджани досега параметри“⁵.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Храмовете се строят за извършване на обреди, от които зависи спасението и възвисяването на Божиите чеда.

Храмовете са свещени с цел най-близко общение между Господ и получателите на най-висшите и свещени обреди на святото свещеничество. Именно в храма земното се свързва с небесното. ... Голямото Божие семейство се обединява чрез спасителните обреди на Евангелието. Извършването на работата за мъртвите и обредите за живите е целта на храмовете⁶.

Евангелието, провъзгласявано по света от светиите от последните дни, е Евангелието на Исус Христос, възстановено на земята в тази диспенсация, имащо за цел изкуплението на цялото човечество. Сам Господ е разкрил какво е основополагащо за спасението и възвисяването на Неговите чеда. Едно от тези основни неща е построяването на храмове, за да могат да се изпълняват обреди, които не могат да се извършват никъде другаде.

Когато това бъде обяснено на хората по целия свят, които са дошли да видят някои от тези храмове, най-често задаваният от тях въпрос е: „Какви са тези обреди, извършвани в храмовете?“

Кръщение за мъртвите

В отговор ние често посочваме обряд, познат като кръщение за мъртвите. Отбелязваме как много християни вярват, че нашето положение пред Господ се определя в момента на нашата смърт и важи за цялата вечност, защото Христос е казал на Никодим: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство“ (Иоана 3:5). И въпреки това знаем, че много хора са починали без обряда на кръщението, и затова, според казаното от Христос на Никодим, те няма да могат да влязат в царството Божие. Това повдига следния въпрос: „Бог справедлив ли е?“

И отговорът е: „Разбира се, че Бог е справедлив“. Явно е, че казаното от Спасителя на Никодим предполага, че кръщенията

могат да се извършват и за вече починалите, които не са били кръстени. Пророците от последните дни са ни казвали, че кръщението е земен обряд, който може да се изпълни единствено от живите. Как тогава мъртвите могат да бъдат кръщавани, ако само живите могат да извършват този обряд? По тази тема пише апостол Павел на коринтяните, когато задава следния въпрос:

„Иначе, какво ще правят тия, които се кръщават заради мъртвите? Ако мъртвите никак не се възкресяват, защо се и кръщават заради тях?“ (1 Кор. 15:29.)⁷

Изглежда ли ви разумно, че хора, които са живели на земята и са умрели без възможността за кръщение, следва да бъдат лишени от благословии за цялата вечност заради това? Има ли нещо неразумно в това живите да извършват кръщения за мъртвите? Може би най-големият пример за дело чрез заместник, извършено за мъртвите, е това на Самия Спасител. Той действа като заместник, когато извършва Единението, за да могат всички, които умрат, да живеят отново и да имат вечен живот. Той е направил за нас това, което не можем да направим за себе си. По подобен начин ние можем да извършваме обреди за хората, които не са имали възможността да ги приемат в този живот⁸.

Надаряване

Надаряването е друг обряд, извършван в нашите храмове. То се състои от две части: първо, серия от напътствия, и второ, обещания или завети, които получаващият надаряването прави – обещания да живее праведно и да спазва изискванията на Евангелието на Исус Христос. Надаряването е обряд, с който светиите получават голяма благословия – както живите, така и починалите. Така това е обряд, който също така се извършва от живи за мъртви хора, той се извършва за тези, за които кръщението е вече извършено.

Селестиален брак

Друг храмов обряд е селестиалният брак, при който съпругата се запечатва за съпруга и съпругът се запечатва за съпругата за цялата вечност. Знаем, разбира се, че гражданският брак приключва със смъртта. Обаче вечните бракове, които се сключват в храма, могат да съществуват вечно. Децата, родени на съпруг и

„Няма дело, равно на това в храма“.

съпруга след сключен вечен брак, са автоматично запечатани за своите родители за цялата вечност. Ако децата са родени преди съпругата да е запечатана към своя съпруг, съществува обряд за запечатване, който запечатва за вечността децата към родителите, и така децата могат да бъдат запечатани чрез заместник към родители, които са починали. ...

Всички тези свещенически обреди са основополагащи за спасението и възвисяването на чедата на нашия Отец в Небесата⁹.

2

Целта на работата по семейна история е благословиите на храма да се направят достъпни за всички хора.

Със сигурност пред нас, от тази страна на завесата, има много работа. ... Изграждането на храмове има дълбоко значение за нас и цялото човечество, а нашите отговорности стават ясни. Ние трябва да изпълним свещеническата храмова работа, необходима за собственото ни възвисяване; след това трябва да изпълним необходимата работа за хората, които не са имали възможността да приемат Евангелието в този живот. Делото за другите се изпълнява в две стъпки: първо, чрез проучване на

нашата семейна история откриваме нашите предци, и второ, чрез изпълнение на храмовите обреди, ние им даваме възможностите, дадени на живите.

При все това има множество членове на Църквата, чиито достъп до храмовете е ограничен. Те правят всичко по силите си. Те проучват своята семейна история, а храмовата работа се изпълнява от други. От друга страна, някои членове се включват в храмова работа, но не успяват да направят проучванията по семейна история в собствените си семейства. Макар да изпълняват божествена служба чрез подпомагането на други хора, те губят благословия от това, че не са намерили своите собствени починали роднини според боговдъхновените напътствия на пророците от последните дни.

Спомням си за преживяване преди няколко години, което е аналогично с това състояние. В заключение на едно събрание за пост и свидетелства, епископът отбеляза: „Днес имахме духовно преживяване, докато слушахме споделените свидетелства. Това е защото сме дошли да постим според Господния закон. Но нека никога да не забравяме, че този закон се състои от две части: ние постим чрез въздържане от прием на храна и напитки, след което даряваме спестеното чрез това действие на хранилището на епископа за ползата на по-малко сполучилите хора“. След това той добави: „Надявам се никога днес да не си тръгне само с половин благословия“.

Достигнал съм до знанието, че хората, които участват в проучване на семейната си история и след това изпълнят храмовата работа за хора, чиито имена са открили, ще познаят допълнителната радост да получат и двете половини на благословията.

Освен това, мъртвите с нетърпение очакват светиите от последните дни да издирят техните имена и да отидат в храмовете, за да извършат обреди за тях, така че да могат да бъдат освободени от затвора в света на духовете. Всички ние следва да намираме радост в това великолепно дело на обич¹⁰.

Целта на работата по семейната история е благословиите на храма да се направят достъпни за всички хора, както живи, така и мъртви. Когато посещаваме храма и извършваме работата за

мъртвите, ние получаваме дълбокото чувство на съюз с Бог и по-добро разбиране на Неговия план за спасението на човешката раса. Следва да обичаме своите ближни както себе си. Наистина, няма дело, равно на това в храма¹¹.

3

Нека извършим своята част в ускоряването на работата по семейна история и работата в храма.

Докато извършваме делото в храма за вече отишлите си, нека помним следното вдъхновено напътствие на президент Джозеф Ф. Смит: „Чрез нашите усилия в тяхна полза, веригите на ограниченията ще паднат от тях и заобикалящият ги мрак ще се разпръсне, та светлината да може да сияе над тях, и те ще разберат в света на духовете за работата, извършена за тях от техните потомци тук, и ще се възрадат с вас в изпълнението ви на тези задължения“ (в Conference Report, окт. 1916 г., с. 6)¹².

Това свято дело (семейната история и храмовата работа) заема важно място в сърцата и умовете на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте. Говоря от името на всички ръководители, когато благодаря на хората, дали ценен принос в предоставянето на спасителните обреди на намиращите се отвъд завесата. ... Благодарни сме на армията от доброволци, които придвижват това велико дело напред по целия свят. Благодаря ви за така добре свършената работа.

Пророкът Джозеф Смит заявява: „Най-голямата отговорност в този свят, която Бог ни е възложил, е да търсим нашите мъртви“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 507). Той също казва: „Светиите, които пренебрегват починалите си роднини, правят това с риск за собственото си спасение“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, с. 504).

Имайки същата визия за това важно откровение, президент Бригъм Йънг казва: „Ние имаме дело също така важно в нашата сфера, колкото делото на Спасителя в Неговата сфера. Нашите предци не могат да бъдат сторени свършени без нас; ние не можем да бъдем сторени свършени без тях. Те са изпълнили делото си и сега спят. Сега сме призовани да извършим нашето

дело, което е най-великото дело, някога извършвано на земята“ (*Discourses of Brigham Young*, съст. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941 г., с. 406).

Всеки пророк, ръководил тази Църква от дните на Джозеф Смит до настоящето, е повтарял същата тази върховна истина. Водена от тези истини, от началото на тази диспенсация Църквата се е заела с делото на спасение и възвисяване на всички синове и дъщери Божии, независимо кога са живели на земята.

Ние, живеещите в този ден, сме били назначени от Бог преди раждането си да бъдем Негови представители на земята в тази диспенсация. Ние сме от дома Израилев. В нашите ръце са дадени свещените сили да бъдем спасители на хъма Сион в последните дни (вж. Авдий 1:21).

По отношение на храмовата работа и тази по семейна история, ето моето основно послание: това дело трябва да се ускори. Обемът предстояща работа е главозамайващ и не може да бъде обхванат от човешкия разум. През изминалата година (1993) извършихме храмови надарявания за пет и половина милиона души, но за същия период са починали около петдесет милиона човека. Това може да е признак за безсилие да се справим с делото пред нас, но ние не можем да мислим за безсилие. Със сигурност Господ ще ни подкрепя, ако полагаме най-добри усилия при проучване за семейната си история и храмовата работа. Великото дело на храмовете и всичко, което го подкрепя, трябва да се разрасне. Това е задължително! ...

Мои възлюбени братя и сестри, нека извършим своята част в ускоряването на работата по семейна история и работата в храма. Господ казва: „Нека работата по Моя храм и по всички дела, които Аз съм определил за вас, да бъдат продължени и да не спират; и нека вашето усърдие, и вашето постоянство, и вашето търпение, и вашите дела да се удвоят, и вие по никакъв начин не ще загубите наградата си, казва Господ на Силите“ (У. и З. 127:4).

Насърчавам вашите усилия със следните слова на Пророка Джозеф Смит: „Братя, не трябва ли да продължаваме в такова едно велико дело? Вървете напред, а не назад. Кураж, братя, и

напред, напред към победата! Нека сърцата ви ликуват и бъдат извънредно радостни. Нека земята избухне в песен. Нека мъртвите изрекат химни на вечна възхвала на Цар Емануил, Който е постановил преди още светът да бъде това, което ще ни позволи да ги откупим от тъмницата им, защото затворниците ще си тръгнат свободни“ (У. и З. 128:22).

Обичам това дело. Знам, че Господ ще предостави всичко необходимо, за да можем отдадено да свършим своята част. Нека Господ благослови всеки от нас да направи своя принос в това велико дело, което трябва да изпълним в наши дни¹³.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Помислете върху уводното изречение в раздел 1. Как извършването на обреди в храма ви е помогнало да се доближите до Бог? Коя информация в този раздел може да ви помогне да обясните целите на храмовете на човек, който не ги разбира?
- Как сте получавали „двете половини на благословията“ на работата по семейна история и тази в храма? (Вж. раздел 2.) Как можем да включваме децата и други роднини в тази важна работа?
- Докато преглеждате ученията на президент Хънтър в раздел 3, помислете колко важна е за Господ семейната история и храмовата работа. Как семейната история и храмовата работа се ускоряват днес? Как можем да увеличим участието си в това дело?

Свързани с темата стихове:

Исаия 42:6–7; Малахия 4:5–6; 1 Петрово 3:18–20; 4:6; У. и З. 2; 110:12–15; 124:28–30; 128:15–18; 138:57–59

Помощни материали за изучаване

За да приложите словата на пророка към себе си, помислете как неговите учения се отнасят за вас (вж. *Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 170). По време на вашето изучаване, бихте могли да се запитате как тези учения могат да ви помагат при съмнения, въпроси и трудности в живота ви.

Бележки

1. Вж. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 186.
2. Вж. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011 г., с. 16-18.
3. Непубликуван ръкопис на Ричард А. Хънтър.
4. В Knowles, *Howard W. Hunter*; с. 192.
5. „We Have a Work to Do“, *Ensign*, март 1995 г., с. 64.
6. „The Great Symbol of Our Membership“, *Ensign*, окт. 1994 г., с. 2.
7. „A Temple-Motivated People“, *Ensign*, фев. 1995 г., с. 2.
8. „Elijah the Prophet“, *Ensign*, фев. 1971 г., с. 71.
9. „A Temple-Motivated People“, с. 2, 4.
10. „A Temple-Motivated People“, с. 4-5.
11. „We Have a Work to Do“, с. 65.
12. Текст на освещаващата молитва на храма Баунтифул Юта, в „Magnificent Edifice“ Consecrated to [the] Lord“, *Church News*, 14 ян. 1995 г., с. 4.
13. „We Have a Work to Do“, с. 64-65.

Причастието на Господната вечеря

*„Когато (Исус) взима хляба и го разчупва,
когато взима чашата и я благославя, Той
представя Себе Си като Агнеца Божий, Който
дава духовна храна и вечно спасение“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Хауърд У. Хънтър е отгледан от майка, която е активен член на Църквата и добър баща, който не принадлежи към никоя църква. Баща му не възразява семейството му да участва в Църквата – той дори понякога посещава събранието за причастие с тях – но не се съгласява децата му да се кръстят на възраст 8 години. Той смята, че те трябва да вземат това решение на по-зряла възраст. Когато Хауърд навършва 12, той не получава Аароновото свещеничество и не е ръкоположен за дякон, защото не е бил кръстен. Въпреки че може да участва с младите мъже в други дейности, Хауърд е дълбоко разочарован от това че не може да раздава причастие с тях.

„Сядах на събранието за причастие с останалите момчета – казва той. – Когато идваше време за раздаване на причастие, потъвах в стола си. Чувствах се толкова изолиран. Искях да раздавам причастие, но не можех, защото не бях кръстен“¹.

Почти пет месеца след 12-ия си рожден ден, Хауърд убеждава баща си да му позволи да се кръсти. Скоро след това е ръкоположен за дякон. „Помня първия път, когато раздадох причастие – казва той. – Бях уплашен, но и развълнуван да имам тази привилегия. След събранието епископът ме поздрави за начина, по който изпълних задачата“¹.

„Това правете за Мое възпоманание“ (Лука 22:19).

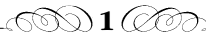
Когато Хауърд У. Хънтър е призван за апостол, той често участва в обряда на причастието с останалите висши ръководители в храма Солт Лейк. Старейшина Дейвид Б. Хейт, който служи със старейшина Хънтър в Кворума на дванадесетте, описва какво е преживяването да го чуеш да благославя причастието.

„Бих искал всички момчета от Аароновото свещеничество в Църквата да можеха да имат тази възможност да чуят старейшина Хауърд У. Хънтър да благославя причастието, каквато сме имали ние в храма. Той е специален свидетел за Христос. Докато съм го слушал да моли Небесния Отец да благослови причастието, съм чувствал дълбоката духовност на неговата душа. Всяка дума бе казана ясно и съдържателно. Той не създаваше усещането, че бърза. Беше говорител за всички апостоли в обръщението им към нашия Небесен Отец“³.

Тези разкази показват траещото цял живот благоговение на президент Хънтър към символите на единителната жертва на Христос.

Както показват ученията в тази глава, един от начините, по които президент Хънтър се старае да помогне на членовете на Църквата да разберат колко е важно причастието, е като обяснява неговата връзка с празнуването на Пасхата в древността и като прави преглед на напътствията на Спасителя по време на пасхалната вечеря с Неговите ученици.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Пасхата показва, че смъртта няма окончателна власт над нас.

(Пасхата) е най-старият еврейски празник, който отпразнува събитие, предшествашо традиционния Моисеев закон. Тя напомня на всяко поколение за завръщането на чедата Израилеви в обетованата земя и за голямото изпитание в Египет, което го предшества. Тя отбелязва прехода на хората от подчинение и робство към свобода и спасение. Това е старозаветния празник на пролетта, когато природата се събужда за живот, растеж и плодородие.

Пасхата е свързана с християнското празнуване на Великден. ... Пасхата (и Великден) свидетелства за великия дар, който Бог е дал, и за жертвата, която е била нужна, за да се даде той. И двата големи религиозни празника заявяват, че смъртта е нещо временно и че тя не може да има окончателна сила над нас, че гробът няма да победи.

Като извежда чедата Израилеви от Египет, Сам Иехова говори с Моисей от горящия храст на Синайската планина, казвайки:

„Наистина видях страданието на хората Ми, които са в Египет, и чух вика им поради настойниците им; защото познах неволите им. ...

Ела, прочее, сега, и ще те изпратя при Фараона, за да изведеш хората Ми израилтяните из Египет“. (Изход 3:7, 10.)

Защото Фараонът не се съгласява, много язви се изсипват над Египет, но въпреки това „сърцето на Фараона се закорави, и той не пусна израилтяните“. (Изход 9:35.)

В отговор на отказа на Фараона, Господ казва: „и всеки първороден в Египетската земя ще умре, от първородния на Фараона, който седи на престола си, до първородния на слугинята, която е зад воденицата, и до всяко първородно от добитъка“. (Изход 11:5.)

Като защита от тава последно и най-ужасно наказание на египтяните, Господ напътства Моисей да накара всеки мъж сред чедата Израилеви да вземе агне без недостатък.

„После нека вземат от кръвта и турят на двата стълба и на горния праг на вратата на къщите, гдето ще го ядат.

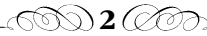
През същата нощ нека ядат месото, печено на огън; с безквасен хляб и с горчиви треви да го ядат. ...

И така да го ядете: препасани през кръста си, с обувката на нозете си и тоягите в ръцете си; и да го ядете набързо, понеже е време на Господното минаване. ...

И когато чадата ви попитат: Какво искате да кажете с тая служба?

Ще отговорите: Това е жертва в спомен на минаването на Господа, който отмина къщите на израилтяните в Египет“. (Изход 12:7–8, 11, 26–27.)

След като израильтяните се спасяват от робството на Фараона и смъртта застига първородните на египтяните, израильтяните преминават река Йордан. В летописа е записано, че „израильтяните разположиха стан в Галгал, и направиха пасхата на четиринадесетия ден от месеца, привечер, на ерихонските полета“. (Исус Н. 5:10.) И така става оттогава насетне в еврейските семейства година след година, включително в семейството на Иосиф, Мария и момчето Исус⁴.

По време на празнуването на Пасхата, Спасителят въвежда обряда на причастието.

Както Евангелието на Йоана ясно показва, отпразнуването на Пасхата отбелязва важни етапи в земното служение на Христос. По време на първата Пасха в Своето служение, Исус обявява Своята мисия, като разчиства храма чрез изгонване на среброменителите и продавачите на животни от дворовете му. На втората Пасха Исус изявява Своята сила чрез чудото с хляба и рибите. Тогава Христос представя символите, които по-късно придобиват още по-голямо значение в горната стая. „Аз съм хлябът на живота – казва Той. – Който дойде при Мене никак няма да огладнее, и който вярва в Мене никак няма да ожаднее“. (Йоана 6:35).

Разбира се, Неговата последна Пасха дава пълен израз на този древен празник. През заключителната седмица на Своето земно служение, Исус ясно осъзнава какво ще означава за Него точно тази Пасха. Неприятностите назряват. Матей записва:

„Когато Исус свърши тия думи рече на учениците Си:

Знаете, че след два дни ще бъде Пасхата, и Човешкият Син ще бъде предаден на разпятие“. (Мат. 26:1-2.)

Знаейки много добре какво Го очаква, Исус праща Петър и Йоан да подготвят пасхалната вечеря. Той им казва да попитат стопанина на една къща: „Где е приемната стая, в която ще ям пасхата с учениците Си?“ (Лука 22:11.)

Самотата на Неговото раждане сякаш се повтаря в самотата на Неговата смърт. Лисиците си имат леговища и небесните птици гнезда, а Човешкият Син няма где глава да подслони нито

„Когато Той взима хляба и го разчупва, когато взима чашата и я благославя, Той представя Себе Си като Агнеца Божий“.

при раждането си, нито през последните часове на земния си живот (вж. Матей 8:20).

Накрая пасхалната вечеря е готова, според традиция, следвана почти хиляда и петстотин години. Исус сяда със Своите ученици и, след като ядат от жертвеното агне, хляба и виното на този празник, Той ги учи на новото и по-свято значение на тази древна Божия благословия.

Той взима плоските кръгли пити неквасен хляб, благославя ги, разчупва ги и ги раздава на апостолите, като казва: „Това е Моето тяло, което за вас се дава; това правете за Мое възпоминание“. (Лука 22:19).

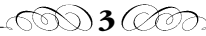
Докато сипва в чашата, Той я взима, благославя я и ги кани да пият от нея, казвайки: „Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива“. (Лука 22:20). Павел обяснява това по следния начин: „Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тая чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той“. (1 Кор. 11:26.)

Хлябът и виното заместват животните и подправките като символи на тялото и кръвта на великия Агнец, символи, които вечно ще се ядат и пият в Негово възпоменание.

По този прост, но впечатляващ начин, Спасителят въвежда обряда, сега познат като причастието на Господната вечеря. Чрез страданието в Гетсиманската градина, жертвата на Голгота и възкресението от гробницата, Исус изпълнява древния закон и дава начало на нова диспенсация, основана на по-висше и свято разбиране на закона за жертвата. От човеците вече няма да се изисква да жертват първородното агне от своите стада, защото Първородният Син е дал Себе Си като „безпределна и вечна жертва“.

Това е величието на Единението и Възкресението, като така не само се побеждава смъртта, а се дарява вечен живот чрез безпределна жертва⁵.

Честването на този древен завет на защита (пасхалната вечеря) изглежда най-подходящия момент Исус да представи символите на новия завет на безопасността – символите за Неговите тяло и кръв. Когато Той взима хляба и го разчупва, когато взима чашата и я благославя, Той представя Себе Си като *Агнецца Божий*, Който дава духовна храна и вечно спасение⁶.

**Нашето участие в причастието е
възможност да направим преглед на
живота си и да подновим заветите си.**

Неотдавна ... (имах) привилегията да присъствам на събрание за причастието в моя район. ... Докато свещениците приготвяха причастието, ние пеехме:

*Боже, Отче наш свети,
чуй молитвата ни Ти.
Пред светите символи
нас с любов благослови.*

(Химни, № 106)

Един свещеник коленичи над разчупения хляб и каза следната молитва: „за да може да ядат във възпоменание на тялото на Твоя Син и Ти свидетелстват, о, Боже, Вечний Отче, че те желаят да вземат върху си името на Твоя Син и си спомнят винаги за Него, и спазват Неговите заповеди“. (У. и З. 20:77.) Дяконите се пръснаха из залата, за да раздадат разчупения хляб. Един от тях дойде до нашия ред и държа сребристия поднос, докато взех от него. След това задържах подноса, за да може сестра Хънтър да вземе, след която тя го държа за следващия. Така подносът достигна края на реда, както всеки един служеше и му служеха.

Замислих се за събитията, случили се през онази вечер преди почти две хиляди години, когато Исус е предаден. ... Причастието на Господната вечеря е въведено, за да замени жертвата (на животни) и да служи за напомняне на всички, които вземат от него, че Той наистина е направил жертва за тях, и за да бъде допълнително напомняне на заветите, които те са склучили: да Го следват, да спазват заповедите Му и да бъдат верни до края.

Докато размишлявах над тези неща, си спомних наставленията на Павел в неговото послание към църквата в Коринт. Той казва: „Затова, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа.

Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата;

защото, който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си“. (1 Кор. 11:27-29.)

Бях обезпокоен. Задах си следния въпрос: „Поставям ли Бог над всички други неща и спазвам ли всички Негови заповеди?“ След което последвах размисли и решение. Да склучиш завет с Господ винаги да спазваш Неговите заповеди предполага сериозно задължение и да подновиш този завет чрез взимане на причастие е също толкова сериозно. Моментите на задълбочен

размисъл, докато се раздава причастието, имат огромно значение. Това са моменти за самооценка, насочен към душата поглед, духовна оценка – време за размисъл и взимане на решения.

В този момент на моя размисъл свещеникът бе коленичил на масата, молейки се всички, които ще пият, „да го направят във възпоменание на кръвта на Твоя Син, която беше пролята за тях, за да може те да ... си спомнят винаги за Него, за да може да имат Неговия Дух да бъде с тях“. (У. и З. 20:79.)

Спокойният размисъл продължи, тишината бе нарушена само от гласа на едно малко бебе, чиято майка бързо го прегърна. Всичко, което нарушава тишината по време на този обряд, не е на място, но със сигурност плачът на малко дете не е неприятен за Господ. И за Него също се е грижила любяща майка в началото на смъртния живот, започнал във Витлеем и завършил на кръста на Голгота.

Младите мъже приключиха с обслужването на причастието. Последваха слова на насърчение и напътствие, закриващ химн и молитва и светите моменти „далече от грижите в света“ приключиха (вж. „Съкровена, тиха молитва“, *Химни*, № 92). На път за дома ... се замислих върху следното: колко прекрасно би било ако всички хора имаха разбиране за целта на кръщението и желание да се кръстят, имаха желание да спазват сключените при този обряд завети да служат на Господ и да живеят според Неговите заповеди и също така имаха желанието да взимат от причастието в Господния ден, за да подновяват тези завети да Му служат и да бъдат верни до края. ...

След като посетих събранието за причастие и бях взел от него, моят ден придоби по-дълбоко значение и почувствах, че по-добре разбирах значението на следните Господни слова: „И за да може по-пълно да се запазиш неопетнен от света, иди в молитвения дом и принеси в жертва свещенодействията си на Моя свят ден.

Защото наистина, това е ден, който ти е назначен, за да си починеш от трудовете си и да се поклониш на Всевишния“. (У. и З. 59:9-10)⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Прегледайте ученията на президент Хънтър за Пасхата в древен Израил (вж. раздел 1). Какво можем да научим от Пасхата? Как Пасхата е свързана с честването на Великден?
- Прегледайте разказа на президент Хънтър за въвеждането на причастието от Спасителя (вж. раздел 2). Защо това събитие е важно за вас? По какви начини причастието е „завет на безопасността“ за нас?
- Какво ви впечатлява в разказа на президент Хънтър за причастието в раздел 3? Какво можем да научим от този разказ, за да добие причастието повече смисъл за нас? Как взимането на причастие е благословия за нас?

Свързани с темата стихове:

1 Коринтяните 5:7–8; 11:23–29; 3 Нефи 18:3–14; 20:8–9; Мормоний 6:5–6; У. и З. 20:75–79; 27:1–2

Помощ в преподаването

„Когато преподаваме Евангелието, ние трябва смирено да осъзнаваме, че Светият Дух е истинският учител. Наша привилегия е да служим като инструменти, чрез които Светият Дух учи, свидетелства, утешава и вдъхновява“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 41).

Бележки

1. В Gerry Avant, „Elder Hunter—Packed Away Musician’s Career for Marriage“, *Church News*, 19 май 1985 г., с. 4.
2. В J M. Heslop, „He Found Pleasure in Work“, *Church News*, 16 ноем. 1974 г., с. 4.
3. David B. Haight, „The Sacrament“, *Ensign*, май 1983 г., с. 13.
4. „Christ, Our Passover“, *Ensign*, май 1985 г., с. 17–18.
5. „Christ, Our Passover“, с. 18–19.
6. „His Final Hours“, *Ensign*, май 1974 г., с. 18.
7. „Thoughts on the Sacrament“, *Ensign*, май 1977 г., с. 24–25.

Бракът – едно вечно партньорство

*„Най-важното партньорство в живота
е бракът – взаимоотношение, което
има трайна и вечна значимост“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Когато Хауърд У. Хънтър е на 20 години, той се запознава с Клеър Джефс в Лос Анджелис, Калифорния, докато тя излиза с един от неговите приятели. След танцовата забава, някои от младежите отиват на разходка по плажа. Хауърд губи вратовръзката си и Клеър изразява желание да се върне с него по плажа, за да му помогне да я намери. По-късно Хауърд казва: „Следващият път, когато излязохме, аз останах с Клеър, а (моят приятел) си тръгна с друга“¹.

През следващата година те започват сериозно да излизат на срещи и през една пролетна вечер почти три години след като се срещат, Хауърд завежда Клеър на място с хубав пейзаж над океана. „(Гледахме) как вълните настъпват от океана и се разбиват в скалите под светлината на пълната луна“ – пише той. Същата вечер Хауърд предлага брак и Клеър приема. „Обсъдихме нашите планове – казва той – взехме много решения и поехме важни ангажименти по отношение на нашия живот“².

Хауърд и Клеър сключват брак в храма Солт Лейк на 10 юни 1931 г. През следващите 52 години тяхната любов се задълбочава, докато отглеждат своите синове, служат в Църквата и посрещат трудностите с вяра.

Тяхното щастие като двойка се вижда ясно от членовете на семейството им. Робърт Хънтър, техният най-голям внук, казва: „Когато мисля за дядо Хънтър, най-вече си спомням за неговия

„В храма ние приемаме най-висшия даден на мъжете и жените обряд, запечатването на съпрузите за вечността“.

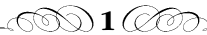
пример като любящ съпруг. ... Наистина можехте да усетите връзка на обич между тях двамата“³.

Обичта на президент Хънтър към неговата съпруга особено силно си проличава през последното десетилетие на живота ѝ, през което тя изпитва сериозни здравословни проблеми. Когато Клеър умира на 9 октомври 1983 г., за президент Хънтър това е „смазващ удар“⁴. Той пише, че когато се прибира у дома след деня на нейната смърт, „къщата изглежда студена и докато вървях, всичко ми напомняше за нея“⁵.

След почти седем години сам президент Хънтър се жени за Айнис Стантън през април 1990. Президент Гордън Б. Хинкли изпълнява церемонията в храма Солт Лейк. Айрис е източник на голяма утеха и сила за президент Хънтър по време на службата му като президент на Кворума на дванадесетте и президент на Църквата. Тя го придружава през много от неговите пътувания с цел събиране със светиите по света.

Старейшина Джеймс Е. Фауст от Кворума на дванадесетте апостоли споделя каква благословия е Айнис за президент Хънтър: „След като (Клеър) почина, той се чувстваше самотен, докато не се ожени за Айнис. Заедно те споделиха толкова много щастливи моменти и преживявания“. След което се обръща към сестра Хънтър и казва: „Изключително сме ви благодарни, Айнис, за вашето спътничество и любяща и отдадена грижа за него. Вие придадохте блясък в очите му и радост в живота му през заключителните години на неговия живот и служение“⁶.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Бракът между мъжа и жената е постановен от Бог и е предвидено да бъде вечен.

Господ ни е дал определение за брака. Той казва: „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си; и двамата ще бъдат една плът?“ (Матей 19:5)⁷.

Най-важното партньорство в живота е бракът – взаимоотношение, което има трайна и вечна значимост⁸.

Със знание за плана на спасение като основа, носителят на свещеничеството счита брака за свята привилегия и задължение. Не е добре нито за мъжете, нито за жените да бъдат сами. Мъжът не е цялостен без жена. Нито единият не може да изпълни целта на сътворението си без другия (вж. 1 Кор. 11:11; Моисей 3:18). Бракът между мъжа и жената е постановен от Бог (вж. У. и 3. 49:15–17). Само чрез новия и вечен завет на брака могат да осъществят пълнотата на вечните благословии (вж. У. и 3. 131:1–4; 132:15–19)⁹.

Бракът често се нарича партньорство с Бог. И това не е просто израз. Ако това партньорство остане силно и активно, мъжът и жената ще се обичат в степента, в която обичат Бог и в техния дом ще царуват доброта и обич, които ще имат вечен успех¹⁰.

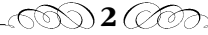
Първият брак е отслужен от Господ. В същността си той е бил вечен, защото когато е бил сключен, времето още не е съществувало. Церемонията е направена за двойка, която тогава не е била подвластна на смъртта, затова, при същите обстоятелства, взаимоотношенията им никога няма да приключат. След Падението, нашите първи родители са изгонени от Едемската градина. Тогава вече стават подвластни на смъртта, но им е обещано възкресение. Никога не им е казвано, че техният вечен брак ще приключи¹¹.

В храма ние приемаме най-висшия даден на мъжете и жените обряд, запечатването на съпрузите за вечността. Надяваме се младите хора да не приемат нищо по-малко от брак в храма¹².

Точно както кръщението е заповед от Бог, така е и с храмовия брак. Точно както кръщението е нужно за приемане в Църквата, така храмовият брак е нужен за нашето възвисяване в присъствието Божие. Той е част от нашата съдба. Не можем да изпълним вечните си цели без него. Не се задоволявайте с нищо по-малко.

Не бихте приели една светска форма на кръщението, нали? Бог има Свой начин на кръщение – чрез пълно потапяне от човек, който има властта за това. Тогава бихте ли приели една светска форма на брак? Той има и Свой начин за брак: храмовият брак¹³.

Моля се Господ да ни благославя да можем да осъзнаваме целта на нашето съществуване и какво трябва да правим, за да получим възвисяване и вечен живот. Част от вечния план е бракът, който считаме за свят. Ако следваме условията им, обредите имат вечна давност. Какво славно нещо е да имаме това разбиране и да са ни открити тези истини¹⁴.

**Когато решаваме с кого да сключим брак,
следва да имаме търпение и вяра, като бъдем
достойни за божествено напътствие.**

Считам, че най-важното решение, което ще вземете ... е решението, което ще оформя вашият живот за вечността, а именно вашият брак. Сигурен съм, че ще се съгласите с мен, че това решение е най-важното в живота ви, защото вашата работа или професия и останалите неща за вършене не са чак толкова важни за вечността. ... (Решението за брак) ще има влияние над вечното ви съществуване, ще има влияние и на живота ви тук на земята¹⁵.

Не се ... впускате във връзка без нужния предварителен размисъл и вдъхновение. С молитва търсете Господното напътствие по въпроса. Бъдете достойни за такова божествено напътствие¹⁶.

Мнозина от вас ... се тревожат за ухажване, брак и започване на семейство. Вероятно няма да откриете името на своя бъдещ брачен партньор във видението на Нефи или в книгата Откровението. Вероятно то няма да ви бъде казано нито от някой ангел, нито дори от епископа ви. Някои неща трябва сами да откриете. Имайте вяра и се подчинявайте и благословиите ще дойдат. Опитайте се да бъдете търпеливи. Опитайте се да не позволявате това, което нямате, да ви заслепява за това, което имате. Ако твърде много се тревожите за сключването на брак, това може да отрови всяка възможност за него. Живейте пълноценно и вярно като един човек, преди да се тревожите твърде много за живот като двама¹⁷.

Докато очаква обещаните благословии, човек не трябва само да гледа колко време минава, защото нежеланието да се върви

„Докато очаква(те) обещаните благословии ... бъдете ревностно заети в добри начинания, включително собственото си развитие“.

напред в известна степен е ход назад. Бъдете ревностно заети в добри начинания, включително собственото си развитие¹⁸.

3

Нито една благословия няма да бъде отказана на достойните членове, които не са сключили брак.

Това е Църквата на Исус Христос, а не клуб на семейни, не-семейни или каквато и да била група хора. Проповядването от нас евангелие е Евангелието на Исус Христос, което обхваща всички спасителни обреди и завети, необходими за спасението и възвисяването на всеки, който желае да приеме Христос и да спазва заповедите, дадени от Него и нашият Отец в Небесата¹⁹.

Няма благословия, включително вечния брак и семейство, която да бъде отказана на който и да било достоен за нея човек. Макар за някои да е нужно повече време тя да бъде постигната – дори след този живот – тя няма да бъде отказана. ...

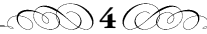
Сега, нека предложи няколко думи на съвет и обич.

Ако сте *мъж, неключил брак*: Не отлагайте брака, защото не сте реализирал идеалната кариера и доходи. ... Помнете, че

като носител на свещеничеството вие имате задължението на инициативността в търсене на вечен спътник.

Ако сте *жена, несклучила брак*: Божиите пророци винаги ясно са казвали, че Господ не ви е забравил; ако сте верни, *всички* благословии ще бъдат ваши. Да живееш без брак и семейство в този живот е само временно състояние, а вечността е дълъг период от време. Президент Бенсън ни напомня: „времето се отчита само от човека. Бог поддържа за вас вечна перспектива“. (*Ensign*, ноем. 1988 г., с. 97). Изпълнете живота си с достойни и съдържателни дейности.

Ако сте *разведени*: Не позволявайте на разочарованието и чувството на провал да доминират над вашето отношение към брака и живота. Не губете вяра в брака и не позволявайте на горчивината да трови душата ви и да унищожи вас и хората, които обичате или сте обичали²⁰.

За успешен брак са нужни най-добрите ни усилия да живеем според Евангелието.

(Бракът) ... изисква поведение, което се учи. Нашите съзнателни усилия, а не инстинкти, определят успеха. Мотивиращата сила произлиза от добрината, истинската обич и загрижеността за щастието и благосъстоянието на другия.

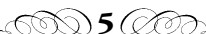
Преди брака ние гледаме на живота от собствената си перспектива, но след като направим тази стъпка, започваме да гледаме и от перспективата на другия. Нужно е да се правят жертви и приспособявания като израз на подкрепа и обич.

Често се казва, че да имаш щастлив и успешен брак не е толкова въпрос на това да склучиш брак за точния човек, а *да бъдеш точния човек*. Проучвания изразяват мнението, че високият процент разводи може да се дължи на неуместния избор на партньор. Ако склучат брак с друг човек, точно този проблем може и да се премахне, но със сигурност на негово място ще се появи друг. Мъдрият избор на партньор със сигурност допринася за успешния брак, но все пак усилието да изгъланиш своята част е най-важният елемент за успеха²¹.

Макар да е вярно, че достойните двойки ще получат възвисяване в селестриалното царство, всеки мъж и всяка жена, запечатани във вечна връзка, трябва да бъдат индивидуално достойни за тази благословия.

Вечният брак ще се състои от достоен мъж и достойна жена, като и двамата са били индивидуално кръстени с вода и Дух, и индивидуално са отишли в храма, за да получат своето надаряване, индивидуално са били верни на Бог и на своя партньор в брачния завет и индивидуално са спазвали заветите си, вършейки всичко, което Бог е очаквал от тях²².

Животът според принципите на Евангелието прави един брак щастлив. ... Когато двама души живеят според принципите на Евангелието, бракът може да бъде сладък и може да бъде щастлив²³.

Съпрузите следва да работят заедно, за да укрепват връзките на брака.

Милосърдие и търпение към несъвършенствата

Повечето брачни партньори имат несъвършенства. ... Ричард А. Евънс веднъж казва: „Възможно е всеки от нас да може да съжителства със съвършени хора, но нашата задача е да съжителстваме с несъвършени хора“ (*Richard Evans' Quote Book*, 1971 г., с. 165). Разбираме, че в брака имаме работа с несъвършени хора; ние се стремим към съвършенство и вървим по пътеката, по която се надяваме да достигнем съвършенството, но трябва да проявяваме разбиране, да полагаме най-добрите си усилия и да правим живота красив. ...

... Библията ни казва: „Любовта дълго търпи и е милостива“ (вж. 1 Коринтяните 13:4). Този вид любов, която не е някаква прищявка, не се прекратява самоволно и не се захвърля като ненужна опаковка, а преминава през всичките малки житейски трудности, като двете души са хванати за ръка, вплетени заедно – това е най-висшият израз на човешкото щастие²⁴.

Когато съпрузите „се обичат в степенята, в която обичат Бог ... в техния дом ще царуват доброта и обич, които ще имат вечен успех“.

Единство на сърцата

Със сигурност най-щастливите бракове са тези, в които твоята болка е и моя болка, моето неудобство е и твое неудобство, моята победа е и твоя победа, моите грижи са и твои грижи. Единството на сърцата, душите и плътта изглежда все по-трудно постижимо в един свят, в който преобладаващият въпрос изглежда е следният: „Какво ще получа аз от това?“ Твърде много брачни партньори са станали само украшение на ръкава, вместо част от сърцето²⁵.

Вярност в мисъл, слово и дело

Мъжът носител на свещеничеството показва съвършена морална вярност към своята съпруга и не ѝ дава причина да се съмнява в него. Съпругът следва да обича своята съпруга с цялото си сърце и да се привързва към нея и към никоя друга (вж. У. и З. 42:22–26). Президент Спенсър У. Кимбъл обяснява:

„Думите *никоя друга* елиминират всеки и всичко. Тогава брачният партньор застава на първо място в живота и нито социален, нито професионален, нито политически живот и какъвто

и да е интерес или човек, или нещо би трябвало някога да има предимство пред спътника“ (*The Miracle of Forgiveness*, Salt Lake City: Bookcraft, 1969 г., с. 250).

Господ забранява и Неговата Църква осъжда която и да било и всяка интимна връзка извън брака. Липсата на вярност от страна на мъжа разбива сърцето на неговата съпруга и унищожава нейното доверие и доверието на децата му (вж. Яков 2:35).

Бъдете верни на брачните си завети в мисли, думи и дела. Порнографията, флиртуването и непристойните фантазии рушат характера и подриват основата на щастливия брак. Така единството и доверието в брака се унищожават. Този, който не контролира мислите си и така извършва прелюбодеяние в сърцето си, ако не се покае, няма да има Духа, а ще отрече вярата и ще се бои (вж. У. и З. 42:23; 63:16)²⁶.

Нежност и уважение в интимността

Пазете се да не приемете доминиращо и недостойно поведение в нежните, интимни взаимоотношения между съпруг и съпруга. Тъй като бракът е постановен от Бог, интимните взаимоотношения между съпрузите са нещо добро и приемливо в Божиите очи. Той е заповядал те да бъдате една плът и да се плодят и изпъхват земята (вж. Моисей 2:28; 3:24). Вие следва да обичате съпругата си така както Христос обича Църквата и дава Себе Си за нея (вж. Ефес. 5:25–31).

Нежност и уважение – никога егоизъм – трябва да бъдат ръководните принципи в интимните взаимоотношения между съпруг и съпруга. Всеки от партньорите трябва да бъде внимателен и чувствителен към нуждите и желанията на другия. Всяко доминиращо, непристойно или неконтролирано поведение в интимните взаимоотношения между съпруга и съпругата се осъжда от Господ.

Всеки мъж, който насилва или унижава своята съпруга физически или духовно, извършва тежък грях и има нужда от искрено и сериозно покаяние. Различията следва да се изглаждат с обич, добрина и в дух на взаимно разбирателство. Мъжът трябва винаги да говори на съпругата си с обич и доброта, отнасяйки се с нея с най-голямо уважение. Бракът е като нежно цвете ...

и трябва да бъде непрекъснато подхранван с изрази на обич и привързаност²⁷.

Внимателно изслушване

Много проблеми могат да бъдат бързо разрешени и много трудни ситуации избегнати, ако разберем, че има моменти, когато трябва да изслушваме. В училище учим урок, когато слушаме, и това не става, когато откажем да внимаваме. В брака царува пълна липса на разбирателство, ако не желаем да изслушваме. ... Разбира се, че трябва да говорим, но трябва и да чуем гледната точка на другия, за да задълбочим разбирането си достатъчно, така че да вземем разумно решение. Често в изслушването е разковничето²⁸.

Егоизъм

Приятелството не може да устои, ако се гради върху пясъците на егоизма. Бракът не може да устои, когато се гради единствено върху физическото привличане и няма основата на дълбока обич и лоялност²⁹.

Надяваме се вие, семейните, да помните чувствата на обич, които са ви отвели до олтара в дома Господен. Сърцата ни се натъжават, когато научаваме за мнозина, чиято обич е охладняла и които, чрез егоизъм и прегрешение, забравят и се отнасят лекомислено към брачните завети, които са сключили в храма. Умоляваме съпрузите да подхранват обич и уважение помежду си. Наистина, нашата най-голяма надежда е всяко семейство да бъде благословено с майка и баща, които изразяват обич един към друг, които се уважават и заедно полагат усилия да укрепят връзките на брака³⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- В раздел 1 президент Хънтър набляга, че бракът е постановен от Бог и че има за цел да бъде вечен. Как знанието ви за това може да повлияе на взаимоотношенията ви с брачния партньор? Какво означава за вас, че бракът е „партньорство

с Бог“? Как можем да помагаме на децата и младежите да се подготвят да сключат брак в храма?

- Какви са вашите мисли и впечатления, когато изучавате напътствията на президент Хънтър относно решението с кого да сключите брак? (Вж. раздел 2.)
- Как обещанията и напътствията на президент Хънтър в раздел 3 помагат на тези, които не са сключили брак? Как можем да прилагаме следното учение на президент Хънтър: „това е Църквата на Исус Христос, а не клуб на семейни или несемейни“?
- Какво според вас има предвид президент Хънтър, като казва, че бракът „изисква поведение, което се учи“? (Вж. раздел 4.) Как сте виждали, че животът според ученията на Евангелието води до щастие в брака? Ако сте семейни, помислете какво можете да правите, за да можете по-пълно да изразявате своята обич към брачния си партньор.
- Помислете върху напътствията на президент Хънтър в раздел 5. Как могат брачните партньори да развият по-голямо търпение към несъвършенствата на другия? Как могат брачните партньори да развият „единство на сърцата“? Как брачните партньори изразяват брачна вярност в мисли, думи и дела?

Свързани с темата стихове:

Битие 2:18, 21–24; Яков 2:27, 31–33; 4 Нефи 1:11; У. и З. 42:22; Моисей 3:19–24; вж. също „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129

Помощни материали за изучаване

„Личното ви изучаване на Евангелието е най-ефективно, когато сте учени със Светия Дух. Винаги започвайте личното си изучаване на Евангелието, като се молите Светият Дух да ви помогне в изучаването“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 18).

Бележки

1. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 72.
2. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 79-80.
3. В Don L. Searle, „President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles“, *Ensign*, апр. 1986 г., с. 24-25.
4. Гордън Б. Хинкли, „A Prophet Polished and Refined“, *Liahona*, авг. 1995 г., с. 34.
5. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 270; вж. също с. 264, 267, 269.
6. Джеймс Е. Фауст, „Howard W. Hunter: Man of God“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 28.

7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 137.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 130.
9. „Being a Righteous Husband and Father“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 49.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 130.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 132.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 130.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 131-132.
14. „Divine Creation of Women“ (обръщение на областна конференция в Австралия, Аделейд, Австралия, 30 ноем. 1979 г.), с. 7, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 141-142.
16. „The Church Is for All People“, *Ensign*, юни 1989 г., с. 77.
17. „Fear Not, Little Flock“ (обръщение в Университета Бригъм Йънг, 14 март 1989 г.), с. 4; speeches.byu.edu.
18. „The Church Is for All People“, с. 77.
19. „The Church Is for All People“, с. 76.
20. „The Church Is for All People“, с. 76-77.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 129-130.
22. „The Church Is for All People“, с. 76.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 137.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 135-136.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 137.
26. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 50.
27. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 51.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 129.
29. B Conference Report, окт. 1967 г., с. 12.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 130-131.

Семейството „превъзхожда всеки друг интерес в живота“.

Запазване и защита на семейството

„Понякога домът може да изглежда обикновено място с рутинни задължения, но нашият успех в него е най-важният стремеж от всички“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Хауърд У. Хънтър израства в любящо и трудолюбиво семейство, където научава от родителите си, че изграждането на щастлив дом често изисква жертва. Малко преди да се ожени, той прави жертва, която според него е нужна за добруването на бъдещото му семейство.

Хауърд развива обич към музиката от ранна възраст. Отначало той се учи да свири на пиано и цигулка, след което на редица други инструменти. Като младеж той сформира собствена музикална група, Hunter's Groopaders, която свири на танцувални забави и други събития в Бойси, щата Айдахо. На 19 години той и неговата група са наети да свирят на двумесечно плаване до Азия¹.

През годината след като Хауърд се завръща от пътуването, той се премества в южна Калифорния, където продължава да свири с различни групи. В Калифорния той също така се запознава с Клеър Джефс, на която предлага брак през пролетта на 1931 г. Четири дни преди да се оженият, Хауърд свири една вечер, след което слага инструментите в калъфите им и никога повече не свири професионално. Осигуряването на музика за танцови забави и празненства „бе бляскаво в някои отношения – казва той – и се изкарваха добри пари“, но също така чувства, че аспекти на този начин на живот са несъвместими с начина на живот, които той планира за своето семейство. „Това решение

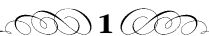
остави празнина от нещо, което ми доставяше радост, но никога не съм съжалявал за него“ – казва той години по-късно².

Хауърд и Клеър са благословени с трима сина, Хауърд Уилям (Били), Джон и Ричард. За съжаление Били умира като бебе. Докато Джон и Ричард растат, семейство Хънтър стават много близки. Хауърд има много препълнен график с работата си като адвокат и църковните си призования, но той и Клеър поставят семейството на първо място. Много преди Църквата да определи понеделник вечер за семейни дейности, семейство Хънтър я отделя за преподаване на Евангелието, разказване на истории, игри и семейни излети. Често момчетата получават задачата да преподадат урок.

Хауърд и синовете му развиват общи интереси, сред които изграждане на модели на влакове. Те строят моделите от комплекти и правят сложна система от релси на големи дървени плоскости. Той си спомня: „Когато имахме свободно време, обичахме да обикаляме железопътните хамбари ... при гара Алхамбра на Южните тихоокеански железници, за да придобием идеи за нашата система от релси“³.

След години семейството на президент и сестра Хънтър включва 18 внука. В допълнение на продължителни посещения на неговите деца и внуци, президент Хънтър често се отбива, докато пътува по църковни задачи из Калифорния. Тъй като Джон често води децата на летището, за да видят дядо си, докато чака следващия полет, те понякога го наричат „дядото, който живее на летището“⁴.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Семейството е най-важната единица в обществото, Църквата и вечността.

Семейството е най-важната единица за времето и вечността и, като такава, превъзхожда всеки друг интерес в живота⁵.

Църквата има отговорността – и властта – да запазва и защитава семейството като основа на обществото. Моделът на семейния живот, установен преди основаването на света, определя

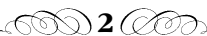
Президент Хънтър със своите синове, внуци и техните семейства на 2 октомври 1994 г., ден след като е бил подкрепен за президент на Църквата

децата да бъдат раждани на баща и майка, отглеждани от съпруг и съпруга, законно сключили брак. Да бъдеш родител е свято задължение и привилегия и децата са приветствани като „наследство от Господа“ (Пс. 127:3).

Разтревоженото общество започва да осъзнава, че разпадането на семейството предизвиква бедствията, предсказани от пророците. Световните съвети и обсъждания ще имат успех единствено ако те дават определение за семейството, което съвпада с даденото от Господ. „Ако Господ не съгради дома, напразно се трудят зидарите“ (Пс. 127:1)⁶.

В стремежа да се осигури добруването на хората и семействата, важно е да се помни, че основната единица на Църквата е именно семейството. И въпреки това, когато се съсредоточаваме върху семейството, ние следва да помним, че в света днес имаме семейства, които не отговарят на класическото определение с баща, майка и деца. Семействата в Църквата днес се състоят и от (съпрузи) без деца, самотни родители с деца и самостоятелно живеещи членове. ... Всяко от тези семейства следва да получи грижата на семейството. Често от най-много грижа имат нужда семействата с нетрадиционната структура. Грижовни и отдадени

домашни учители са нужни във всеки дом. Никой не трябва да бъде подминат⁷.

**Родителите са партньори в ръководството
на дома и имат стриктното задължение
да защитават и обичат децата си.**

Отговорностите на родителството са от най-голяма важност. Резултатите на нашите усилия ще имат вечни последици за нас и момчетата и момичетата, които отглеждаме. Всеки, който стане родител, има стриктното задължение да защитава и обича децата си и да им помага да се завърнат при техния Небесен Отец. Всички родители следва да разбират, че Господ няма да оневини този, който пренебрегва тези задължения⁸.

Бащите и майките имат голяма отговорност по отношение на децата, поверени на техните грижи. ... В книгата „Притчи“ откриваме следното наставление към родителите:

„Възпитавай детето отрано в подходящия за него път, и не ще се отклони от него, дори когато остарее“. (Притчи 22:6.)

Най-доброто обучение за едно дете е примерът на родителите. Родителите трябва да дават примера, който младите хора да следват. Голяма сила има в дом, където се преподават праведни принципи, където се чувства обич и уважение към околните, където молитвата въздейства на семейния живот и където се храни уважение към Божиите неща⁹.

За ефективното семейно ръководство ... е необходимо отделено време, качествено и количествено. Обучението и ръководството на семейството не трябва да бъдат оставяни ... на обществото, училището и дори Църквата¹⁰.

Носителят на свещеничеството счита семейството за постановено от Бог. Ръководството на семейството е ваша най-важна и свята отговорност. ...

Носителят на свещеничеството води своето семейство в участието им в Църквата, така че те да познават Евангелието и да бъдат под защитата на заветите и обредите. Ако искате да се радвате на Господните благословии, вие трябва да установите

ред в домовете си. Заедно с вашата съпруга вие определяте духовния климат в дома ви. Вашето първо задължение е да сложите в ред собствения си духовен живот чрез редовно изучаване на Писанията и всекидневна молитва. Осигурете и почитайте своето свещеничество и храмови завети, насърчавайте членовете на вашето семейство да правят същото¹¹.

Носителят на свещеничеството храни уважение към майчинството. На майките е дадена свята отговорност да „раждат душите на хората, защото в това се продължава делото на Отца ..., та да може Той да бъде прославен“ (У. и З. 132:63).

... Свещениците не могат да изпълнят своята съдба, нито Божиите цели могат да се реализират, без помощта на жените. Майките извършват работа, която свещениците не могат да вършат. Заради този дар на живота, свещениците следва да хранят безгранична обич към майките на техните деца.

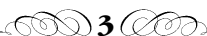
(Братя), почитайте уникалната и божествено постановена роля на вашата съпруга като майка в Израил и нейната способност да ражда деца и да се грижи за тях. Дадена ни е божествената заповед да се множим, да изпълваме земята и да отгледаме нашите деца и внуци в светлина и истина (вж. Моисей 2:28; У. и З. 93:40). Като любящ партньор, вие споделяте грижата за децата. Помагайте ѝ да ръководи дома ви и да се грижи за него. Помагайте в обучението, възпитанието и дисциплинирането на децата.

Трябва редовно пред съпругата и децата си да изразявате своето уважение към нея. Наистина, едно от най-важните неща, които един баща може да направи за децата си, е да обича майка им¹².

Носителят на свещеничеството приема съпругата си за партньор в ръководството на дома и семейството, като тя има пълно знание и пълно участие при всички решения, свързани с тях. По необходимост в Църквата и у дома следва да има председателстващ служител (вж. У. и З. 107:21). Според Божията повеля отговорността за ръководството на дома се пада на носителя на свещеничеството (вж. Моисей 4:22). Господ е предвидил жената да бъде помощник на мъжа – което значи *равностоен* спътник и

задължително пълноправен партньор. Праведното ръководство се нуждае от споделена отговорност между съпруг и съпруга; вие действате заедно, запознати и участвайки във всички семейни дела. Мъж, който действа независимо и без да се съобразява с чувствата и съвета на своята съпруга при ръководството на семейството, упражнява неправомерно господство¹³.

Братя, насърчаваме ви да помните, че свещеничеството е единствено праведна власт. Спечелете уважението и доверието на своите деца, като изградите изпълнени с обич взаимоотношения с тях. Праведният баща защитава своите деца, като отделя време и присъства на техните социални, образователни и духовни дейности и отговорности. Внимателният израз на обич и привързаност са толкова отговорност на бащата, колкото и на майката. Казвайте на децата си, че ги обичате¹⁴.

Нашите домове следва да бъдат места на обич, молитва и преподаване на Евангелието.

Ние просто трябва да се радваме на обич, почтеност и солидни принципи в домовете си. Трябва да имаме трайна отдаденост към брака, децата и моралността. Трябва да успяваме там, където успехът е най-важен за следващото поколение.

Със сигурност най-силен и красив е този дом, където всеки човек е чувствителен към чувствата на околните, стреми се да им служи, стреми се да прилага у дома принципите, които по принцип следваме на обществени места. Нужно е да полагаме повече усилия да живеем според Евангелието в своите семейства. Нашите домове заслужават нашата най-пълна отдаденост. Детето има правото да чувства, че у дома е на сигурно място, че там е защитено от опасностите и злините на външния свят. Семейното единство и цялостност са необходими за тази цел. Детето има нужда от родители, които са щастливи от връзката помежду си, които щастливо полагат усилия за реализирането на идеален семеен живот, които обичат децата си с искрена и неоголична обич и които са отдадени на семейния успех¹⁵.

Когато семейната домашна вечер се представя като официална църковна програма, от Първото Президентство казват: „Ако

светиите се подчинят на съвета (да провеждат семейни домашни вечери), ние обещаваме, че ще последват големи благословии. Любовта у дома и послушанието към родителите ще нарастват. Вярата в сърцата на младежта на Израил ще се развива и те ще се сдобият със сила да се борят с нечестивите влияния и изкушения, които ги обсаждат“. Повторно потвърждаваме обещаните благословии за семействата, които провеждат семейна домашна вечер.

Понеделник вечер следва да се отдели за семейна домашна вечер. Местните ръководители следва да се погрижат църковните сгради да бъдат затворени, да не се провеждат дейности на района или кола в понеделник вечер и да се избягват всички други пречки за провеждането на семейна домашна вечер.

Основната цел на семейната домашна вечер е семействата да се събират заедно и да изучават Евангелието. Напомняме на всички, че Господ е упътил родителите да преподават Евангелието на децата си, да се молят и да освещават Господния ден. Писанията са основен източник за преподаване на Евангелието¹⁶.

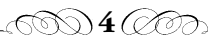
Молете се като семейство сутрин и вечер. Колко големи са благословиите за децата, които чуват родителите си да се молят на Господ за тяхното добруване! Със сигурност децата, които виждат примера на такива праведни родители, ще бъдат по-добре защитавани от влиянието на противника¹⁷.

За да могат родителите и децата да се разбират по-добре, Църквата насърчава провеждането на така наречения „семеен съвет“. Този съвет се свиква и провежда от родителите и на него присъстват всички членове на семейството. Той укрепва семейните връзки, учи децата на принадлежност към семейството и ги убеждава, че родителите са заинтересовани от техните проблеми. Това семейно събиране учи на взаимно уважение, действа срещу егоизма и набляга на прилагането на златното правило (вж. Матей 7:12) в дома и воденето на чист живот. Учи на семейна молитва и поклонение, заедно с доброта и честност. Често значимостта и измеренията на това семейно събрание не се оценяват, но когато семействата са силни и единни в задачата да служат на Бог и да спазват Неговите заповеди, голяма част от съвременните семейни проблеми изчезват¹⁸.

„Трябва да се молим за това и ... да показваме на децата си своята обич и загриженост“.

(Братя,) гледайте сериозно на вашата отговорност да преподавате Евангелието на семейството си чрез редовна семейна домашна вечер, семейна молитва, духовни послания, четене от Писанията и други инициативи за обучение. Наблегнете особено на подготовката за мисионерска служба и брака в храма. Като патриарх у дома, упражнявайте свещеничеството си, като извършвате подходящите обреди за семейството си и като давате благословии на съпругата и децата си. Заедно с вашето собствено спасение, братя, няма нищо по-важно от спасението на вашата съпруга и деца¹⁹.

Успелият родител обича детето си, жертва се и се грижи за Него, учи го и посреща нуждите му.

Висшите ръководители имат привилегията да се срещат и опознават членове на Църквата по целия свят, които с постоянство са живели добър живот и са отгледали семействата си под влиянието на Евангелието. Тези светии са познали голямата благословия и утеха да погледнат назад, като родители, баби и

дядовци, и да видят плодовете на техните родителски усилия. Със сигурност всеки от нас би искал да има тази благословия.

И все пак, мнозина в Църквата и света живеят с чувство на вина и недостойнство, защото някои от синовете и дъщерите им са се отклонили от стадото и са се изгубили. ...

... Осъзнаваме, че старателните родители са дали всичко от себе си, но и че почти всички са допускали грешки. Съвсем скоро след като се заеме с родителските задължения, човек разбира, че по пътя ще се допускат редица грешки. Със сигурност нашият Небесен Отец знае, когато повери духовните си чеда на грижата на млади и неопитни родители, че ще има грешки и липса на преценка. ...

... Всеки от нас е уникален. Всяко дете е уникално. Точно както всеки от нас се включва на различно място в състезанието на живота, и точно както всеки от нас има различни силни и слаби страни, както и таланти, така всяко дете е благословено с негови собствени характерни черти. Не трябва да предполагаме, че Господ ще преценява успеха на един по напълно същия начин като успеха на друг. Като родители често предполагаме, че щом детето ни не се е отличило във всяко отношение, ние сме се провалили. Трябва да внимаваме в преценката си. ...

Успелият родител обича детето си, жертва се и се грижи за него, учи го и посреща нуждите му. Ако сте направили всички тези неща и детето ви все още се отклонява, създава проблеми и е приело светския манталитет, възможно е вие все пак да сте успели като родител. Възможно е да има деца, дошли на този свят, които ще създадат проблеми на всяка двойка родители при всякакви обстоятелства. По същия начин, има други, които ще благословят живота и ще бъдат радост за почти всеки родител.

Днес се тревожа за родители, които може би са твърде сурови със себе си и позволяват на тези чувства да тровят живота им, въпреки че всъщност са дали всичко от себе си и следва да продължават напред с вяра²⁰.

Майка и баща (чието дете се е отклонило) не са сами. Първите ни родители познават болката и страданието от отказа на някои от децата им да приемат ученията на вечен живот. (Вж. Моисей

5:27.) Векове по-късно Яков разбира за ревността и лошото отношение на големите му синове към обичания от него Йосиф. (Вж. Бит. 37:1-8.) Великият пророк Алма, който има син на име Алма, се моли продължително на Господ по повод бунтовното отношение на своя син и със сигурност е сломен от тревога, заради раздора и нечестията, които предизвиква неговия син в Църквата. (Вж. Мосия 27:14.) Нашият Небесен Отец също е изгубил много от духовните си чеда в света, Той познава чувствата на вашето сърце. ...

... Не губете надежда за отклонилото се момче или момиче. Мнозина от тези, изглеждали напълно загубени, са се завръщали. Трябва да се молим за това и, ако е възможно, да показваме на децата си своята обич и загриженост. ...

... Знайте, че нашият Небесен Отец вижда обичта и жертвата, тревогата и грижата, дори когато не сме имали успех в големите си усилия. Сърцата на родителите често остават разбити, но те трябва да осъзнаят, че крайна отговорност има детето, след като родителите са го учили на правилните принципи.

... Каквато и да е мъката, каквато и да е тревогата, каквито и да са болката и страданието, търсете начини те да бъдат от полза – може би като помагате на други да избягват същите проблеми или като развиете по-задълбочено разбиране за чувствата на изпадналите в същите трудности. Със сигурност ще разбираме по-добре обичта на нашия Небесен Отец, когато, чрез молитва, накрая осъзнаем, че Той ни разбира и желае да гледаме напред. ...

Никога не трябва да позволяваме на Сатана да ни убеди, че всичко е изгубено. Нека се гордеем с добрите и правилни неща, които сме правили, нека оставим и изхвърлим от живота си неправилните неща, нека търсим от Господ опрощение, сила и утеха и нека след това продължим напред²¹.

 5

Нашите домове следва да бъдат свети места, където се живее според принципите на Евангелието и където може да обитава Господният Дух.

Надяваме се, че няма да бъдете обезсърчени в опитите си да отглеждате децата си в праведност. Помнете, че Господ е заповядал следното: „Но учениците Ми ще застанат на свети места и не ще бъдат помръднати“ (У. и З. 45:32).

Някои считат това свято място за храма, и това наистина е така, но също така тук става дума за домовете, в които живеем. Ако усърдно полагате усилия да ръководите семействата си в праведност, като насърчавате и участвате във всекидневна семейна молитва, четене на Писанията, семейна домашна вечер и се обичате и подкрепяте взаимно в живота според ученията на Евангелието, ще получавате обещаните Господни благословии при отглеждането на праведно потомство.

В един все по-нечестив свят, колко е важно всеки от нас да е „застанал на свети места“ и да реши да бъде верен и предан на ученията на Евангелието на Исус Христос²².

За да имат успех в семейството, родителите трябва да хранят обич и уважение един към друг. Съпрузите, носителите на свещеничеството, следва да показват най-високо уважение към съпругите си в присъствието на децата, а съпругите следва да обичат и уважават своите съпрузи. Така децата ще отвърщат с обич към своите родители и един към друг. Така домът ще стане свято място, където най-добре може да се живее според принципите на Евангелието и където може да обитава Господният Дух. Да имаш успех като баща или майка е нещо много по-ценно от достигането на ръководни позиции в бизнеса, държавната администрация или светските дела. Понякога домът може да изглежда обикновено място с рутинни задължения, но нашият успех в него е най-важният от всички стремежи в живота²³.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Докато преглеждате ученията на президент Хънтър в раздел 1, помислете колко важно е семейството. Каква е отговорността на Църквата към семейството? Как можем да защитаваме и укрепваме своите семейства?
- Помислете върху ученията на президент Хънтър за това как родителите следва да бъдат партньори в ръководството на дома (вж. раздел 2). Как тези учения помагат както на бащите, така и на майките? Как могат родителите да бъдат единни в отглеждането на децата си? Помислете как бихте могли да подобрите „духовния климат“ в дома ви.
- В раздел 3 президент Хънтър дава съвети за укрепване на семейството. Как може да изградим „семејно единство и цялостност“? Как семејната домашна вечер е благословила семейството ви? Как семејното изучаване на Писанията и семејната молитва са благословили семейството ви?
- Как ученията на президент Хънтър в раздел 4 могат да помогнат на родители, чието дете се е отклонило? Как родителите, изпитващи скръб и болка, могат да бъдат в полза на околните? Как могат родителите, бабите и дядовците, ръководителите на младежите и други хора да помагат на децата да не се отклоняват?
- След като прочетете раздел 5, помислете върху ученията на президент Хънтър за това да превърнем домовете си в „свети места“. Кои са нашите трудности в това начинание? Как можем да се стремим да превръщаме домовете си в свети места?

Свързани с темата стихове:

Изход 20:12; Второзаконие 6:4–7; Псалми 127:3–5; Ефесяните 6:1–4; Енос 1:1–3; Мосия 4:14–15; Алма 56:45–48; 3 Нефи 18:21; У. и 3. 68:25–28; 93:40; 121:41–46

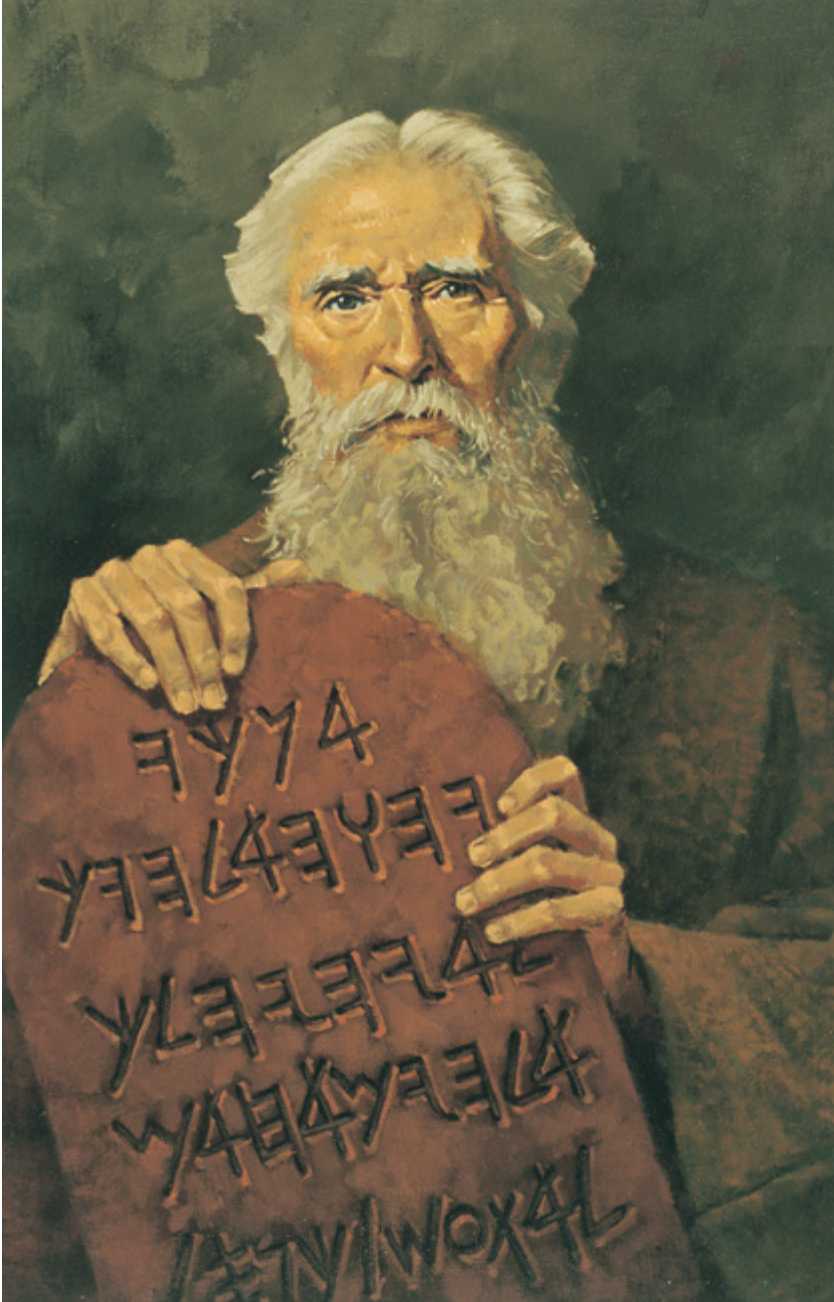
Помощ в преподаването

Поканете участниците в класа да работят по двойки и да планират как биха преподали раздел от главата на семејна домашна вечер. Как можете да приспособите ученията за деца

и младежи? Поканете няколко от двойките да споделят своите планове с класа.

Бележки

1. Вж. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 46-48.
2. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 81.
3. В Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 109.
4. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 252; вж. също с. 251.
5. „Being a Righteous Husband and Father“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 50.
6. „Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 9.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 144.
8. „Parents' Concern for Children“, *Ensign*, ноем. 1983 г., с. 65.
9. В Conference Report, апр. 1960 г., с. 125.
10. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 50.
11. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 50, 51.
12. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 50.
13. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 50-51.
14. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 51.
15. „Standing As Witnesses of God“, *Ensign*, май 1990 г., с. 61-62.
16. Писмо на Първото Президентство, 30 авг. 1994 г. (Хауърд У. Хънтър, Гордън Б. Хинкли и Томас С. Монсън).
17. В Mike Cannon, „Be More Fully Converted“, Prophet Says“, *Church News*, 24 септ, 1994 г., с. 4; вж. също *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 37.
18. В Conference Report, апр. 1960 г., с. 125-126.
19. „Being a Righteous Husband and Father“, с. 51.
20. „Parents' Concern for Children“, *Ensign*, с. 63, 64-65.
21. „Parents' Concern for Children“, *Ensign*, с. 64, 65.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 155.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 156.

Десетте заповеди включват следното увещание: „Не свидетелствуй лъжливо против ближния си“ (Исход 20:16).

Ние вярваме в това да сме честни

„Ако искаме да имаме спътничеството на Учителя и на Светия Дух, трябва да бъдем честни със себе си, честни с Бог и със своите ближни“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Докато чакат да започне обиколката на замъка Хърст в Калифорния, президент и сестра Хънтър и още една двойка отиват до малък магазин. Докато разглеждат магазина, „президент Хънтър отиде до касата, взе си десет бонбона и плати на касиера 10 цента“. Двете семейства се връщат в колата и тръгват обратно към замъка за обиколката. По пътя „старейшина Хънтър раздаде бонбоните, след което изведнъж забеляза, че е преброил неправилно и е взел 11 бонбона вместо 10-те, за които бе платил.

Той можеше с лека ръка да подмине грешката. В края на краищата ставаше дума само за един цент, а и ние бързахме, за да не изпуснем обиколката. Кой би забелязал разликата или би казал нещо? Но той не мисли дълго по въпроса. Той обърна колата и се насочи към магазина. ... Обясни за проблема на друг касиер, извини се за грешката и доплати един цент за изненада на касиера“¹.

За Хауърд У. Хънтър е важно да бъдеш честен както в малките неща, така и в големите.

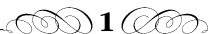
Той учи синовете си на почтеност чрез своя пример. „Понятията ми за честност и почтеност в голяма степен са оформени от това, което хората са ми казвали за моя баща“, казва Ричард Хънтър. Веднъж Ричард отива с баща си на бизнес събрание, на което се обсъжда сложен проект. По време на почивката,

Ричард и един от присъстващите обсъждат събранието. Ричард казва, че вероятно много щяло да се чака, за да може да се започне изпълнението на проекта, поради многото бюрократични процедури. Мъжът поправя Ричард, като му казва, че проектът можел да започне преди приключване на цялата бюрокрация, защото хората знаели, че когато Хауърд У. Хънтър казал, че ще направи нещо, то ставало².

През 1962 г. президент Хънтър се обръща към младежите на Църквата и изразява своята убеденост за това колко важна е честността:

„Всички ще имаме щастлив живот само ако бъдем честни – честни с нашите бащи и майки, независимо дали става дума за излизане на срещи, работата ни в училище, нашите приятели или посещаемост в Църквата; честни с епископите ни – да се вслушваме в съвета им, да им казваме истината за себе си, да плащаме честен десятък, да живеем чист и непорочен живот; честни в училище – да не допускаме измамни действия, както в класната стая, така и в целия район на училището или университета; честни в плащането на своята част, било то в игри, на кино или в организирането на някоя забава; честни с нашите приятели и приятелки – никога да не се възползваме от тях, да не ги мамим, никога да не ги водим в прегрешение; да бъдем честни със Самия Господ“³.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Господ ни увещава да бъдем честни.

Писанията изобилстват от увещания да бъдем честни и има безброй заповеди, в които е засегната честността. Те всички включват забраната НЕ – не кради, не свидетелствай лъжливо; не пожелавай (вж. Изход 20:15–17). ...

Някои от най-честите примери за нечестност са следните:

1. *Кражба*. Рядко прочитам вестника, без да открия няколко репортажа за кражби с взлом, джебчийство, кражба на кола и хиляди други варианти на тази дейност. Дори сградите ни за събрания са ставали жертва на нея.

2. *Измама.* Печатът е пълен с подобни разкази за измамни дейности в сферата на сигурността, бизнеса, инвестициите и други сектори, цял набор от тези практики са привлекли общественото внимание. Има хора, които с измама завършват училище и се дипломират от университета.

3. *Нарушения на стандартите на Словото на мъдростта.* Това са църковни стандарти. Те не се припокриват със стандартите на света. Но на вас ви е дадено словото Господно по този въпрос.

4. *Нарушаване на закона за движение по пътищата.* Човек не може да бъде изцяло честен и да нарушава законите, въведени от обществото и държавата с цел добруването на останалите хора⁴.

„Не свидетелствуй лъжливо против ближния си“ (Изход 20:16). При тази заповед се има предвид лъжесвидетелстването в съдебен процес, но може да се разшири, за да покрие всички лъжливи твърдения. Всяка неистина, която може да ощети друг човек в неговата собственост, личност или характер, противоречи на буквата и духа на този закон. Прикриване на истината, което предизвиква същите щети, също е нарушение на тази заповед.

„Не пожелавай къщата на ближния си и не пожелавай жената на ближния си нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито каквото и да е, което е на ближния ти“ (Изход 20:17). Това пожелаване предполага силно да желаеш да притежаваш нещо, което принадлежи на друг човек. Желанието да се придобиват хубави неща не е нарушение, но желанието те да се отнемат незаконно е. Предвид това е добре да разберем, че доброто и злото започват не със самия акт, а когато човек вложи сърцето си в дадено нещо⁵.

Господ мрази надменни очи, лъжлив език, сърце, което крои лоши замисли, крака, които бързо тичат да вършат зло, неверен свидетел, който говори лъжа и оня, който сее раздори (вж. Притчи 6:16–19). Като светии от последните дни, можем ли да си позволим да вършим нещо, което Господ мрази? Колко често е говорил Той срещу нечестността!⁶

 2

**Ние култивираме честност в малките,
обикновени неща от живота.**

Ако сме чувствителни във взаимоотношенията си със Спасителя, ние трябва да бъдем честни както в малките неща, така и в големите⁷.

В своя стремеж към постижения и успехи, такава голяма част от нашето време е заето в размисъл и изучаване на сложното, че рядко отделяме време на простото – простите неща, малките неща, реалната основа, върху която градим. Една сграда може да се извисява в небето и може да я гледаме с почуда, заради нейната височина, но тя не може да стои изправена, освен ако основата ѝ не е внедрена в скала, стомана и бетон.

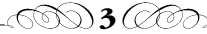
Характерът трябва да има такава основа. Искам да обърна вниманието ви на следния принцип: честността. Защо толкова много хора вярват във възвишените принципи на честността и толкова малко от тях имат желанието да бъдат честни във всички неща?

Преди (много) години във фойетата и входовете на нашите сгради за събрания имаше плакати, които гласяха: „Бъди честен със себе си“. Повечето от тях се отнасяха до дребни, обикновени неща от живота. Именно в тях се култивира принципът на честността.

Има някои хора, които приемат, че е морално грешно да си нечестен в големите неща, но при все това вярват, че това е простимо за по-маловажни неща. ...

Спомням си за един младеж, който живееше в нашия район, докато аз служих като президент на кол. Той се движеше с хора, които считаха за умно да вършат неправилни неща. На няколко пъти той бе хващан за дребни нарушения. Един ден ми се обади от полицията и ми казаха, че е задържан за нарушение на правилата за движение. Бил хванат да кара с превишена скорост, като това се било случвало още няколко пъти преди това. Разбирайки, че нещата, които върши, могат да му попречат да служи на мисия, той се поправи и когато навърши 19 г., получи своето призование.

Никога няма да забравя разговора, който проведохме след като се завърна. Той ми каза, че докато бил на мисия, често мислел за проблемите, които предизвиквал заради своето неправилно мислене, че дребните нарушения не са важни. Но в живота му настъпила голяма промяна. Стигнал до разбирането, че няма щастие или удоволствие в престъпването на закона, било то Божия закон или законите, които ни налага обществото⁸.

Можем да служим на Бог, като бъдем честни и коректни в нашите лични и професионални дела.

Религията може да бъде всекидневна част от нашата работа, делови живот, купуване и продаване, строителство, придвижване, производство, нашия занаят или професия, всяко нещо, което правим. Можем да служим на Бог, като честно и коректно изпълняваме професионалните си дела, по начин, подобен на нашето поклонение в неделя. Истинските принципи на християнството не могат да се отделят от нашия делови и всекидневен живот⁹.

Ако нашата религия означава нещо за нас, тя трябва да мотивира живота ни. Не вярвам, че религията може да се ограничи до проповедта на свещеника за един час в неделя и да означава нещо в живота ни. Ако тя не навлезе в личния ни живот – в нашия семеен и делови живот и всички наши действия – тогава тя не означава много за нас и се превръща в идол, който да бъде поставен на високо място, където да му се покланяме от време на време¹⁰.

Каква голяма промяна ще настъпи в света, ако всички бяха безупречно честни. Хората щяха да имат пълно доверие помежду си в своите лични и делови дела. Нямаше да има недоверие ... между работници и ръководство. Щеше да царят почтеност в държавния апарат и обществените дела и различните страни щяха да съжителстват в мир, а не в настоящия смут. ...

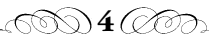
В бизнес делата има хора, които винаги ще злоупотребят, когато им се отдава тази възможност. Те обясняват и оправдават своето поведение с думите, че човек трябва да се възползва от всяко дадено му предимство. При някои такива дейности става дума за големи суми пари, но няма принципна разлика със

Иов казва: „Няма да отхвърля непорочността си от мене“ (Иов 27:5).

случай, в който не е била върната и най-дребната сума или по погрешка са ни върнали повече ресто. Това е вид измама¹¹.

Нека предложи определение за почтено изпълнение на професионалните задължения. Почтеното изпълнение е честно изпълнение. Отдава се договореният за заплащането труд и няма измама и фалшификации. Трудът е с високо качество и работодателят, клиентът или пациентът получава повече от очакваното. Почтеното изпълнение е морално изпълнение. То изключва нещо, което би подкопало общественото добро или моралност. Например, то изключва контрабанда, наркотици и хазарт. Почтеното изпълнение е полезно изпълнение. То осигурява стоки и услуги, които правят света по-добро място за живеене¹².

Почтеността ни защитава от злото, помага ни да имаме успех и спасява нашите души.

Изкушенията на злото ни заобикалят отвсякъде. Без защитата, осигурявана от почтеността, ние сме оставени на милостта на всякакви грехове и злодеяния.

Иов не изпитва трудности с това. Той е защитен от своята почтеност. Ето неговите чувства:

„През всичкото време, докато е дишането ми в мене, и Духът Божий в ноздрите ми,

устните ми няма да изговорят неправда, нито езикът ми ще продума измама. ...

Правдата си ще държа, и не ще я оставя; догдето съм жив сърцето ми няма да ме изобличи“ (Иов 27:3–4, 6).

Колко вдъхновяващо! Поради своята сила, той не се двоуми пред баналните изкушения, на които се поддават повечето хора. Иов е изградил в живота и сила и удовлетворение, които самия Сатана не може да повали. Също така е интересно да се види колко доволен е Бог от него: „Няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото, (и който) държи правдивостта си“ (Иов 2:3).

Това велико качество, тази почтеност, е съвсем достъпна за нас. Ако се прилага напълно, тя ще реши всичките ни проблеми в държавността, религията, икономиката и личния ни живот. Ще премахне ужасните бичове на престъпността, развода и бедността. Ще ни дава успех и ще спаси душите ни в отвъдното.

Едно от най-големите постижения на живота ни е да успеем да изградим пълноценна почтеност в себе си. Това означава да бъдем духовно здрави, интелектуално искрени, морално честни и винаги лично отговорни пред Бог. Почтеността е златният ключ, който отваря вратите към почти всеки успех¹³.

Има истинска радост в това да бъдем честни със себе си, с околните и с Бог.

Често споменаваме следния цитат: „човеците са, за да могат да имат радост“ (2 Нефи 2:25). Има радост в това човек да бъде честен. Нека ви кажа как. Чрез честността вие може да се радвате на спътничеството на Учителя и да имате Светия Дух. Престъпването на кодекса на честността ще ви лиши от тези две големи благословии. Бихте ли повярвали, че който лъже и

мами ... би могъл да се радва на спътничеството на Учителя или да има Светия Дух?

... Трябва винаги да помним, че никога не сме сами. Няма действие, което да не се наблюдава, няма дума, която да не се чува, няма мисъл в ума на човека, която Бог да не познава. Няма тъмнина, която да може да скрие вършените от нас неща. Трябва да мислим преди да действаме.

Мислите ли, че сте сами, когато извършвате някаква нечестна постъпка? Мислите ли, че може да останете незабелязани, когато преписвате на изпит, дори ако сте единственият човек в стаята? Трябва да бъдем честни със себе си. Ако искаме да имаме спътничеството на Учителя и на Светия Дух, трябва да бъдем честни със себе си, честни с Бог и със своите ближни. Това води до истинска радост¹⁴.

Господ познава и най-съкровените ни мисли (вж. У. и З. 6:16). Познава всяко наше деяние. Един ден ще застанем пред Него и ще Го погледнем в лицето. Ще се гордеем ли със списъка на нашите житейски постъпки?

Всеки ден допълваме този списък. Всяко действие, всяка мисъл го допълва. Ще се гордеем ли с него? Това ще стане, ако сме положили всички усилия – ако сме били честни със себе си, с обичните ни хора, с нашите приятели и с цялото човечество. ...

Благословени са честните хора. ...

Благословени са тези, които се подчиняват на Господ.

Те са тези, които са свободни, които са щастливи, които могат да вървят с вдигната глава. Те имат самоуважение. Те са спечелили уважението на хората, които ги познават най-добре.

И най-важното, спечелили са уважението и благословията на нашия Отец в Небесата. Исус ни кани да Го следваме. Неговите пътеки са прави, чисти, непорочни и честни. Нека Го следваме към изобилния живот на щастие. Това е единствената пътека към Него¹⁵.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Прегледайте примерите за нечестност, които президент Хънтър посочва в раздел 1. Кои са някои от последствията на тези нечестни практики? На какво могат да ни научат тези последствия за причините, поради които Господ толкова набляга на честността?
- Помислете върху ученията на президент Хънтър относно честността за малките неща и това да бъдем честни със себе си (вж. раздел 2). Защо е нужно да бъдем честни в „малките неща“? Какво означава да бъдем честни със себе си? Как можем да избягваме изкушенията да извиняваме привидно незначителните си нечестни действия?
- Президент Хънтър набляга на нуждата да превърнем религията в част от всичките си всекидневни дейности (вж. раздел 3). Как можем по-добре да живеем според ученията в този раздел? Как можем ефективно да преподаваме честност в домовете си?
- В раздел 4 президент Хънтър споменава няколко благословии, които произлизат от почтения живот. Как човек развива почтеност? Как сте били благославяни, когато сте живели според Господните стандарти?
- Как честността ни носи радост? (Вж. раздел 5.) Защо честността е нужна, за да се радваме на спътничеството на Светия Дух? Как честността ни прави свободни?

Свързани с темата стихове:

Иов 27:5; 31:5–6; Псалм 15; Притчи 20:7; Алма 53:20–21; У. и 3. 10:25–28; 42:20–21, 27; 51:9; 124:15; 136:20, 25–26; Символът на вярата 1:13

Помощни материали за изучаване

Докато четете, „подчертайте и отбележете думите или фразите, за да ги разграничавате от идеите в отделния стих. ... В белите полета записвайте отпратки към стихове, които разясняват pasajите, които изучавате“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 25).

Бележки

1. Doug Brinley, „President Hunter Taught Value of a Penny’s Worth of Integrity“, *Church News*, 3 дек. 1994 г., с. 11; вж. също „Loved by All Who Knew Him: Stories from Members“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 19–20.
2. Вж. Don L. Searle, „President Howard W. Hunter, Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles“, *Ensign*, апр. 1986 г., с. 24.
3. „We Believe in Being Honest“ (обръщение от серия послания за младежи, 10 апр. 1962 г.), с. 8–9, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити; пунктуация адаптирана.
4. „Basic Concepts of Honesty“, *New Era*, фев. 1978 г., с. 4–5.
5. В Conference Report, апр. 1965 г., с. 57–58; вж. също „And God Spake All These Words“, *Improvement Era*, юни 1965 г., с. 511–512.
6. „We Believe in Being Honest“, с. 8.
7. „Basic Concepts of Honesty“, с. 5.
8. „Basic Concepts of Honesty“, с. 4–5.
9. В Conference Report, окт. 1961 г., с. 108.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, изд. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 261–262.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 90–91.
12. „Prepare for Honorable Employment“, *Ensign*, ноем. 1975 г., с. 122–123.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 92.
14. „Basic Concepts of Honesty“, с. 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 88.

Нашата отдаденост към Бог

„За успешен живот ... е нужна отдаденост – с цялата душа, дълбока, вечно търсена отдаденост на принципите и дадените от Бог заповеди, за които знаем, че са истинни“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Когато Хауърд У. Хънтър е призован за член на Кворума на дванадесетте, той казва: „Приемам без колебания призованието, което сте ми отправили, и желая да отдам живота си и всичко мое в тази служба“¹.

Старейшина Хънтър вярно спазва това обещание. Когато е ръкоположен за апостол, той се завръща в Калифорния, за да приключи работата си в своите църковни и професионални назначения и да се подготви за преместване в Солт Лейк Сити. За старейшина и сестра Хънтър е трудно да оставят роднини и приятели в Калифорния, а за старейшина Хънтър работата си като адвокат. С приключването на своята професионална кариера, той пише:

„Днес приключих с по-голямата част от останалата в офиса работа. Почти всички належащи въпроси са решени. Днес седях сам в офиса, осъзнавайки, че юридическата ми кариера приключва. Направих бележки по документи в няколко папки и ги оставих на бюрото. ... Когато си тръгнах, почти ми прилоша. Юридическата професия ме радваше и бе важна част от живота ми за много години, но въпреки това съм доволен и щастлив да приема великото призование, което ми се дава в Църквата“².

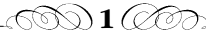
От личен опит старейшина Хънтър знае, че „подчинението на волята на Отца не винаги е лесно“³. Но той знае колко е важно да бъдем напълно отдадени на Бог. По отношение на тази отдаденост, той пише: „Повечето хора не разбират защо

Един от начините да покажем „пълна отдаденост“ и „цялостна ангажираност“ е да служим на нуждаещите се.

хората от нашата вяра приемат призования да служат или нашата готовност да се откажем от всичко. Наистина съм се радвал на адвокатската професия, но даденото ми призование далеч ще надхвърли професионалните постижения и паричните придобивки“⁴.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Нашият Небесен Отец изисква пълна отдаденост, а не само принос.

Когато размишлявам над дадените ни от Бог благословии и многото красиви неща в Евангелието на Исус Христос, е ясно, че от нас се иска да дадем определен принос в замяна, принос измерим във време, парични средства и други неща. Това са все ценни и необходими приноси, но те не съставляват пълнотата на това, което можем да дадем на Бог. В края на краищата, нашият Небесен Отец изисква от нас повече от принос – той изисква пълна отдаденост, цялостна ангажираност, всичко, което сме, и всичко, което можем да бъдем.

Моля да разберете, че аз нямам предвид единствено отдаденост към Църквата и нейните дейности, която на свой ред винаги има нужда от укрепване. Не, имам предвид по-конкретно отдадеността, която се изявява в нашето поведение ден след ден, в личната ни почтеност, в лоялността ни към дом, семейство и общност, както и към Църквата. ...

Нека накратко ви припомним един от прекрасните примери от Писанията, когато група млади хора отстояват своите принципи и поддържат своята почтеност, дори когато изглежда, че това може да им струва живота.

Около 586 години преди Христос, Навуходоносор, цар на Вавилон, напада Ерусалим и го завладява. Той е толкова впечатлен от качествата и знанията на децата в Израил, че няколко от тях стават придворни (във Вавилон).

Проблемите за израилтяните започват, когато Навуходоносор изработва златен идол и заповядва всички в област Вавилон да ѝ се покланят, заповед, на която тримата израилтяни – Седрах,

Месах и Авденаго – без възражения отказват да се подчинят. Царят е изпълен с „гняв и ярост“ и заповядва те да бъдате доведени при него. (Дан. 3:13.) Той им казва, че ако не се поклонят на златния образ в определения момент, „в същия час ще бъд(ат) хвърлени сред пламенната огнена пещ“. И след това с известно задоволство пита: „И кой е оня бог, който ще ви отърве от ръцете ми?“ (Дан. 3:15.)

Тримата млади мъже отговарят вежливо, но без колебание:

„Ако – казват те – (така ни заплашваш със смърт), нашият Бог, Комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави;

но ако не, (ако по някаква причина избере да не ни спаси от огъня), да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, който си поставил, няма да се кланяме“. (Дан. 3:17–18.)

Разбира се, Навуходоносор е особено ядосан и заповядва пещите да се затоплят седем пъти над нормалната температура. След това заповядва тези трима смели млади мъже да бъдате хвърлени с дрехите сред огъня. Да, царят е така настоятелен и пламъкът така горещ, че войниците, които отвеждат Седрах, Месах и Авденаго падат мъртви от горещината на пещта, докато хвърлят пленниците вътре.

След това се случва едно от великите чудеса, на които верните могат да разчитат, според Божията воля. Тези трима млади мъже спокойно застават и се разхождат сред огъня и не изгарят. Наистина, когато след това са повикани от самия удивен цар да излязат от пещта, облеклото им не е повредено, по кожата им няма изгаряния, нито косъм от главата им не е изгорял. Тези смели и отдадени млади мъже дори на пушек не миришат.

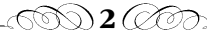
„Благословен да бъде Бог Седрахов, Мисахов и Авденагов – казва царят – който ... избави слугите си, които, като уповаха на Него, ... предадоха телата си за да не служат, нито да се поклонят на друг бог, освен на своя си Бог.

... Тогава царят повиши Седраха, Мисаха и Авденаго във Вавилонската област“. (Дан. 3:28, 30.)

Способността човек да отстоява принципите си, да живее с почтеност и вяра според вярванията си – това е нещото, което има най-голямо значение, това е разликата между принос и отдаденост. Тази преданост на верните принципи – в личния ни живот, у дома и в семейството, на всички места, където срещаме други хора и им оказваме влияние – тази отдаденост е нещото, което Бог в най-голяма степен изисква от нас. ...

За успешен живот, добър живот, праведен християнски живот е нужен повече от принос, въпреки че всеки принос е важен. Той изисква отдаденост – с цялата душа, дълбока, вечно търсена отдаденост на принципите и дадените от Бог заповеди, за които знаем, че са истинни. ...

Ако бъдем верни и предани на нашите принципи, отдадени на честен и почтен живот, тогава никоой цар, никаква надпревара или огнена пещ няма да могат да ни провалят. За да имаме успех в царството Божие на земята, нека бъдем Негови свидетели „по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намира(ме), даже и до смърт“ (Мосия 18:9)⁵.

Бъдете отдадени в подчинението на Господ, независимо какво ще решат да направят другите.

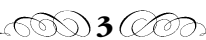
Когато на Исус Навиев му е заповядано да разруши град Ерихон, разположен пред (племената на Израил), високите му стени се изправят като внушителна и непреодолима пречка пред успеха на Израил – или поне така изглежда. Без да знае как ще стане, но сигурен в резултата, Исус Навиев изпълнява напътствията, дадени от Господния пратеник. Неговата отдаденост е в пълното подчинение. Той има грижата да следва точно напътствията, за да може да се изпълни Господното обещание. Напътствията със сигурност му се струват странни, но вярата в резултата го тласка към действие. И разбира се, резултатът е поредното чудо, дадено на израилтяните, след като са били водени за много години от Моисей, Исус Навиев и много други пророци, имали отдадеността да следват заповедите и повелите Господни.

Когато Исус Навиев и народът му приближават Ерихон, Господните напътствия се следват точно и, според даденият в Писанията разказ, „стената падна на мястото си; и людете влязоха в града, всеки право напред, и превзеха града“. (Исус Н. 6:20.)

Летописът гласи, че след като израилтяните си почиват от войните с техните врагове, Исус Навиев, вече много стар, ги събира заедно. В прощалната си реч той им напомня, че те са победили, защото Бог е воювал на тяхна страна, и че ако престанат да служат на Господ и да спазват законите Му, ще бъдат унищожени. ...

Този велик военен и духовен ръководител ги кани да бъдат отдадени и казва за себе си и своето семейство: „Изберете днес кому искате да служите ... но аз и моят дом ще служим Господу“. (Исус Н. 24:15.)

Какъв израз на пълна отдаденост на човек към Бог, на пророк към Господните желания, на Исус Навиев към неговия Бог, Който преди това многократно го е благославял за неговата отдаденост. Той казва на израилтяните, че независимо от това какво решат те, той ще върши това, което знае за правилно. Казва, че неговото решение да служи на Господ не зависи от тяхното решение, че техните действия няма да повлияят на неговите, че неговата отдаденост в изпълнението на Господната воля няма да се повлияе от техните действия или тези на когото и да било друг човек. Исус Навиев непоколебимо контролира действията си и очите му са съсредоточени върху заповедите Господни. Той е отдаден да подчинението⁶.

Решете сега да следвате пътя на стриктното подчинение.

След като постигнете разбиране на евангелския закон и волята Господна чрез четене и изучаване на Писанията и словата на пророците, идва допълнителното разбиране на причината, поради която подчинението често се определя като първия закон на небесата и как подчинението е необходимо за спасение. Така стигаме до върховното изпитание. Готови ли сме напълно да

„Колко доволен трябва да е бил Господ, когато Авраам ... изпълнява напътствията Му, без въпроси и колебания“.

се подчиним на Божия закон? В живота ни идва момент, когато трябва да вземем окончателно решение⁷.

Господ със сигурност обича повече от всичко друго непоколебимата решителност да се подчиняваме на Неговите повели. Със сигурност преживяванията на великите старозаветни пророци са записани, за да ни помагат да осъзнаваме колко важна е пътеката на стриктното подчинение. Колко доволен трябва да е бил Господ, когато Авраам, след като е получил заповед да жертва единствения си син Исаак, прави каквото му е казано, без да задава въпроси и без да се колебае. Според летописите, Господ казва следното на Авраам:

„Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаака, та иди в местността Мория и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа“. (Бит. 22:2.)

Следващият стих казва просто:

„Авраам подрани ... и взе със себе си ... сина си Исаака; и ... стана та отиде на мястото, за което Бог му беше казал“. (Бит. 22:3.)

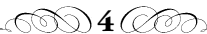
Години по-късно, когато Ревека е попитана дали ще отиде със слугата на Авраам, за да стане съпруга на Исаак, като несъмнено знае, че мисията на слугата е благословена от Господ, тя казва просто: „Отивам“. (Бит. 24:58.)

Поколение след това, когато Яков е упътен да се завърне в земята Ханаан, което означава да изостави всичко, за което е работил в продължение на години, той извиква Рахил и Лия в полето, където пасе стадото му, и им обяснява какво е казал Господ. Отговорът на Рахил (и Лия) е прост, пряк и показва тяхната отдаденост: „стори сега, каквото Бог ти е казал“ (Бит. 31:16.)

Така имаме примера на хора от Писанията за това как да приемаме и преценяваме Господните заповеди. Ако изберем да реагираме като Исус Навиев, Авраам, Ревека и Рахил и Лия, нашият отговор ще бъде просто да отидем и направим нещата, които Господ е заповядал.

И има добра причина *сега* да вземем решението да служим на Господ. През тази неделна сутрин (на общата конференция), когато усложненията и изкушенията са малко настрана и когато имаме времето и по-голяма склонност да видим нещата от вечна перспектива, можем по-ясно да преценим какво ще ни донесе най-голямо щастие в живота. Ние следва сега, в светлината на сутринта, да решим как ще действаме, когато тъмнината на нощта и изкушаващите бури се спуснат над нас.

Моля се да имаме силата сега да решим да правим това, което трябва да правим. Моля се сега да решим да следваме Господ⁸.

Пасивното вярване не е достатъчно – нужно е също така да вършим волята на Небесния Отец.

Когато говори на множествата, Учителя казва: „Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата“. (Мат. 7:21.)

Когато слушам тези слова, ми се струва, че Господ казва: „Само човек да приема Моята власт, пасивно да вярва в Моята

божествена природа или само да изразява вяра в Моите учения или извършената от Мен единителна жертва, не означава, че той ще влезе в царството Божие или ще получи по-висшата степен на възвисяване“. Той намеква: „Пасивното вярване не е достатъчно“. След това ясно дава определение на правилното отношение: „но който върши волята на Отца Ми“, тоест този, който работи и се грижи за лозето, за да може то да даде добър плод. ...

Природата, която спада към Божиите владения, ясно показва същия принцип. Пчелата, която не работи, скоро бива изгонвана от кошера. Докато гледам заетите мравки около някой мравуняк, се впечатлявам от факта, че те вършат работа, а не само вярват. Кудкудякането не довежда зърната при кокошката, тя трябва да ги потърси. Застоялата локва, зелена с водорасли и заседнали утайки, е развъдник на микроби, докато ясният планински поток, спускащ се по скалите на каньона ни приканва да отпием от него.

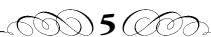
Словата на Учителя относно къщата без основа ми показват, че човек не може да подхранва безотговорното и повърхностно мнение, че може успешно на своя глава да гради живота си на каквато основа намери, колкото лесна и удобна да е тя за него (вж. Матей 7:26–27). Когато времето е хубаво, неговата глупост може и да не е явна; но един ден прииждат водите, калните течения на някоя внезапна страст, пото път на неочакваното изкушение. Ако неговият характер няма сигурна основа, ако вярата му е само на думи, цялата негова морална постройка ще се сгромоляса⁹.

Яков казва: „Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца, ето що е: да пригледва човек сирачетата и вдовиците в неволята им, и да пази себе си неопетнен от света“ (Яковово 1:27).

Казано с други думи, религията е повече от знание за Бог и изказ на вяра, повече е от теология. Религията е изпълнение на словото Божие. Тя е да бъдем пазители на братята си, редом с други неща. ...

Можем да бъдем религиозни през Господния ден и можем да бъдем религиозни в своите задължения през останалите шест дни от седмицата. ... (Колко) важно е всички наши мисли, думите, които изговаряме, нашите действия, поведение, взаимоотношения

със съседни, бизнес дела и всички всекидневни дейности да бъдат в хармония с нашите религиозни вярвания. Както казва Павел, „нещо ли вършите, всичко вършете за Божията слава“ (1 Коринтяните 10:31). Можем ли да премахнем религията от всекидневните ни дела и да я носим само в неделя? Със сигурност не можем, ако следваме наставлението на Павел¹⁰.

„Живите членове“ се стремят към пълна отдаденост.

В предговора към Учение и Завети Господ разкрива, че това е „единствената истинска и жива църква по лицето на цялата земя“. След което добавя: „в която е Моето, Господното благоволение, като говоря на църквата съвкупно, а не поотделно“ (У. и З. 1:30). Тези думи би трябвало да ни накарат да се замислим върху един въпрос с вечно значение: Знаем, че това е истинската и жива Църква институционално, но дали аз индивидуално съм неин истински и жив член?

... И когато питам „Аз истински и жив неин член ли съм?“ става въпрос дали съм напълно отдаден в спазването на заветите, които съм сключил с Господ. Напълно ли съм отдаден в живота си според Евангелието и изпънител ли съм на словото, а не само слушател? Живея ли според моята религия? Верен ли съм ѝ? Непокколебим ли съм срещу изкушенията на Сатана? ...

Ако отговорим положително на въпроса „Жив член ли съм?“, ние потвърждаваме своята отдаденост. Този отговор означава, че сега и винаги обичаме Бог и своите ближни както себе си. Той означава, че нашите действия отговарят на нашата същност и това, в което вярваме. Означава, че сме християни всеки ден, вършейки нещата така, както Христос желае.

Живите членове се стремят към пълна отдаденост. ...

Живите членове осъзнават своето задължение да продължават напред. Те се кръщават и това е първата стъпка на тяхното „живо“ пътуване. Този обряд показва на Бог, ангелите и небесата, че те ще следват Божията воля. ...

Живите членове се вслушват в Духа, който дава живот на духовността. Те постоянно търсят напътствие. Молят се за сила и

преодоляват трудностите. Сърцата им не се стремят към нещата от този свят, а към вечните неща. Духовното обновление не се жертва за удовлетворяване на физическото.

Живите членове поставят Христос на първо място в живота си, знаейки откъде произлиза техния живот и развитие. Човек има склонността да поставя себе си в центъра на вселената и да очаква околните да се съобразяват с нуждите и желанията му. И въпреки това природата не подкрепя това погрешно мислене. Централната роля в живота принадлежи на Бог. Вместо да искаме от Него да следва нашата воля, ние трябва да се стремим да следваме Неговата и така да продължим да се развиваме като жив член. ...

Живите членове, когато веднъж се обърнат, изпълняват заповедта да укрепват своите братя и сестри (вж. Лука 22:32). Те с желание споделят радостта си с околните и никога не губят това желание. ...

Живите членове осъзнават нуждата да приведат в действие своята вяра. Тези светии са ревностно заети в осъществяването на много добри и благородни дела по собствена воля и начинание (вж. У. и З. 58:27). ...

Живите членове се обичат. Те посещават сираците и вдовиците и им помагат. Поддържат се неопетнени от света (вж. Яковово 1:27). ...

Имаме пълна вяра в изказването, че това е истинната и жива Църква на истинния и жив Бог. И пред нас стои следния въпрос: Дали съм отдаден, истинен и жив член на Църквата?

Нека бъдем непоколебими, истинни и живи членове на Църквата и получим обещаната награда да бъдем сред хората, за които се говори в Учение и Завети: „Те са онези, които са дошли до хълама Сион и до града на живия Бог, небесното място, най-святото от всички“ (У. и З. 76:66)¹¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Прегледайте ученията на президент Хънтър относно разликата между „принос“ и „пълна отдаденост“ (раздел 1). Какво значение има в живота ни пълната ни отдаденост към Бог? Какво можем да научим от разказа за Седрах, Мисах и Авденаго?
- Прегледайте разказа на президент Хънтър за Исус Навиев в раздел 2. Какво можете да научите от този разказ за пълната отдаденост към Бог? Как можем да развием отдадеността да се подчиняваме на Бог, въпреки действията на околните? Как можем да помагаме на децата и младежите да развиват тази отдаденост?
- Какви са вашите впечатления от разказите от Писанията в раздел 3? Кои други примери от Писанията са ви повлияли? Защо според вас „Господ ... обича повече от всичко друго непоколебимата решителност да се подчиняваме на Неговите повели“?
- Помислете върху ученията на президент Хънтър в раздел 4. Защо само пасивното вярване „не е достатъчно“? Как следването на волята на нашия Небесен Отец ни помага да се подготвим за трудни моменти? Как можем да приложим ученията на президент Хънтър за това да живеем според своята религия?
- Прегледайте всяко от описанията на „живия член“ в раздел 5. Как можем да развиваме тези качества на „живи членове“? Помислете как можете в по-голяма степен да бъдете „истинен и жив член“ на Църквата.

Свързани с темата стихове:

1 Царете 15:22–23; Псалми 1:1–3; Яковово 2:14–26; 2 Нефи 32:9; Омний 1:26; Мосия 2:41; Алма 37:35–37; 3 Нефи 18:15, 18–20; У. и З. 58:26–29; 97:8; Авраам 3:24–26

Помощ в преподаването

Прочетете заедно няколко цитата от главата. След като прочетете всеки цитат, канете участниците да споделят примери от Писанията и от собствения си опит, които се отнасят към учението в цитата.

Бележки

1. В Conference Report, окт. 1959 г., с. 121.
2. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 153.
3. „The Opening and Closing of Doors“, *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 54.
4. В Knowles, *Howard W. Hunter*; с. 151.
5. „Standing As Witnesses of God“, *Ensign*, май 1990 г., с. 60-62.
6. „Commitment to God“, *Ensign*, ноем. 1982 г., с. 57-58.
7. „Obedience“ (обръщение на областна конференция в Хаваи, 18 юни 1978 г.), с. 5, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
8. „Commitment to God“, с. 58.
9. В Conference Report, окт. 1967 г., с. 11, 12-13.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 111-112.
11. „Am I a 'Living' Member?“ *Ensign*, май 1987 г., с. 16-18.

Исус Христос преподава „уроци на обич и многократно и безкористно служби на околните. Всички получават от Неговата обич“.

Да вървим по Господната пътека на милосърдието

*„Състраданието е мярка за нашето
ученичество; то е мярка за нашата
обич към Бог и един към друг“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Президент Хауърд У. Хънтър учи как „Спасителят ни е дал обичта, служението и живота Си. ... Следва да се стремим да даваме така както Той е давал“¹. И най-вече президент Хънтър насърчава членовете на Църквата да следват примера на Спасителя за милосърдие във всекидневния си живот.

Деянията на милосърдие са определящ аспект в кариерата на Хауърд У. Хънтър като юрист. Негов приятел адвокат обяснява:

„Той отделяше голяма част от времето си в предоставянето на безплатни юридически услуги ... защото нямаше сърце да изпрати сметката. ... На него гледаха като на приятел, който упътва, съветник и професионалист, който беше далеч по-загрижен за това хората да получат помощта, от която имат нужда, отколкото от материалното възнаграждение за нея“².

Милосърдието е също отличителен белег и на неговата църковна служба. Една жена, която твърди, че той най-силно ѝ е повлиял като учител, дава няколко причини за това:

„Виждала съм как този човек обича околните, като ги прави свой приоритет, като ги изслушва, за да може да ги разбере, и като споделя своите преживявания с тях, което му даваше голяма радост. Той ме е научил колко важно е да осъзная ролята на тези добродетели и да чувствам радост от тяхното извяване“³.

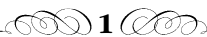
Друга жена от кола на президент Хънтър в Калифорния казва следното:

„Президент Хауърд У. Хънтър бе наш президент на кол преди години, когато семейството ни живееше в границите на кол Пасадена. Баща ми почина, като майка ми трябваше сама да отгледа мен и по-голямата ми сестра. Макар да не бяхме от изтъкнатите семейства в кола, който обхващаше огромен географски район, президент Хънтър ни познаваше лично.

Имам един важен спомен, свързан с него, който помогна в изграждането на моето чувство за лично достойнство. След всяка конференция, ние се нареждахме да се ръкуваме с него. Той винаги взимаше ръката на майка ми и казваше: „Как сте, сестра Сешънс, как са Бети и Керълин?“ Вълнувах се, когато го чувах да се обръща към нас по име. Знаех, че той се интересуваше от нашето благосъстояние. Този спомен все още стопля сърцето ми“⁴.

Президент Хънтър веднъж казва следното: „Чувствам, че ние имаме мисията да служим и да спасяваме, да изграждаме и възвисяваме“⁵. Коментарите на неговите братя от Кворума на дванадесетте показват колко добре той е изпълнил тази мисия. „Той си има начин да предразполага хората – казва един – не доминира над тях. Изслушва добре“. Друг казва: „Когато пътувате с него, той винаги ще се погрижи да разбере дали всичко е наред и дали няма някой пренебрегнат“. Друг споделя: „Той е загрижен и чувствителен към околните. Изпитва милосърдие и има прощаващо сърце. Той вниква дълбоко в Евангелието, човека и човешкото сърце“⁶.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Двете големи заповеди са Господния пробен камък за нашето ученичество.

В древни времена златото се е пробвало за чистота чрез гладък черен силициев камък, наречен пробен камък. Когато се трие в този камък, златото оставя следа по него. Златарят преценява цвета на тази следа и я сравнява с образец. Ако цветът е червеникав, това означава, че медта (или друг примес) е твърде много, а колкото по-жълт е той, толкова повече е съдържанието

на злато. Този процес доста точно показва каква е чистотата на златото.

Този метод за тестване на чистотата на златото е бърз и приемлив за повечето практични цели. Но ако златарят все още се съмнява в чистотата на златото, той извършва по-точен тест чрез огън.

Нека кажа, че Господ е подготвил пробен камък за вас и за мен, една външна мярка за вътрешната ни отдаденост и вяроност, които да оцелеят през идните огньовете.

Веднъж, докато Исус учи хората, един законник Го доближава и му задава следния въпрос: „Учителю, какво да сторя за да наследя вечен живот?“

Исус, великият учител, отговаря на човека, който очевидно добре познава закона, с въпрос: „Какво е писано в закона, как четеш?“

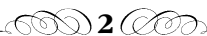
Човекът отговаря с ясно обобщение на двете големи заповеди: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближния си както себе си“.

С одобрение Христос отговаря: „това стори, и ще живееш“ (Лука 10:25–28).

Вечният живот, животът, воден от Бог, животът, към който се стремим, се основава на две заповеди. В Писанията се казва, че „на тия две заповеди стоят целият закон и пророците“ (Матей 22:40). Обичайте Бог, обичайте своя ближен. Тези два вида обич са взаимосвързани, те са неразделими. В най-висшия им смисъл те са синонимни. И това са заповеди, според които всеки от нас може да живее.

На отговора, който Исус дава на законника, може да се гледа като на Господния пробен камък. При друг случай Той казва: „Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“ (Матей 25:40). Той измерва нашата отдаденост по начина, по който обичаме и служим на своите ближни. Каква следа оставаме на Господния пробен камък? Наистина ли сме добронамерени към своите ближни?

Дали тестът показва 24 каратово злато или могат да се открият твърде много примеси?⁷

Спасителят ни учи да обичаме всички, включително хората, които се обичат трудно.

Сякаш извинявайки се за отправянето на такъв прост въпрос към Учителя, законникът допълнително пита: „А кой е моят ближък?“ (Лука 10:29).

Всички ние следва да бъдем вечно благодарни за този въпрос, защото чрез отговора на Спасителя получаваме една от най-богатите и високо ценени притчи, която всеки от нас е чел и чувал многократно:

„Някой си човек слизаше от Ерусалим в Ерихон; и налетя на разбойници, които го съблякоха и нараниха и отидоха си, като го оставиха полумъртъв.

А случайно някой си свещеник слизаше по оня път, и, като го видя, замина си от срещната страна.

Също и един левит, като стигна на това място и го видя, замина си от срещната страна.

Но един самарянин, като пътуваше дойде на мястото дето беше той, и като го видя, смили се,

приблужи се и превърза раните му, като изливаше на тях масло и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него.

И на следния ден извади два динара и ги даде на гостилничаря и рече: Погрижи се за него; и каквото повече иждивиш, на връщане аз ще ти заплатя“ (Лука 10:30–35).

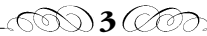
След това Исус пита законника: „Кой от тия трима ти се вижда да се е показал ближък на изпадналия сред разбойниците?“ (Лука 10:36). Така Учителят ни дава пробния камък на християнството. Той ни кани да оставим своята следа на него.

Както свещеникът, така и левитът трябвало да си спомнят следното изискване на закона: „Когато видиш осела на брата си или говедото му паднало на пътя, да не ги изоставиш

непременно да ги дигнеш заедно с него“ (Второзаконие 22:4). Ако това е казано за осел, колко повече важи за брат, изпаднал в нужда. Но старейшина Джеймс Е. Талмидж пише: „Извиненията (да не направиш нещо) лесно се намират; те растат така бързо и изобилно като плевелите край пътя“ (*Jesus the Christ*, 3-то изд., Солт Лейк Сити, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, 1916 г., с. 431).

Самарянинът ни дава пример за чистата любов Христова. Той почувствал състрадание, отишъл при наранения от крадците човек и превързал раните му. Отвел го в една странноприемница, погрижил се за него, платил разходите му и бил готов да заплати допълнителна сума за лечението му. Това е разказ за обичта на човека към неговия ближен.

Има една стара поговорка, която гласи: „Опакованият сам в себе си човек е малък пакет“. Любовта си има начин да направи от малкия пакет голям. Тайната е да обичаме ближния си, включително трудния за обичане ближен. Трябва да помним, че макар ние да решаваме кои са наши приятели, Бог е направил всички хора навсякъде наши ближни. Любовта няма граници, ние не трябва да избираме на кого да я дадем. Христос казва: „Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците?“ (Матей 5:46)⁸.

Трябва да обичаме околните и да им служим в техните несгоди.

Джозеф Смит пише писмо на светиите, публикувано в *Messenger and Advocate*, за да опише как следва да се обичаме, за да бъдем оправдани пред Бог. Той пише:

„Скъпи братя, дълг, който всеки светия трябва да изпълнява към братята си щедро, е винаги да ги обича и да им помага. За да бъдем оправдани пред Господ, ние трябва да се обичаме, трябва да преодолеем злото, трябва да посещаваме сираците и вдовиците в неволята им и да се пазим неопетнени от света, защото такива добродетели бликат от великия извор на чистата религия. Като укрепваме вярата си, добавяйки всяко добро качество, което украсява чедата на благословения Исус, можем

Господ „измерва нашата отдаденост по начина, по който обичаме и служим на своите близни“.

да се молим във време на молитва, можем да обичаме ближните си като нас самите и да бъдем верни в горести, знаейки, че наградата за това в небесното царство е голяма. Каква утеха! Каква радост! Дано животът ми е като на праведните и подобна да бъде моята награда!“ (*History of the Church, 2:229.*)

Тези две благодетели, обичта и службата, се изискват от нас, за да можем да бъдем добри към ближните си и да открием мир в живота си. Те със сигурност могли да се открият в сърцето на старейшина Уилърд Ричардс. В затвора Картидж, през следобед, когато са убити Джозеф и Хайръм, надзирателят казва, че би било по-безопасно да влязат в килиите. Джозеф се обръща към старейшина Ричардс и пита: „Ако отидем в килията, ще дойдеш ли с нас?“

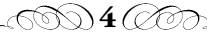
Старейшина Ричардс отвърща с обич: „Братко Джозеф, ти не ме помоли да прекося реката с теб, не ме помоли да дойда в Картидж, не ме помоли да дойда в затвора с теб – и мислиш, че аз ще те изоставя сега? Но ще ти кажа какво ще направя; ако бъдеш осъден на обесване за „измяна“, аз ще бъда обесан на твоето място и ти ще си тръгнеш свободен“.

Джозеф трябва да е отвърнал с доста емоция и чувство: „Не можеш да направиш това“.

На което старейшина Ричардс отговаря: „Ще го направя“ (вж. В. Н. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 2:283).

Изпитанието на старейшина Ричардс е може би по-тежко от това на повечето от нас: то е изпитание по-скоро с огън, отколкото с пробен камък. Но ако това се изиска от нас, ще дадем ли живота си за нашето семейство, приятели или ближни?

Състраданието е мярка за нашето ученичество; то е мярка за нашата обич към Бог и един към друг. Ще оставим ли следа от чисто злато или, като свещеника и левита, ще отидем от другата страна на пътя?⁹

Трябва да вървим по-пълноценно по пътеката на милосърдието, която Исус ни е показал.

В едно важно послание към светиите от последните дни в Наву, само година преди трагичното му и ранно мъченичество, пророкът Джозеф казва:

„Ако бихме желали да си осигурим любовта на околните и да я развиваме, ние трябва да ги обичаме, дори и нашите врагове, както и приятели. ... Християните трябва да престанат да се заяждат и спорят едни с други и да култивират принципите на единство и приятелство помежду си“. (*History of the Church*, 5:498–499.)

Това е много уместно напътствие за наши дни, както е било и тогава. Светът, в който живеем, както около нас, така и в далечни страни, има нужда от Евангелието на Исус Христос. То е единственият начин светът да постигне мир. Трябва да бъдем по-добри един с друг, по-внимателни и по-прощаващи. Трябва да се гневим по-бавно и по-бързо да помагаме. Трябва да протягаме ръка на приятелство и да удържаме ръката на възмездието. Накратко, трябва да се обичаме един друг с чистата любов Христова, с искрено милосърдие и състрадание и, ако е необходимо, да споделяме страданията си, защото това е начинът, по който Бог ни обича.

По време на богослужение често пеем един прекрасен химн с текст на Съюзън Евънс Макклауд. Нека ви припомним няколко реда от него.

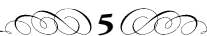
*Господи, ще Те обичам,
ще вървя във Твоя път.
С'всички сили ще помагам
аз на падналия брат. ...*

*Кой съм аз да съдя други,
щом съм т'й несъвършен.
Във сърцето си аз нося
тежка мъка, скрита в мен. ...*

*Ще закрилям своите братя,
изцелител ще съм благ.
За ранени, изтерзани
ще се грижа с'доброта.
Ще закрилям своите братя!
Теб следвам, Господи!*

(Химни, № 138.)

Трябва да вървим по-пълноценно и с повече милосърдие по пътеката, която Исус ни е показал. Нужно е „с всички сили да помагаме“ и със сигурност ще ни бъде дадена силата да правим това. Ако полагаме повече усилия да бъдем „изцелители благи“, ще ни се дадат безброй възможности да бъдем такива, да се грижим с доброта „за ранени, изтерзани“. Да, Господи, ние трябва да те следваме¹⁰.

Милосърдието е чистата любов Христова и няма да отпадне.

„Нова заповед ви давам – казва Исус – да се любите един друго; както Аз ви възлюбих, ... По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си“. (Иоана 13:34-35.) Тази любов, която следва да изпитваме към нашите братя и сестри в човешкия род и която Христос изпитва към всеки от нас, се нарича милосърдие или „чистата любов Христова“. (Мор. 7:47.) Тъкмо любовта става причина за страданието и

жертвата на Христовото Единение. Това е най-висшата проява, която може да достигне човешката душа, и най-дълбоката изява на човешкото сърце.

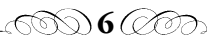
... Милосърдието обхваща всички други божествени добродетели. То се изявява както в началото, така и в края на плана на спасение. Когато всичко друго отпадне, милосърдието – Христовата любов – *няма* да отпадне. Милосърдието е най-великото от всички божествени качества.

Подтикван от чувствата на Своето сърце, Исус говори на бедни, угнетени, вдовици, малки деца, на земеделци и рибари, на пастири от всякакъв вид, на странници и чужденци, на богати и влиятелните в обществото, както и на неприятелски настроените фарисеи и книжници. Той служи на бедни, гладни, ощетени, болни. Благославя сакати, слепи, глухи и други хора с физически недъзи. Гони демони и зли духове, предизвикващи умствени и емоционални заболявания. Пречиства угнетените от греха. Преподава уроци на обич и многократно и безкористно служи на околните. Всички получават от Неговата обич. Всички „са облагодетелствани, едните като другите, и никому не е забранено“. (2 Не. 26:28.) Всички тези неща са проявления и примери за Неговото безгранично милосърдие.

Светът, в който живеем, би бил много облагодетелстван, ако хората навсякъде упражняваха чистата любов Христова, която е добронамерена, кротка и покорна. В нея няма завист или гордост. Тя е себеотрицателна, защото не иска нищо в замяна. Не е злонамерена, нито се радва на беззаконието; в нея няма място за тесногърдие, омраза или насилие. Отказва да одобри осмиването, вулгарността, малтретирането и изолирането. Тя насърчава различните хора да живеят заедно в християнска обич, независимо от своите религиозни вярвания, раса, националност, финансово състояние, образование или култура.

Спасителят ни е заповядал да се обичаме едни други както Той ни обича; да се облечем „с обвързването на милосърдието“ (У. и З. 88:125), с което се обличал Той. Призовани сме да пречистим вътрешните си чувства, да променим сърцата си, да направим своите видими действия и външен вид да отговарят

на онова, в което твърдим, че вярваме и чувстваме. Трябва да бъдем истински Христови последователи¹¹.

Обичта към околните е един „по-превъзходен път“.

Като младеж, брат Върн Кроули научава за важния урок, който Джозеф Смит преподава на светиите в Наву, когато им казва: „обича(йте) както враговете (си), така и приятелите (си)“. Това е уместен урок за всеки от нас.

След като баща му се разболява, Върн Кроули поема отговорност за управлението на семейната автоморга, макар да е само на петнадесет години. Някои клиенти от време на време злоупотребявали с младежа и през нощта започнали да изчезват части. Върн се ядосал и решил да хване крадеца и да го накаже. Щял хубаво да го подреди.

Тъкмо когато баща му започнал да се възстановява от заболяването си, една вечер Върн правил своята обиколка на двора преди да затворят. Било почти тъмно. Видял как далеч в тъгъла на двора някой носи голяма машинна част към задната ограда. Затичал се като шампион и хванал малкия крадец. Първата му мисъл била да си изкара яда с юмруци, след което да завлече момчето до офиса отпред и да се обади на полицията. Сърцето му било пълно с гняв и отмъстителност. Хванал своя крадец и бил решен да получи своето справедливо възмездие.

Изведнъж изневиделица се появил бащата на Върн, сложил своята слаба ръка на рамото на сина си и казал: „Върн, виждам, че си разстроен. Може ли аз да се справя с това?“ След което отишъл при потенциалния крадец, сложил ръка на неговото рамо, погледнал го в очите и го попитал: „Синко, кажи, защо правиш това? Защо се опита да откраднеш тази скоростна кутия?“ След това г-н Краули тръгнал към офиса с ръка около рамената на момчето, задавайки му въпроси за проблемите с колата на младежа. Когато стигнали в офиса, бащата казал: „Смятам, че съединителят ти си е отишъл и затова са тези проблеми“.

През това време Върн се ядосвал. „Ама на кой му пука за неговия съединител? – мислел той. – Да се обадим на полицията

и да приключваме с тази работа“. Но баща му продължил да говори. „Върн, намери му съединител. Намери му и лагер. Дай му и феродов диск. Така ще се оправи проблема“. Бащата подал всичките части на младежа, който опитал да краде, и казал: „Вземи ги. Заедно със скоростната кутия. Не е нужно да крадеш, млади човече. Просто ги поискай. Всеки един проблем си има решение. Има хора, които ще искат да ти помогнат“.

Брат Върн Краули казва как през този ден научил един вечен урок за обичта. Младежът често се връщал в моргата. Доброволно, месец след месец, той изплатил всички части, които Вик Краули му дал, включително скоростната кутия. По време на тези посещения, той попитал Върн защо баща му бил такъв и защо постъпил по този начин. Върн му разказал малко за техните вярвания като светии от последните дни и как неговият баща обичал Господ и хората. След време потенциалният крадец се кръстил. Върн по-късно споделя: „Сега е трудно да опиша какви чувства изпитвах тогава и какво преживях. И аз бях млад. Бях хванал моя крадец. Щях да изискам максималното наказание. Но моят баща ме научи на един различен подход“.

Различен подход? По-добър подход? По-висш подход? Един „по-превъзходен път“? Да, колко би бил благодетелстван света от научаването на този важен урок. Както казва Мороний:

„Ето защо, който вярва в Бога, може със сигурност да се надява на един по-добър свят. ...“

Но в дара на Своя Син, Бог е приготвил още по-превъзходен път“ (Етер 12:4, 11)¹².

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какво има предвид президент Хънтър, когато нарича двете големи заповеди „Господния пробен камък“? (Вж. раздел 1.) Помислете как бихте отговорили на въпросите, които президент Хънтър задава в края на раздел 1.
- Прегледайте преразказа на президент Хънтър на притчата за добрия самарянин (вж. раздел 2). Какво можем да научим от тези учения относно това да обичаме своите ближни? Как

можем да увеличаваме своята обич към хората, които може би „се обичат трудно“?

- В раздел 3, президент Хънтър учи, че ние следва да обичаме и служим на околните в моменти на несгода. Как сте били благославяни от човек, който ви е обичал и служил в момент на нужда?
- Помислете върху ученията на президент Хънтър относно това да следваме примера на Спасителя за милосърдие (вж. раздел 4). Как можем да развиваме по-силна обич към околните? Кои са някои от начините, по които по-дейно можем да изразяваме своята обич?
- В раздел 5 президент Хънтър прави преглед на някои от начините, по които Христос е изявявал Своята обич. Кога сте чувствали любовта на Спасителя в живота ви? Какви благословии сте получавали, когато сте „упражнява(ли) чистата любов Христова“?
- Какво можем да научим от преразказа на президент Хънтър на историята на Върн Кроули? (Вж. раздел 6.) Как можем да заместим чувствата на „гняв и отмъстителност“ с чувства на милосърдие? Какви преживявания са ви помогнали да научите, че милосърдието е един „по-превъзходен път“?

Свързани с темата стихове:

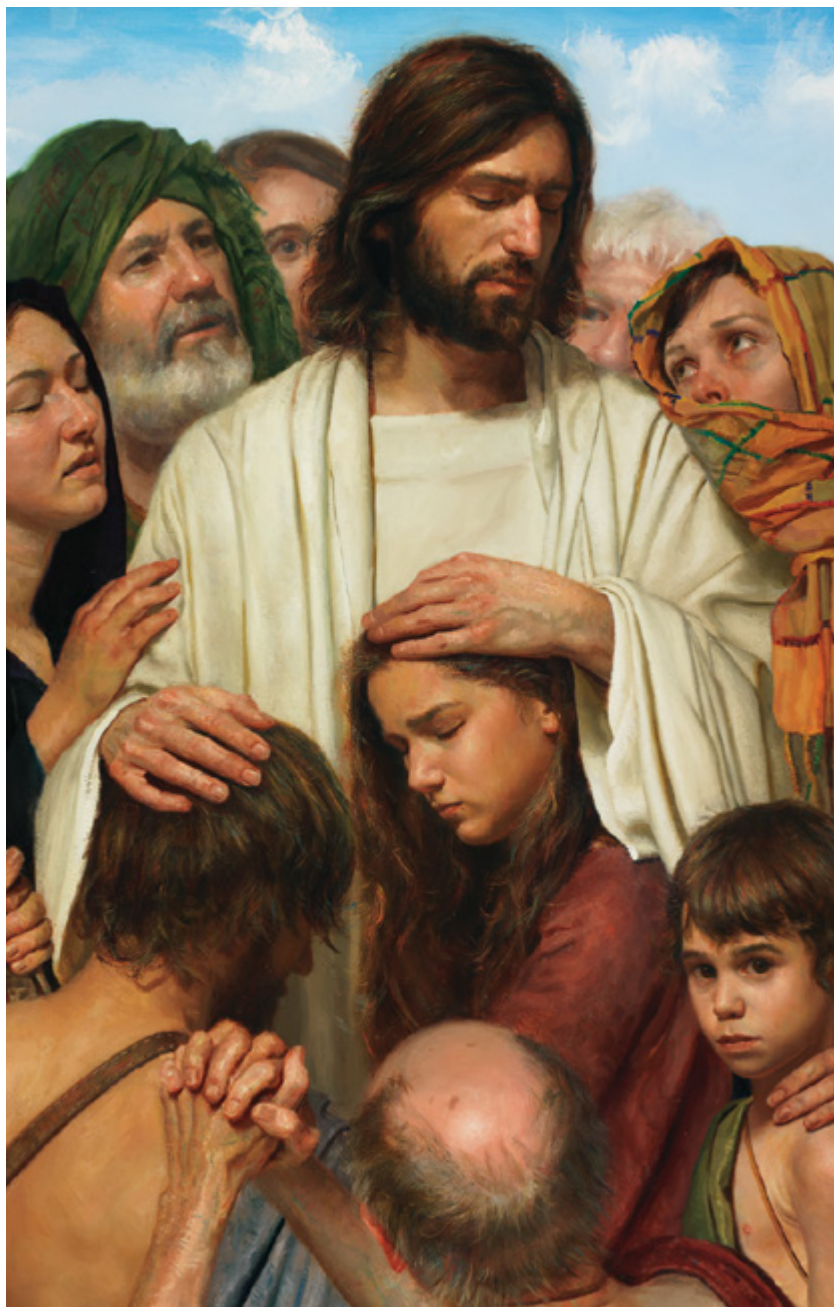
Матей 25:31–46; 1 Коринтяните 13; Ефесяните 4:29–32; 1 Иоаново 4:20; Мосия 4:13–27; Алма 34:28–29; Етер 12:33–34; Мороний 7:45–48; У. и З. 121:45–46

Помощни материали за изучаване

„Изпълнявайки наученото от вас, вие ще придобивате допълнително и трайно разбиране (вж. Иоана 7:17)“ (*Проповядвайте Моето Евангелие*, 2004 г., с. 21). Бихте могли да помислите как да прилагате това учение у дома, на работа и във вашите църковни отговорности.

Бележки

1. „The Gifts of Christmas“, *Ensign*, дек. 2002 г., с. 18.
2. John S. Welch, в Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 119.
3. Betty C. McEwan, „My Most Influential Teacher“, *Church News*, 21 юни 1980 г., с. 2.
4. Carolyn Sessions Allen, в „Loved by All Who Knew Him: Stories from Members“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 20.
5. В Томас С. МОНСЪН, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons“, с. 33.
6. B Knowles, *Howard W. Hunter*, с. 185.
7. „The Lord’s Touchstone“, *Ensign*, ноем. 1986 г., с. 34.
8. „The Lord’s Touchstone“, *Ensign*, с. 34-35.
9. „The Lord’s Touchstone“, с. 35.
10. „A More Excellent Way“, *Ensign*, май 1992 г., с. 61.
11. „A More Excellent Way“, с. 61–62.
12. „A More Excellent Way“, с. 62.

„Най-великата цел е търсенето на Бог – да се открие Неговото реално съществуване, да се опознаят личните Му качества и да се придобие знание за Евангелието на Неговия Син Исус Христос“.

Вяра и свидетелство

„Най-висшето постижение на живота е да откриеш Бог и да знаеш, че Той е жив“.

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Хауърд У. Хънтър започва да развива своето свидетелство по време на ранното си детство в Бойси, щата Айдахо. Въпреки че неговият баща не е член на Църквата, майка му го отглежда в Евангелието. „На нейните колене се научихме да се молим – спомня си той. – Като момче получих свидетелство на коленете на майка си“¹.

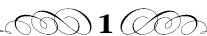
С течение на годините свидетелството на Хауърд се задълбочава. Докато като млад живее в Лос Анджелис, Калифорния, той започва да осъзнава колко важно е изучаването на Евангелието. Той пише: „Въпреки че бях посещавал часове в Църквата през по-голямата част от живота си, първото ми истинско събуждане по отношение на Евангелието се случи в урок на Неделното училище в район Адамс, воден от брат Питър А. Клейтън. Той разполагаше с богатство от знание и способността да вдъхновява младите хора. Изучавах уроците, четях даваните от него задания и участвах в изложението на определените теми. ... Смятам, че през този период на живота ми истините на Евангелието започнаха да се разгръщат. Винаги съм имал свидетелство за Евангелието, но изведнъж започнах да разбирам“².

Много години по-късно президент Хънтър обяснява: „Идва момент, в който разбираме принципите на нашето сътворение и кои сме. Изведнъж тези неща ни се показват и сърцата ни започват да трептят. Това е моментът, в който свидетелството навлиза в нашата душа и без никакво съмнение ние разбираме, че Бог е нашият Отец – че е жив, че реално съществува, че сме буквално Негови чеда“³.

Коментирайки вярата и свидетелството на президент Хънтър, президент Гордън Б. Хинкли казва:

„В президент Хънтър ... се проявяваше великата сила на вярата. В него имаше сигурно знание за божествените и вечни неща. ... (Той) имаше сигурно и силно свидетелство за живата реалност на Бог, нашия Небесен Отец. С дълбока убеденост споделяше своето свидетелство за божествеността на Господ Исус Христос, Изкупителят на човечеството“⁴.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Чрез вяра, ние можем да открием Бог и да узнаем, че Той е жив.

Най-висшето постижение на живота е да откриеш Бог и да знаеш, че Той е жив. Както всяко друго заслужаващо си постижение, то може да се постигне единствено от хората, които вярват и имат упование в това, което отначало може да не е така явно⁵.

Когато мислите на един човек се обърнат към Бог и Неговите реалности, той претърпява една духовна трансформация. Тя го издига от тривиалното и му дава благороден и богоподобен характер. Ако имаме вяра в Бог, ние прилагаме един от големите житейски закони. Най-въздействащата сила в човешката природа е духовната сила на вярата⁶.

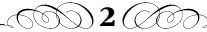
Най-великата цел е търсенето на Бог – да се открие Неговото реално съществуване, да се опознаят личните Му качества и да се придобие знание за Евангелието на Неговия Син Исус Христос. Не е лесно да се открие съвършено разбиране на Бог. Това търсене изисква постоянно усилие и има хора, които никога не започват да търсят това знание. ...

Независимо дали търси знание за научни истини или за откриване на Бог, човек трябва да има вяра. С това се започва. Давани са различни определения на вярата, като класическото определение е дадено от автора на Посланието към Евреите със следните изпълнени със съдържание думи: „А вярата е даване твърда увереност в ония неща, за които се надяваме – убеждения за неща, които не се виждат“. (Евр. 11:1.) Казано иначе, вярата

ни прави сигурни в това, в което се надяваме, и убедени в това, което не виждаме. ... Хората, които усърдно търсят Бог, не Го виждат, а знаят за Неговото реално съществуване чрез вяра. Тя е повече от надежда. Вярата създава убеденост – доказателство за неща, които не се виждат.

Авторът на Посланието към Евреите (апостол Павел) продължава: „С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща“. (Евр. 11:3.) Тук вярата се описва като вярването или убедеността, че светът е създаден чрез Божието слово. Не могат да бъдат представени свидетели, които да докажат този факт, но вярата дава знанието, че видяното от нас в чудесата на земята и цялата природа е създадено от Бог. ...

Имам положителната убеденост, че Бог реално съществува – че живее. Той е нашият Небесен Отец и ние сме Неговите духовни чеда. Той е създал небесата и земята и всички неща на земята и е дал начало на вечните закони, според които се управлява вселената. Тези закони се разкриват малко по малко, когато човек продължи своето търсене, но те винаги са съществували и ще останат непроменени завинаги⁷.

За да получим знание за съществуването на Бог, ние трябва да предприемем праведно усилие, да вършим Неговата воля и да се молим за разбиране.

За да открием реалното съществуване на Бог, ние трябва да следваме курса, който Той е посочил за постигането на тази цел. Тази пътека води нагоре; за да вървиш по нея са нужни вяра и усилие, тя не е лесна. Поради тази причина много хора не се заемат с трудоемката задача да докажат за себе си съществуването на Бог. Точно обратното, някои поемат по лесния път и отричат Неговото съществуване или следват несигурната пътека на съмняващия се. ...

... Понякога вярата означава да повярваш, че нещо е истинно, когато няма достатъчно доказателства за установяването на знание. Трябва да продължаваме с усилията и да следваме следното увещание: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще

намерите; хлопайте, и ще ви се отвори, защото всеки, който иска, получава; и всеки, който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори“ . (Мат. 7:7-8.) ...

По принцип не получаваме нещо стойностно без да сме готови да заплатим цената. Ученият придобива знание единствено като вложи работата и усилияето да успее. Ако не е готов да направи това, може ли да заяви, че не съществува такова нещо като наука? ... По същият начин е глупаво човек да каже, че Бог не съществува, само защото е нямал желанието да Го потърси.

... За да може човек да придобие непоколебимо познание за съществуването на Бог, той трябва да живее според заповедите и ученията, изложени от Спасителя по време на Неговото земно служение. ... Хората, които са готови да изпълнят това търсене, положат усилияето и вършат Божията воля, ще получат знание за реалното съществуване на Бог.

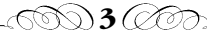
Когато човек открие Бог и разбере Неговите пътища, той научава, че нищо във вселената не е станало случайно, а че всички неща са произлезли от предначертан план. Какъв дълбок смисъл придобива неговия живот! Той придобива разбиране, надхвърлящо светското познание. Красотите на света стават по-красиви, редът във вселената придобива повече значение и всички Божии творения стават по-разбираеми, докато гледа как Божиите дни идват и си отиват и сезоните следват един друг в своя порядък⁸.

По време на Своето служение, Христос обяснява какъв е начинът, по който човек може да узнае истината за Бог. Той казва: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря“ . (Иоана 7:17). Учителят също обяснява волята на Отца и голямата заповед по следния начин: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум“ . (Мат. 22:37.) Хората, които се стремят да вършат Божията воля и да следват заповедите, ще получават лично откровение за божествеността на Господното дело при даване на свидетелства за Отца.

За хората, които желаят разбиране, словата на Яков обясняват как то може да бъде получено „Ако някому от вас не достига

мъдрост, нека поиска от Бога, Който дава щедро на всички човещи и не укорява, и ще му се даде“. (Яковово 1:5). Изглежда, че Яков говори не за фактическото знание в смисъла на научни факти, а по-скоро за откровението, което се получава свише и дава отговори на нашите въпроси, което е резултат от този призив към молитва. ...

Така ни се дава формулата за търсене на Бог и инструментите да постигнем тази цел – вяра, обич и молитва. Науката е направила удивителни неща за човека, но тя не може да постигне нещата, които той трябва да направи за себе си, най-важното от които е да открие реалното съществуване на Бог. Тази задача не е лесна, усилието не е леко, но, както казва Учителят, „велика ще бъде тяхната награда и вечна ще бъде славата им“. (У. и З. 76:6)°.

Трябва да вярваме, за да можем да видим.

Тома желае да види преди да повярва.

Вечерта след деня на възкресението, Исус се явява и застава сред Своите ученици в залостена стая. Той им показва ръцете Си, през които са забити пироните, и ребрата, прободени от копието. Тома, един от Дванадесетте, не присъства на това събитие, но останалите му казват, че са видели Господ и че Той им е говорил. ... Тома е скептично настроен и казва на учениците:

„... Ако не видя на ръцете Му раните от гвоздеите, и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам“. (Иоана 20:25).

... В известен смисъл, Тома е представител на духа на нашата епоха. Той няма да приеме нищо, което не е видял, въпреки че е бил с Учителя и познава Неговите учения за вярата и съмнението. ... Вярата не побеждава съмнението, когато човек трябва да пипне и види, за да повярва.

Тома няма желанието да разчита на вярата. Той желае да получи неопровержимо доказателство за фактите. Той иска знание, не вяра. Знанието е свързано с миналото, защото миналите преживявания ни дават знание, а вярата е свързана с бъдещето – неизвестното, където все още не сме стъпвали.

Мислим за Тома като за човек, който е пътувал и вървял с Учителя, бил е избран от Него. Иска ни се Тома да е можел да погледне бъдещето с увереност в нещата, които тогава не са били видими, вместо да каже: „Ще повярвам, когато видя“. ...

*Вярата ни дава увереност в нещата,
които не се виждат.*

Седмица по-късно учениците отново са събрани в същата стая в Ерусалим. Този път Тома е с тях. Вратата е залостена, но Исус идва и застава сред тях и казва: „Мир вам!

Тогава каза на Тома: Дай си пръста тука и виж ръцете Ми, и дай ръката си и тури я в ребрата Ми; и не бъди невярващ, а вярващ“. (Иоана 20:26-27.) ...

„Исус му казва: Понеже Ме видя, Тома, ти повярва, блажени ония, които, без да видят, са повярвали“. ((Иоана) 20:29).

В това събитие се съдържа един от най-големите уроци за всички времена. Тома казва: „Ще повярвам, когато видя“, а Христос отговаря: „Ще видиш, когато повярваш“. ...

Класическото определение за вяра се приписва на апостол Павел в неговото Послание към Евреите: „А вярата е даване твърда увереност в ония неща, за които се надяваме – убеждения за неща, които не се виждат“. (Евр. 11:1.)

Това изказване не предполага съвършено знание, а описва вярата като нещото, което дава увереност и сигурност във все още бъдещи неща. Тези неща могат вече да съществуват, но чрез вяра се достига до тях. Вярата дава чувство на увереност, което не се вижда, нито се влияе от категорично доказателство.

Изглежда, че Тома е загубил своята увереност в бъдещето. Той гледа в миналото. Иска доказателство за нещо, което до момента е невидимо. Хората, които губят вярата или тя не им достига, живеят в миналото – наблюдава се загуба на надежда за бъдещето. Каква значителна промяна се наблюдава в живота на човек, който открие трайна вяра, която създава увереност и сигурност.

Сляпороденият не се съмнява, той вярва на Спасителя.

Ако отворим на девета глава на Йоана, четем за още едно събитие, случило се в Ерусалим, при което един сляпороден човек получава зрението си. Това се случва през съботата и Исус явно се намира близо до храма, когато вижда един сляп човек и Неговите ученици Го питат:

„... Учителю, поради чий грях, негов ли, или на родителите му, той се е родил сляп?

Исус отговори: Нито поради негов грях, нито на родителите му, но за да се явят в него Божиите дела.

Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи.

Когато съм в света, светлина съм на света“. (Йоана 9:2-5.)

След това Исус плюе на земята и прави кал от плюнката и прахта. Той помазва слепия с калта и му казва да отиде да се умие в къпалнята Силоам. Ако това беше Тома, щеше ли да отиде според указанията или би задал следния въпрос: „За какво да ходя да се мия в тинестите води на това място?“ или „Какви са тези медицински свойства на смесената с прах слюнка?“ Това може и да са основателни въпроси, но ако слепецът се бе съмнявал и задавал въпроси, той нямаше да прогледне. Имайки вяра, той прави това, което му е казано. Той отива, умива се в къпалнята и се връща прогледнал. Ще прогледнеш, когато повярваш. ...

„Блажени ония, които, без да видят, са повярвали“.

Слепецът вярва и може да прогледне. Тома отказва да повярва, докато не види. Светът е пълен с хора като Тома, но има и мнозина като слепеца от Ерусалим. Мисионерите на Църквата срещат и двата вида всеки ден при своята работа, отнасяйки посланието на възстановеното Евангелието по света. ... Някои слушат, имат вяра и се кръщават. Други не приемат, защото не могат видят и пипнат.

Няма категорично, неоспоримо и обозримо доказателство за съществуването на Бог, и въпреки това милиони имат знание, че Той е жив, чрез вяра, която включва убеденост за неща, които не се виждат. Мнозина казват на мисионерите: „Щях да приема

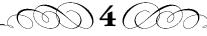
„Слепецът върва и може да прогледне“.

кръщение, ако можех да повярвам, че Джозеф Смит е посетен от Отец и Сина“. За този факт няма категорично, неоспоримо и обозримо доказателство, но за хората, които са докоснати от Духа, вярата ще запълни мястото на невидяните неща. Помнете словата на разпънатия Учител, застанал пред Тома:

„Блажени ония, които, без да видят, са повярвали“. ((Иоана) 20:29).

Хората, които прогледнат чрез вяра, ще видят.

Добавям своето свидетелство към това на хилядите мисионери: Бог наистина е жив, Исус Христос е Спасителят на света и хората, които имат вяра, ще прогледнат, за да видят това¹⁰.

Действията, подтикнати от нашата вяра, водят до свидетелство.

Като деца сме приемали за факт нещата, които са ни казвали нашите родители и учители, заради доверието, което сме имали в тях. Малкото момче ще скочи от високо без страх, ако неговият баща му каже, че ще го хване. Малкият има вярата, че неговият баща няма да позволи той да падне на земята. Докато децата порастват, те започват да мислят самостоятелно, да поставят под въпрос и да имат съмнение за нещата, за които няма категорично доказателство. Съчувстваме на младите мъже и жени, когато искрените съмнения навлязат в умовете им и се започне този конфликт на решаване на съмнения. Тези съмнения могат да бъдат решени, ако те имат искреното желание да узнаят истината, като положат морално, духовно и умствено усилие. Те успешно ще излязат от този конфликт с по-солидна, по-силна и по-обхватна вяра, поради тези усилия. Те преминават от простата доверяваща се вяра, през съмнението и конфликта в конкретна и основополагаща вяра, която прераства в свидетелство¹¹.

Студентите прекарват много време в научни лаборатории в експерименти с цел откриване на истината. Ако направят същото с вярата, молитвата, опрощението и обичта, те ще получат свидетелство за Исус Христос, Този, Който ни е дал тези принципи¹².

Евангелието на Исус Христос не включва само вярване, то е план за действие. ... Той не ни е казал пасивно да наблюдаваме Евангелието, а да живеем според него! Не е казал: „Обърнете внимание на красивата му структура и символи“, а казва: „Отидете, направете, вижте, почувствайте, дайте, вярвайте!“ ...

Действието е един от основните елементи на личното свидетелство. Най-сигурното свидетелство произлиза от личното преживяване. Когато юдеите поставят под въпрос учението, което Исус излага в храма, Той отговаря: „... Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е пратил“. След това добавя ключовия елемент в процеса на придобиване на свидетелство: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря“. (Иоана 7:16-17.)

Чуваме ли повелителността в това изказване на Спасителя? „Ако иска някой да *върши* ... ще *познае!*“ Иоан усеща колко важно е това повеление и набляга на него в своето (послание). Там казва: „Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос“. (1 Иоаново 2:6.)

Просто да кажеш нещо, да го приемеш и да вярваш в него не е достатъчно. Тези действия не са завършени, докато тяхното съдържание не се превърне в активно действие във всекидневния живот. И този процес е най-добрият източник на лично свидетелство. Човек знае нещо, защото го е преживял. Така не е необходимо да казва: „Брат Джоунз казва, че това е истина, и аз му вярвам“. Вместо това може да каже: „Живял съм според този принцип в собствения си живот и знам от личен опит, че той е приложим. Почувствал съм влиянието му, изпробвал съм практическото му приложение, и знам, че той е нещо добро. Мога да свидетелствам въз основа на собственото си знание, че това е истинен принцип“.

Мнозина имат такова свидетелство в живота си и не осъзнават колко ценно е то. Неотдавна една млада жена ми каза: „Нямам свидетелство за Евангелието. Искан ми се да имах. Приемам ученията му. Знам, че те имат приложение и влияние в живота ми. Виждам как те действат в живота на околните. Бих искала само Господ да отговори на молитвите ми и да ми даде свидетелство и ще бъда най-щастливия човек на земята!“ Тази млада жена искаше Божествено проявление; но тя вече е видяла чудото на Евангелието да се разгръща в живота ѝ и да го прави по-добър. Господ *вече* е отговорил на молитвите ѝ. Тя *вече* има свидетелство, но не го разпознава като такова¹³.

Като апостол, ръкоположен като специален свидетел за Исус Христос, аз ви давам своето тържествено свидетелство, че Исус Христос е наистина Сина Божий. ... Именно чрез силата на Светия Дух аз давам своето свидетелство. Дори да Го бях виждал с очите си и слушал с ушите си, нямаше да знам по-добре, че Христос реално съществува. Знам, че Светият Дух ще потвърди истинността на моето свидетелство в сърцата на всички онези, които слушат с ухо на вяра¹⁴.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Президент Хънтър учи, че „най-висшето постижение на живота е да откриеш Бог и да знаеш, че Той е жив“ (раздел 1). Каква е ролята на вярата в това постижение? Кои преживявания са ви помогнали да откриете Бог и да знаете, че Той е жив?
- Президент Хънтър казва: „тази задача не е лесна“ и „усилието не е леко“ по повод придобиване на знание за съществуването на Бог. Защо според вас е необходимо отдадено усилие, за да можем да придобием това свидетелство? Защо спазването на заповедите е важно, за да можем да опознаем Бог?
- В раздел 3 президент Хънтър сравнява Тома със сляпородения човек, за да ни научи, че ако вярваме, ние ще прогледнем и видим. Как може да се приложи в живота ви коментарът на президент Хънтър по тези разкази? Как упражняването на вяра ви е помогнало да прогледнете?
- Прегледайте ученията на президент Хънтър за това как действието според нашата вяра е ключовият елемент за придобиване на свидетелство (вж. раздел 4). По какви начини можете да действате според вашата вяра? Как вярата може да преодолее съмнението? Как действието според вашата вяра е помогнало на свидетелството ви да стане по-силно?

Свързани с темата стихове:

Иоана 17:3; Евреите 11:1–6; Алма 5:45–48; 30:40–41; 32:26–43; Етер 12:4, 6–22; Мороний 10:4–5; У. и З. 42:61

Помощ в преподаването

„Задавайте въпроси, които изискват от учениците да намират отговорите в Писанията и ученията на пророците от последните дни“ (*Преподаването – няма по-велико призвание*, 1999 г., с. 62).

Бележки

1. В J M. Heslop, „He Found Pleasure in Work“, *Church News*, 16 ноем. 1974 г., с. 4, 12.
2. В Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994 г., с. 70-71.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 48.
4. Гордън Б. Хинкли, „A Prophet Polished and Refined“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 35.

5. „Faith as the Foundation of Accomplishment“, *Instructor*, фев. 1960 г., с. 43.
6. B Conference Report, апр. 1960 г., с. 124-125.
7. „To Know God“, *Ensign*, нояб. 1974 г., с. 96-97.
8. B Conference Report, апр. 1970 г., с. 7-10.
9. „To Know God“, с. 97.
10. B Conference Report, окт. 1962 г., с. 22-24.
11. „Secretly a Disciple?“ *Improvement Era*, дек. 1960 г., с. 948.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 48.
13. B Conference Report, апр. 1967 г., с. 115-116.
14. „An Apostle’s Witness of Christ“, *Ensign*, ян. 1984 г., с. 70.

Преподаване на Евангелието

*„Целта на преподаването ... (е) да
бъдем оръдие в Господните ръце за
промяна в сърцата на хората“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

На общата конференция през април 1972 г. старейшина Хауърд У. Хънтър, тогава член на Кворума на дванадесетте апостоли, е един от последните говорители на една от сесиите. Той е подготвил реч, но не е останало достатъчно време от сесията, за да може да я изнесе. „Гледайки часовника – казва старейшина Хънтър – сгъвам подготвените си бележки и ги слагам в джоба си. Но нека за момент спомена една случка, която ме впечатли като момче. Спомних си за нея, когато бе споменато, че сред нас този следобед има голяма група хора, посветили се на преподаването на нашите младежи.

Случи се един летен ден рано сутринта. Бях застанал до прозореца. Пердетата ме скриваха от две малки същества на моравата. Бяха една голяма птица и една малка птица, която явно тъкмо бе излязла от гнездото. Видях как голямата птица скача по моравата, тупка с крака и бързо спуска глава. Така издърпа един голям червей от земята и се върна обратно. Малката птица широко отвори човката си, но голямата глътна червея.

След това видях как голямата птица отлетя до едно дърво. За известно време тя кълва по кората и се върна с голямо насекомо в човката си. Малката птица широко отвори човката си, но голямата глътна насекомото. Чу се протестно цвърчене.

Голямата птица пак отлетя и аз не я видях отново, но наблюдавах малката птица. След известно време малката птица започна да скача по моравата, тупна с крака, бързо спусна глава и извади голям червей от земята.

Обучението на децата в Църквата подкрепя преподаването на родителите у дома.

Бог да благослови добрите хора, които учат нашите деца и младежи“.

Краткото послание на старейшина Хънтър по-късно се публикува под заглавието „Учител“¹.

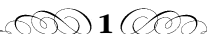
Хауърд У. Хънтър често набляга на това колко е важно качествено преподаване в Църквата. Той представя принципи – като важността на преподаването чрез пример, показана чрез историята с птиците – които помагат на учителите да бъдат по-ефективни в благославянето на живота на хората, на които преподават. Той често говори на учителите на деца и младежи, като им помага да разберат по-добре своята отговорност за подрастващото поколение. В такава обстановка, той веднъж казва:

„Пред мен сега виждам някои от избраните духове на земята. ... Опитвам се да си представя как всеки (от вас, учители,) полага усилия в работата си. Питам се какъв плод ще дадат вашите усилия. Дали част от плода ще бъде развален, защото не сте култивирали почвата, поверена на грижите ви, или всичката почва ще се култивира, за да даде възможно най-добър плод?“

Във вашите райони и колове ... живеят много от чедата на нашия Отец. Подобно на вас, те са безценни в очите Му, но, за разлика от вас, мнозина нямат опит и тепърва навлизат в Евангелието. Вашата отговорност към тях е наистина голяма. Животът им е податлив, лесно му се въздейства, лесно се оформя, лесно се ръководи, само ако успеете да спечелите тяхното доверие и сърцата им. Вие сте техните „пастири“. Трябва да ги водите на „зелени пасбища“

Какво задължение, каква радостна задача, каква свята отговорност ви е поверена! ... Колко внимателни, колко деликатни, колко добронамерени, колко грижливи, колко чисти по сърце трябва да бъдете, какви молитви трябва да казвате, за да изпълнявате работата си при хранене на агънцата, така както Господ ви напътства!“²

Учения на Хауърд У. Хънтър

Помагайте на другите да придобият увереност в Писанията.

Силно ви насърчавам да използвате Писанията при вашето преподаване, като правите всичко възможно да помагате на учениците да ги използват и да работят все по-уверено с тях. Бих искал нашите младежи да имат увереност в Писанията, като желая да интерпретирате този израз по два начина.

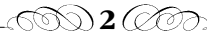
Първо, желаем учениците да имат увереност в силата и истините на Писанията, увереност, че техният Небесен Отец наистина им говори чрез Писанията, увереност, че те могат да се обърнат към Писанията и да открият отговори за техните проблеми и на техните молитви. Това е вида увереност, която се надявам, че давате на вашите ученици, и ще можете да им я давате, ако всеки ден и всеки час им показвате, че по този начин се упоавате на Писанията. Показвайте им как вие самите имате увереност, че Писанията съдържат отговор за много – наистина, повечето – проблеми в живота. Затова, когато преподавате, преподавайте от Писанията.

(Второто) значение на израза „увереност в Писанията“ е да преподавате на учениците си стандартните произведения така подробно, че да могат да боравят с тях уверено, да научат основните откъси, проповедите и текстовете, които се съдържат в тях. Надяваме се нито един от вашите ученици да не си тръгва от класната стая страхувайки се или засрамен, защото не може да получи необходимата му помощ да опознае Писанията достатъчно добре, за да открива необходимите му стихове. Осигурете на тези млади хора достатъчно опит с Библията, Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен бисер, за могат да придобият и двата вида увереност, за които говорих.

Често съм си мислел как нашите млади хора в Църквата биха приличали прекалено много на младите хора извън Църквата ако не успеят да усвоят и да се научат да боравят със стандартните произведения. Всички вие си спомняте стиховете, които Пророкът Джозеф Смит пише в затвора Либърти. Един от тях

гласи: „защото все още има мнозина по земята сред всички секти, общества и деноминации, които са заслепени от прикритото лукавство на човеци, чрез което те причакват, за да измамат, и които са възпирани да стигнат до истината, само защото не знаят къде да я намерят“ (У. и З. 123:12; курсив добавен).

Имаме голяма отговорност като (учители) в Църквата да се грижим членовете ни, младите ни хора, да не изпадат в нещастното положение да бъдат заслепени, да бъдат едни добри и достойни млади мъже и жени, които са възпирани да стигнат до истините в Писанията, защото не знаят къде да открият тези истини и защото не са уверени при (боравенето си) със стандартните произведения³.

Преподавайте с Духа.

Подготвяйте се и живейте по такъв начин, че Господният Дух да участва в преподаването ви. Има толкова много неща в нашия свят, които унищожават влиянието на Духа и толкова влияния, които да ни пречат да се радваме на присъствието на Духа. Трябва да правим всичко възможно за тези млади хора, които са заливани и притискани от всички тези светски модели на мислене. Трябва да правим всичко възможно да им помагаме да чувстват подкрепящото и въздигащо присъствие на Духа Господен. ...

В едно от основните откровения в тази диспенсация, Господ казва: „И Духът ще ви бъде даван чрез молитвата с вяра; и ако не получите Духа, няма да поучавате“ (У. и З. 42:14).

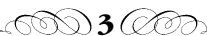
Според мен този стих означава не само, че *не трябва* да преподаваме без Духа, а също и че всъщност *не можем* да преподаваме без Него. Научаването на духовни неща не може да се осъществява без напътстващото и потвърждаващо влияние на Духа Господен. Джозеф Смит потвърждава това: „Всички трябва да проповядват Евангелието със силата и влиянието на Светия Дух, и никой човек не може да проповядва Евангелието без Светия Дух“ (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., с. 355).

... Загрижен съм, когато изглежда, че силни емоции или свободно течащи сълзи се приравняват с присъствието на Духа. Със сигурност Господният Дух може да доведе до силни емоционални чувства, включително сълзи, но това външно изразяване не трябва да бива обърквано с присъствието на самия Дух.

През годините заедно с голям брой от моите братя съм наблюдавал и сме споделяли някои редки и неизразими духовни преживявания. Всички тези преживявания са били различни, всяко специално по свой собствен начин, и подобни свещени моменти може да са съпътствани със сълзи, а може и да не са. Често пъти те са, но понякога са съпътствани от пълно мълчание. В други случаи са съпътствани от радост. Но винаги те са съпътствани от голямо проявление на истината, от откровението в сърцето.

Преподавайте със сила истината на вашите ученици, това е начинът да им се даде духовно преживяване. Нека тези преживявания идват естествено, със сълзи или вероятно без такива. Ако казаното от вас е истина и ако го казвате с чистота и искрена убеденост, тези ученици ще чувстват Духът на истината и ще разпознават вдъхновението и откровението, когато те идват в сърцата им. Именно така изграждаме вяра. Именно така укрепваме свидетелства – със силата на Божието слово, преподавано с чистота и убеденост.

Вслушвайте се в истината, вслушвайте се в учението и позволете на проявата на Духа да дойде във всичките си разнообразни форми. Придържайте се към неизменните принципи; преподавайте от чистотата на сърцето си. Така Духът ще прониква във вашия ум и сърце и в ума и сърцето на всеки от учениците ви⁴.

Канете учениците да се обръщат директно към Бог Отец и Исус Христос.

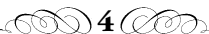
Сигурен съм, че разпознавате възможната опасност ... вашите ученици да изграждат вяроност и зависимост по-скоро към вас, отколкото към Евангелието. ... Точно затова трябва да каниете учениците си сами да изучават Писанията, а не само да им представяте вашата интерпретация на тях. Точно затова трябва

„Полагайте най-добри усилия да мислите индивидуално за (учениците), да чувстват нещо лично и специално във вашето отношение като техен учител“.

да каните учениците да чувстват Духа Господен, не само да им предлагате личния си поглед върху този процес. Точно за това, в крайна сметка, вие трябва да водите учениците директно към Христос, а не само при човека, който преподава Неговите учения, независимо колко красноречиво. Вие няма винаги да бъдете до тези ученици. ...

Нашата голяма задача е да им показваме Кой *може* да бъде с тях през целия им живот, да ги насочваме към Този, Който ги обича и може да ги води там, където никой от нас не може да отиде. Моля ви, погрижете се упованието на тези ученици да се съсредоточава върху Писанията, Господ и ученията на възстановената Църква. Насочвайте ги към Бог Отец и Неговия Единороден Син Исус Христос и към ръководителите на истинната Църква. ... Осигурявайте им даровете, които ще ги подкрепят, когато трябва да бъдат самостоятелни. Когато правите това, цялата Църква се благославя за поколения напред⁵.

Стремете се да достигнете отделния човек.

Винаги ме е впечатлявало как Господ работи с нас лично, индивидуално. В Църквата правим толкова много неща в групи и имаме нужда от различни организации, за да можем добре да ръководим Църквата, но толкова много от важните неща – *най-важните* неща – се правят лично. Благославяме бебетата едно по едно, дори когато са близнаци или тризнаци. Кръщаваме и благославяме децата едно по едно. Взимаме причастието, ръкополагани сме в свещеничеството и приемаме обредите на храма като отделни хора – като един човек, който развива връзката си с нашия Отец в Небесата. Около нас може да има други хора при тези събития, точно както в класната ви стая има и други хора, но Бог обръща внимание на отделния човек, на всеки един.

Когато Христос се явява на нефитите, Той казва:

„Станете и елате при Мене, за да поставите ръце в ребрата Ми, също и за да почувствате белезите от гвоздеите на ръцете Ми и на нозете Ми ...

И стана така, че множеството отиде и поставиха ръце в ребрата Му, и почувстваха белезите от гвоздеите на ръцете Му и нозете Му; и това те направиха, като *пристъпваха напред един след друг*, докато всичките не се извървяха и *не видяха с очите си, и не почувстваха с ръцете си*, и не узнаха със сигурност, и не засвидетелстваха“ (3 Нефи 11:14–15; курсив добавен).

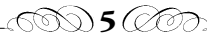
За това е било нужно време, но най-важното е било всеки един да има това преживяване, всеки чифт очи и ръце да получат това укрепващо *лично* свидетелство. По-късно Христос се отнася към децата на нефитите по съвсем същия начин. „И Той взе малките им деца *едно по едно* и ги благослови, като се молеше на Отца за тях“ (3 Нефи 17:21; курсив добавен).

Ще бъде трудно за вас да отдавате цялото лично внимание, което вашите ученици желаят и от което имат нужда, но все пак полагайте най-добри усилия да мислите индивидуално за тях, да чувстват нещо лично и специално във вашето отношение като техен учител. Молете се, за да знаете от какъв вид помощ има нужда всеки ученик, и бъдете чувствителни към тези подтици,

когато те идват. ... Помнете, че най-доброто преподаване е на четири очи и често се случва извън класната стая. ...

В своя стремеж да преподавате индивидуално на всеки ученик, вие със сигурност ще откриете, че някои не се справят толкова добре, колкото останалите, а някои изобщо не стигат до занятията. Лично се заинтересувайте от такива ученици, положете допълнително усилие да поканите и да помогнете на изгубените овце да се върнат в кошарата. „Помнете, ценността на душите е огромна в Божиите очи“ (У. и З. 18:10). Неизмерима цена е била заплатена от нашия Спасител за всеки един от нас и е наложително да полагаме всички възможни усилия да Му помагаме в Неговото дело. Наложително е да се погрижим дарът на Единението да бъде предложен на всеки млад мъж и всяка млада жена, за които имаме отговорност. Във вашия случай, това означава да поддържате пълната им активност във вашите класове.

Отделяйте специално внимание на тези, които изпитват трудности, и полагайте допълнителното усилие да намирате изгубените овце. Надписана картичка, телефонно обаждане и, при възможност, лично посещение в дома, дават прекрасен резултат. Личното внимание към младия човек, който тъкмо започва да се отклонява, може да спести часове и часове – дори години и години – по-нататъшно усилие в опити да върнем този човек към активност. Правете всичко възможно да укрепвате силните и да връщате отклонилите се в тази ранна възраст⁶.

Учете чрез пример.

Твърде необходимо е (като учители) да даваме правилния пример, да бъдем усърдни и бдителни в собствения си живот, да освещаваме Господния ден, да почитаме ръководителите на района, кола и цялата Църква. Нищо неправомерно не трябва да излиза от устните ни, което да даде на детето повод да върши неправилното. Със сигурност, ако кажем или направим нещо нередно, децата ще ни последват.

Примерът има влияние много по-дълбоко от наставлението. Този, който убеждава другите да вършат правилното, сам трябва

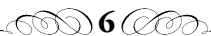
Ефективното преподаване на Евангелието води до „трансформация на човешката душа“.

да го върши. Вярно е, че този, който следва доброто напътствие, защото е добро, и не позволява да бъде повлиян от несправедното поведение на околните, ще бъде по-изобилно възнаграден от този, който говори, но не върши. ... Децата имат склонността да имитират хората, на които се доверяват. Колкото по-голямо е доверието им, толкова по-голяма е готовността им да бъдат повлиявани към добро или зло. Всеки добър светия уважава истинската добрина, където я намери, и ще положи усилията да подражава на всеки добър пример⁷.

Формулата за отличен учител е не само да се живее според заповедите Господни и да се преподават заповедите Господни, а да се придобива духа на преподаване чрез молитва. Когато придобиваме този дух и спазваме заповедите Господни, ходейки в подчинение пред Него, тогава животът на хората, на които преподаваме, ще бъде променян и те ще бъдат мотивирани да водят живот на праведност⁸.

Всеки учител трябва да има лично свидетелство, че Бог е жив, че Исус Христос е изпълнил божествената Си мисия и че явяването на Отец и Сина на Джозеф Смит е реално събитие.

Не само че трябва да има това знание и свидетелство, а следва да има силното желание да дава категоричен израз на своята вяра пред дошлите да се учат⁹.

Бъдете оръдие в Господните ръце в помагането на учениците да изпитат чудотворна промяна в сърцето.

Когато учителят се представя според Господната воля, се случва едно голямо чудо. Чудото в Църквата днес не се състои в така изобилните изцеления – нито в прохождането на сакати, проглеждането на слепи, възвръщането на слуха на глухи или вдигането на болни. Голямото чудо в Църквата и царството Божие в наши дни се състои в трансформацията на човешката душа. Докато пътуваме из коловезе и мисиите на Църквата, ето какво виждаме – трансформация на човешката душа, защото някой е преподавал истинен принцип.

Точно както казва Алма за резултата на преподаването в неговия ден: „И сега, ето, аз ви питам, братя (и сестри) мои от църквата, родени ли сте духовно от Бога? Получили ли сте Неговия образ на лицето си? Изпитали ли сте тази голяма промяна в сърцето си?“ (Алма 5:14.) Това е целта на преподаването. Това е причината да полагаме такива усилия, да търсим Духа и да подготвяме умовете си с добри неща, според заповедите Господни – да бъдем оръдия в Господните ръце за промяна на сърцето на отделния човек. Нашата цел е да посаждаме в сърцата на децата желанието да бъдат добри, желанието да бъдат праведни, желанието да спазват заповедите Господни, желанието да ходят смирено пред Него. Ако можем да бъдем оръдия в Господните ръце в осъществяването на голяма промяна в сърцата на децата, тогава сме постигнали голямото чудо на това да бъдеш учител. И това наистина е едно чудо. Не разбираме как Господ променя сърцата на хората, но Той прави това. ...

Давам ви моето свидетелство за обновяващата сила да Духа в живота на членовете на Църквата. Умолявам ви ... непрестанно да работите в праведност и святост пред Господ в изпълнение на дадената ви задача¹⁰.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

Забележка: Бихте могли да обсъдите някои от следните въпроси от гледна точка на родители, които възпитават децата си.

- Президент Хънтър насърчава учителите да помагат на учениците да придобиват „увереност в Писанията“ (раздел 1). Кога Писанията са ви помагали в живота? Кога сте намирали отговори на вашите въпроси в Писанията? Как можем да помагаме на околните, включително членовете на семействата ни, да развият обич към Писанията и да черпят от силата им?
- Какво можем да научим от раздел 2 за преподаването с Духа? Какви преживявания сте имали с преподаването и изучаването с Духа? Какво можете да правите, за да си помогнете да преподавате с Духа?
- Как може един учител да помага на учениците си да изграждат упование в Писанията и Евангелието, а не към него (нея) самия? (Вж. раздел 3.) Как може един учител да насочва учениците към Небесния Отец и Исус Христос? Как може един учител да помага на учениците да опознаят Евангелието така задълбочено, че да останат силни, „когато трябва да бъдат самостоятелни“?
- Помислете върху ученията на президент Хънтър относно важността на всеки отделен човек (вж. раздел 4). Как можете да помагате на хората, на които преподавате, да развият свидетелство, че Бог ги познава и обича индивидуално? Помислете какво можете да правите като учител, за да достигате лично хората, на които преподавате.
- Президент Хънтър набляга на това колко е важно да се преподава чрез пример (вж. раздел 5). Защо нашият пример има повече влияние от думите ни? Как сте били благославяни от учител, който дава добър пример? Как примерът на родителите влияе на техните деца?

- Кога сте преживявали „голямото чудо“, което президент Хънтър описва в раздел б, било то като учител или ученик? Спомнете си за учители, които са имали положително влияние в живота ви. Какво им е давало такова влияние? Как можем да преподаваме Евангелието с по-голяма сила – било то у дома, в класната стая или при други обстоятелства?

Свързани с темата стихове:

Иоана 21:15–17; 1 Коринтяните 12:28; 2 Тимотея 3:14–17; 2 Нефи 33:1; Алма 17:2–3; 31:5; У. и З. 11:21–22; 50:17–22; 88:77–80

Помощ в преподаването

На различни листове хартия, напишете въпросите от края на главата или други въпроси, които се отнасят към нея. Поканете участниците в класа да изберат въпрос и да потърсят главата за учения, които му дават отговор. Поканете ги да споделят какво са открили.

Бележки

1. „A Teacher“ *Ensign*, юли 1972 г., с. 85.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 210-211.
3. „Eternal Investments“ (обръщение към учители в ОСЦ, 10 фев. 1989 г.), с. 2; si.lds.org.
4. „Eternal Investments“, с. 3-4.
5. „Eternal Investments“, с. 2-3.
6. „Eternal Investments“, с. 4-5.
7. „Formula for a Great Teacher“, (обръщение на конференция на НУД, апр. 1965 г.), с. 3-4, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити.
8. „Formula for a Great Teacher“, с.1.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 188.
10. „Formula for a Great Teacher“, с.4-6.

Променяща живота служба се отдава от мнозина „неосветени от прожекторите, които не получават вниманието на света“.

„Вие служите не по-малко“

*„Повечето от нас ще сме тихи, сравнително
незнайни хора, ... вършещи работата си, без да
попадаме под светлините на прожекторите.
На онези, които може да сметат това за ...
незначително, аз казвам „вие служите не
по-малко“ от най-признатите ваши колеги“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Президент Хауърд У. Хънтър става известен не само като отдаден ръководител и обичан пророк, но също и с непретенциозния начин, по който служи. Той знае, че самата служба е важна, а не това дали тя получава признание. Старейшина Нийл А. Максвел от Кворума на Дванадесетте веднъж казва за него: „Президент Хауърд У. Хънтър е тих и скромнен човек. ... Това е същият смирен човек, който, като се събудих след тежък и прашен ден при изпълнение на задача в Египет, безшумно лъскаше обувките ми, нещо, което се бе надявал да довърши незабелязан“¹.

Президент Томас С. Монсън първи забелязва смирения начин, по който служи президент Хънтър, по време на освещаването на храма Лос Анджелис през 1956 г., няколко години преди който и да е от двамата да е призован като апостол. Той си спомня:

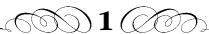
„Запознах се ... с президент Хънтър по време на неговата служба като президент на кол Пасадена Калифорния, когато той имаше отговорността да координира местните ангажименти при освещаването на храма Лос Анджелис (Калифорния). Аз имах привилегията да напечатам билетите. Работата, която той трябваше да свърши, бе главозамайваща. Аз можех да видя само частта от нея, която имаше отношение към билетите: те бяха в различни цветове, със сложен дизайн и номерирани по най-подредения начин, който съм виждал. Той щедро хвалеше

постиженията на околните и се грижеше да не се набляга прекалено на името му, въпреки, че той бе движещата сила зад тези начинания“².

Старейшина Джеймс Е. Фауст от Кворума на дванадесетте по-късно коментира: „Той не изпитваше нужда неговото его да бъде подхранвано. С цялата си мъдрост, той можеше да седи сред братята си и да казва много малко. Беше в пълен мир със себе си“³.

Президент Хънтър разбира, че всяко деяние на служба е важно в Божиите очи, въпреки че може да остане скрито и непризнато. Няколко седмици преди президент Хънтър да почине, негов приятел го пита: „Скъпи президенте, кое е най-святото призвание: това на скъп и доверен приятел или това на пророк Божий?“ След като чува въпроса, „президентът се замисли в продължение на няколко минути, след което хвана ръката на своя приятел и, гледайки го право в лицето, с една сълза стичаща се по бузата, отговори: „И двете са свети и доверени призвания“⁴.

Учения на Хауърд У. Хънтър

**Хората, които служат тихо и непретенциозно,
„служат не по-малко“ от тези, които
получават признанието на света.**

За младия капитан Мороний е казано: „Да, истина, истина ви казвам, че ако всички човеци бяха, са, и бъдат като Мороний, ето, самите сили на пъкъла биха се разклатили навеки; да, дяволът никога нямаше да има власт над сърцата на чедата човешки“. (Алма 48:17.)

Какъв комплимент за един известен и разполагащ с власт човек! Не мога да си представя по-добра възхвала на един човек от друг. Два стиха по-долу се намира изказване за Еламан и неговите братя, които играят роля не толкова явна като тази на Мороний: „Сега ето, Еламан и братята му служеха на народа не по-малко от Мороний“. (Алма 48:19).

С други думи, въпреки че Еламан не е толкова известен и изтъкнат като Мороний, неговата служба е също толкова голяма, т.е., той помага също толкова, колкото и Мороний.

Ясно е, че можем да извлечем голяма полза от изучаването на живота на капитан Мороний. Той е пример за вяра, служба, отдаденост, загриженост и още много други божествени качества. Но вместо да се съсредоточа върху този велик човек, аз съм избрал да се вглеждам в живота на хора, неосветени от прожекторите, които не получават вниманието на света, и въпреки това „служат не по-малко“, както е казано в Писанията.

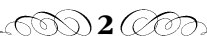
Не всеки от нас ще бъде като Мороний, обиращ овациите на колегите си по цял ден всеки ден. Повечето ще сме тихи, сравнително неизвестни хора, вършещи работата си, без да попадаме под светлините на прожекторите. На онези, които може да сметат това за самотно, плашещо или просто незначително, аз казвам „вие служите не по-малко“ от най-признатите ваши колеги“. Вие също сте част от Божията войска.

Замислете се, например, над несекващата служба, която една майка или баща извършват в тихата анонимност на един дом на светии от последните дни. Замислете се над учителите на евангелски учения, диригентите от Неделното училище за деца, скаутските ръководители и посещаващите учителки от Обществото за взаимопомощ, които служат и благославят милиони, но те няма да получат бурни овации и няма да бъдат в центъра на вниманието на националните медии.

Десетки хиляди души, които не виждаме, ни предоставят възможности и щастие всеки ден. Както се казва в Писанията, те „служат не по-малко“ от хората, които излизат на заглавните страници на вестниците.

Фокусът на внимание в миналото и настоящето често е насочен по-скоро към *отделния човек*, отколкото към *множеството*. Отделни хора често биват издигани над обкръжението си и биват обявявани за герои. Признавам, че този вид внимание е един от начините да се разграничи нещо, на което хората да се възхищават и което да ценят. Но понякога това признание не е заслужено и дори може да възхвалява неправилните ценности.

Трябва мъдро да подбираме своите герои и примери, като в същото време отдаваме благодарност на многото наши приятели и съграждани, които не са така известни, но „служат не по-малко“ от известните хора в живота ни⁵.

В Писанията, много хора, служещи в сянката на други, имат важен принос.

Може би бихме могли заедно да се спрем върху няколко интересни хора в Писанията, които не попадат под светлината на прожекторите, но, през лещите на историята, са се доказали като истински герои.

Мнозина, които четат разказа на великия пророк Нефи, почти изцяло пропускат един друг доблестен син на Лехий, чието име е Сам. Нефи е един от най-известните хора в Книгата на Мормон. Ами Сам? Името му се споменава само десет пъти. Когато Лехий напътства и благославя своето потомство, той казва на Сам:

„Благословен си ти и потомството ти; защото ти ще наследяш земята, като брат ти Нефи. И потомството ти ще бъде причислено към неговото потомство; и ти ще бъдеш като брат си, и потомството ти – като неговото потомство; и ти ще бъдеш благословен във всичките си дни“. (2 Не. 4:11.)

Ролята на Сам се изразява основно в подкрепа на своя по-известен по-малък брат, като накрая получава същите благословии, които са обещани на Нефи и неговото потомство. Нищо обещано на Нефи не е отказано на верния Сам, но въпреки това знаем много малко от подробностите на служението и приноса на Сам. Изглежда през живота си той е бил почти неизвестен, но очевидно в летописите на вечността е триумфиращ победител и ръководител.

Мнозина са жертвали по невъзпяти начини. Исмаил пътува със семейството на Нефи с цената на големи лични жертви, като страда от „огорчения, глад, жажда и умора“. (1 Не. 16:35.) След това, сред всички тези огорчения, той умира в пустошта. Малцина от нас биха могли дори да започнат да осъзнават какви жертви е принесъл този човек в онези примитивни времена и условия. Може би ако бяхме по-проницателни и разбиращи, ние

След като Авис хваща царицата на ламанитите за ръката, царицата се изправя (вж. Алма 19:15–29).

също щяхме да скърбим като неговите дъщери в пустошта, за това, което този човек е дал – доброволно – за да можем сега да имаме Книгата на Мормон.

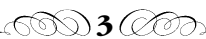
Имената и спомена за такива „служили не по-малко“ мъже и жени в Книгата на Мормон са многобройни. Било то Майка Сария или Авис, слугинята на царицата на ламанитите, всяка от тях е отдала принос, незабелязан от очите на хората, но видян от Божиите очи.

Разполагаме само с дванадесет стиха описание на живота на Мосия, цар над земята Зарахемла и баща на известния цар Вениамин. И въпреки това неговата служба е крайно необходима. Той води народа си с „много проповеди и пророчества“

и те са „непрестанно увещавани от Божието слово“. (Омний 1:13.) Лимхий, Амулик и Пахоран – последният от които има благородството да не осъжда, когато е много несправедливо обвинен – са още примери за хора, служили в сянката на други.

Войникът Теанкум, който жертва собствения си живот, или Лахонеус, главният съдия, който увещава хората да се покаят по време на кризата с гадиантоновите разбойници, или мисионерите Омнер и Химний, чиито имена само се споменават, са все „служили не по-малко“ от своите колеги, въпреки че са обект на много малко внимание в Писанията.

Не знаем много за Сивелон, верният син на Алма, разказът за който е сбит между този за Еламан, бъдещият ръководител, и Кориантон, прегрешилият; но важното е, че той е описан като „праведен човек, (който) ходеше правдиво пред Бога“. (Алма 63:2). Великият пророк Нефи, за който се говори в Книгата на Еламан, има брат на име Лехий, който се споменава само бегло, но се отбелязва, че не „оста(ва) ни най-малко по-назад от (Нефи), що се отнася до нещата, принадлежащи на праведността“. (Еламан 11:19; вж. също стих 18.)⁶

Въпреки че може да не сме популярни, ние можем да отдаваме значителна служба в царството.

Разбира се, има примери за такива хора и в нашата диспенсация. Оливър Грейнджър е този вид тих, отдаващ своята подкрепа човек в тези последни дни, като Господ си спомня за него в раздел 117 на Учение и Завети. Името на Оливър може да е непознато за мнозина и аз ще си позволя да ви запозная с този предан на Господ човек.

Оливър Грейнджър е единадесет години по-възрастен от Джозеф Смит и, подобно на Пророка, е от северната част на щата Ню Йорк. Поради тежка настинка и студуване на възраст 33 години, Оливър почти напълно губи зрението си. Независимо от това, той отслужва три пълновременни мисии. Той също работи на строежа на храма Къртлънд и служи във висшия съвет на Къртлънд.

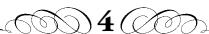
Когато повечето светии са изгонени от Къртлънд, Охайо, Църквата оставя неизплатени някои дългове. Оливър е назначен да представлява Джозеф Смит и Първото Президентство като се завръща в Къртлънд, за да сложи в ред делата на Църквата. За тази задача в Учение и Завети се казва: „Ето защо, нека той се старае усърдно за изкуплението на Първото Президентство на Моята църква, казва Господ“. (У. и З. 117:13.)

Той изпълнява тази задача толкова добре, че един от кредиторите пише: „Управлението от страна на Оливър Грейнджър на делата на преместилите се във Фар Уест, при погасяването на задълженията им и така поддържайки тяхната почтеност, бе наистина достойно за възхвала и спечели моето уважение и благодарност“. (Horace Kingsbury, както е цитирано в Джозеф Смит, *History of the Church*, 3:174.)

По време на работата му в Къртлънд, някои хора, включително отклонили се членове на Църквата, полагат усилия да дискредитират Първото Президентство и да поставят под въпрос тяхната почтеност, като разпространяват лъжливи обвинения. С всяко свое действие Оливър Грейнджър „изкупва“ Първото Президентство чрез предана служба. ... Господ казва за него: „името му ще бъде запомнено като свещено от поколение на поколение, во веки веков“. (У. и З. 117:12.) „Аз ще издигна Моя служител Оливър и ще му дам име на величие на земята и сред Моите люде, поради почтеността на неговата душа“. (*History of the Church*, 3:350.)

Когато през 1841 г. той умира, и когато в района на Къртлънд са останали малко светии и дори още по-малко техни приятели, за погребението на Оливър Грейнджър се събира тълпа хора от всички близки градчета.

Въпреки че Оливър Грейнджър днес не е така известен като други ранни ръководители на Църквата, той е значим и важен човек, заради службата, която е отдал в царството. И дори само Господ да го помни, това за него – и за всеки от нас – е достатъчна благословия⁷.

Нефи е пример за помнене на Бог като източник на неговата сила и знание.

Мисля, че трябва да внимаваме за възможната духовна опасност за хората, които погрешно приемат това да бъдат в центъра на вниманието. Може признанието да им се хареса прекалено много и така да забравят колко важна е отдаваната служба.

Не трябва да си позволяваме да се съсредоточим върху временната светлина на популярността и да заместим с този привлекателен блясък същността на истинския, но често анонимен труд, който привлича Божието внимание, дори когато не стига до новините в шест. Всъщност, аплодисментите и вниманието могат да се превърнат в духовна ахилесова пета за най-надарените сред нас.

Ако светлината на популярността попадне върху вас в даден момент от живота ви, ще бъде добре да следвате примера на хора в Писанията, които получават такава известност. Нефи има такъв важен пример. След като успешно пътува в пустошта със своето семейство, той все още е съсредоточен върху нещата от най-голямо значение. Той казва:

„И когато аз желая да се веселя, сърцето ми стене поради греховете ми; въпреки това, аз знам на кого съм се доверил.

Моят Бог е бил моята опора; водил ме е през огорченията ми в пустошта и ме е запазил по водите на голямата бездна.

Той ме е изпълвал с любовта си чак до линеене на плътта ми.

Той е обърквал враговете ми, карайки ги да се тресат пред мене“. (2 Не. 4:19-22.)

Светлината на прожекторите никога не заслепява Нефи, за да забрави кой е източникът на неговата сила и благословии⁸.

 5

Когато разбираме защо служим, няма да се тревожим за позицията, на която служим.

В моменти на внимание и признание, може да е полезно да си задаваме следния въпрос: „Защо служа?“ Когато разбираме защо служим, няма да се тревожим за позицията, на която служим.

Президент Дж. Рубен Кларк-мл. учи на този важен принцип в своя живот. На общата конференция през април 1951 г., президент Дейвид О. Маккей е подкрепен като президент на Църквата, след смъртта на президент Джордж Албърт Смит. До този момент президент Кларк служи като първи съветник на президент Хибър Дж. Грант и след това на президент Джордж Албърт Смит. Президент Маккей е бил втори съветник и на двамата.

По време на заключителната сесия на конференцията, когато се извършва църковната дейност, брат Стивън Л. Ричардс е призван в Първото Президентство и подкрепен като първи съветник. Президент Дж. Рубен Кларк-мл. е подкрепен като втори съветник. След подкрепата за служителите в Църквата, президент Маккей обяснява защо е избрал съветниците в този ред. Той казва:

„Почувствах, че един ръководен принцип при този избор е да се следва старшинството в Съвета (на Дванадесетте). И докато тези двама мъже седяха по местата си в председателстващото над Църквата тяло, аз бях подтикнат да приложа същия принцип за старшинството в новия Кворум на Първото Президентство“. (В Conference Report, окт. 1951 г., с. 151.)

След това президент Кларк бе поканен да говори след президент Маккей. Коментарите му тогава са кратки, но преподават въздействащ урок: „Когато служиш на Бог, няма значение къде служиш, а как. В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни човек заема място, за което е съответно призван, което място човек нито търси, нито отказва. Давам своята дума на президент Маккей и президент Ричардс, че ще отдавам своята напълно отдадена служба в изпълнението на поверените ми задължения, доколкото те ми дадат правото да ги изпълнявам, колкото и неспособен да мога да бъда“. (Пак там, с. 154.)

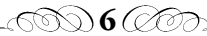
Ние сме „най-щастливи и успели в живота“, когато „интересите ни се съсредоточават в оказване на подкрепа на околните и помагането им да намерят пътя“.

Преподаденият от президент Кларк урок се изразява по друг начин в едно стихотворение на Мийд Макгуайър, цитирано множество пъти:

*„Отче, къде ще работя днес?“
с любов изобилна попитах.
Тogaва Той посочи скрито място
и каза: „Грижи се за това вместо Мен“.
А аз бързо отговорих: „А, не, не там!
Никой няма там да забележи
колко добре съм свършил работата,
това място е прекалено скрито за мен“.
А Той ми отговори без гняв и укор,
тихи и нежни думи каза:
„Дете, погледни в своето малко сърце:
За тях ли работиш или за Мен?
Назарет е малко скрито място,
Галилея също“.*

(Вж. *Best-Loved Poems of the LDS People*, съст. Jack M. Lyon и др., 1996 г., с. 152.)

Цар Вениамин заявява: „Ето, аз ви казвам, че не желая да се хваля като ви казвам, че съм прекарал дните си във ваша служба, защото аз съм бил само в служба на Бога. И ето, аз ви казвам тези неща, за да се научите на мъдрост; за да се научите, че когато сте в служба на ближните си, вие сте само в служба на вашия Бог“. (Мосия 2:16–17.)⁹

Ние следва да служим непретенциозно, като се пазим от възхвалата на другите.

Ние сме най-щастливи и успели в живота, когато интересите ни се съсредоточават в оказване на подкрепа на околните и помагането им да намерят пътя.

Знакът на железопътен прелез ни предупреждава да спрем, за да се огледаме и послушаме. Можем да направим същото в живота си: спрете своя бяг. Погледнете всичките приятелски жестове, добрите, изграждащи неща, които можем да правим, и всичките човешки нужди, за които можем да се грижим. Изслушвайте околните и научете за техните надежди и проблеми, за да можем да допринасяме по малки начини за техния успех и щастие¹⁰.

Президент Езра Тафт Бенсън казва ... : „Христовата служба възвисява. ... Господ обещава, че онези, които изгубят живота си в служба на другите, ще намерят себе си. Пророкът Джозеф Смит ни казва, че трябва да „отдадем живота си“ за осъществяването на Господните цели. (У. и З. 123:13.)“ (*Ensign*, ноем. 1989 г., с. 5-6).

Ако чувствате, че голяма част от вашите действия не ви правят известни, не се тревожете. Повечето от най-добрите хора, живели някога, също не са били известни. Служете и израствайте, предано и тихо. Внимавайте относно възхвалата на човеците. Исус казва на проповедта на хълма:

„Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците, за да ви виждат; инак нямате награда при Отца си, Който е на небесата.

И тъй, когато правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалявани от хората; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда.

А когато ти правиш милостиня, нека левицата ти не узнае, какво прави десницата ти;

за да става твоята милостиня в тайно; и твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве“. (Мат. 6:1-4.)

Нека нашият Отец в Небесата винаги ви дава този вид награда¹¹.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Какво се опитва да ни помогне да разберем президент Хънтър, като набляга, че Еламан и неговите братя „служат не по-малко“ от капитан Мороний? (Вж. раздел 1.) Как може да ви помогне това разбиране?
- На какво ни учат примерите от Писанията в раздел 2? Как тези примери влияят на нашите чувства при нашата служба? Как сте били благославяни от хора, служили по тих начин, без да получават признание?
- Какво можем да научим от разказа на президент Хънтър за Оливър Грейнджър? (Вж. раздел 3.) Защо не трябва да се тревожим за получаването на признание по време на нашата служба?
- Как може „светлината на популярността“ или известността да бъде опасна? (Вж. раздел 4.) Как примерът на Нефи може да ни научи да останем съсредоточени „върху нещата от най-голямо значение“?

- Прегледайте разказа за президент Рубен Дж. Кларк-мл. в раздел 5. Какво ви впечатлява в отношението и думите на президент Кларк? Помислете върху своя отговор на въпроса „Защо служи?“. Как можем да развием отношението да даваме най-доброто от себе си, независимо от своята позиция?
- В раздел 6, президент Хънтър цитира Господното обещание, че „онези, които изгубят живота си в служба на другите, ще намерят себе си“ (вж. Матей 10:39; 16:25). Какво означава това? По какви начини сте открили, че това е истина? Как службата ви е дала щастие?

Свързани с темата стихове:

Матей 6:2–7, 24; 20:25–28; Яковово 1:27; У. и З. 76:5–7; 121:34–37

Помощни материали за изучаване

„Споделете наученото. Когато правите това, вашите мисли ще бъдат по-ясни и ще имате сили да останете активни в Църквата“ (Преподаването – няма по-велико призование, 1999 г., с. 17).

Бележки

1. Нийл А. Максуел, „All Hell Is Moved“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 21 окт. 1986 г.), с. 8; speeches.byu.edu.
2. В Томас С. Монсън, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 31.
3. Джеймс Е. Фауст, „Howard W. Hunter: Man of God“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 27.
4. Jon M. Huntsman Sr., „A Remarkable and Selfless Life“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 24.
5. „No Less Serviceable“, *Ensign*, апр. 1992 г., с. 64–65.
6. „No Less Serviceable“, с. 65.
7. „No Less Serviceable“, с. 65–66.
8. „No Less Serviceable“, с. 66.
9. „No Less Serviceable“, с. 66–67.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 267.
11. „No Less Serviceable“, с. 67.

„Ако следваме Христовия пример и вървим в указания от Него път, ние трябва да вършим същите неща според оставения от Него модел“.

Следване примера на Исус Христос

*„При всяка възможност следва да се питаме:
„Какво би направил Исус?“ и след това
смело да действваме според отговора“.*

Из живота на Хауърд У. Хънтър

Президент Томас С. Монсън, който служи като втори съветник на президент Хънтър, казва, че той „живее според ученията си, според дадения от Спасителя модел“¹.

Близък негов приятел отбелязва следното: „чертите на характера на нашия Господ и Спасител Исус Христос бяха красиво вплетени в забележителния и отдаден живот на президент Хънтър. Всички хора бяха негови приятели“².

Друг колега, работил рамо до рамо с президент Хънтър за повече от три десетилетия, казва: „(Той) инстинктивно знаеше следвания от него път. И този път се състоеше в подражание на характера на Неговия Спасител Исус Христос“³.

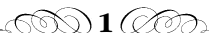
През своето служение президент Хънтър с обич насърчава членовете на Църквата да следват примера на Спасителя. В първото си изказване като президент на Църквата, той казва:

„Бих поканил всички членове на Църквата да живеят с още по-голямо внимание към живота и примера на Господ Исус Христос, особено любовта, надеждата и състраданието, които Той проявява.

Моля се да можем да се отнасяме един към друг с повече доброта, повече любезност, повече смирение, търпение и опрощение. Наистина, споделяме високи очаквания един към друг и всички можем да бъдем по-добри. Нашият свят се нуждае от по-дисциплиниран живот според заповедите Божии. Но начинът,

по който насърчаваме това, е даден от Господ в студената килия на затвора Либърти: „чрез убеждаване, дълготърпение, чрез благод, кротост и чрез любов нелицемерна, ... без лицемерие и без хитрост“ (У. и З. 121:41–42)⁴.

Учения на Хауърд У. Хънтър

Исус Христос ни е дал съвършен пример.

Да бъдеш светлина е да бъдеш пример – модел, когото околните да следват. ... (Сключили сме завет) да следваме Христос, Великият Пример. Имаме отговорността да се учим от Него, от това, което е проповядвал, и от това, което е вършил, по време на Своето земно служение. Вече научили тези уроци, на нас ни е заповядано да следваме Неговия пример, като някои негови аспекти са както следва:

1. Христос е бил послушен и доблестен в доземния живот, като така е получил привилегиата да дойде в смъртността и да получи тяло от плът и кости.

2. Кръстен е, за да може да се отвори вратата към селестиялното царство.

3. Носител е на свещеничеството и е получил всички спасителни и възвисяващи обреди на Евангелието.

4. За около три години Исус изпълнява Своето служение чрез проповядване на Евангелието, даване на свидетелство за истината и учене на хората какво да правят, за да имат радост и щастие в този живот и вечна слава в идния.

5. Изпълнява обреди, включително благославяне на деца, кръщение, благославяне на болни и ръкополагане в свещеничеството.

6. Извършва чудеса. По негова заповед слепите проглеждат, глухите започват да чуват, сакатите прохождат и мъртвите оживяват.

7. В съгласие с намерението и волята на Отца, Исус изживява един съвършен живот без грях и придобива всички качества на Божествеността.

8. Побеждава света, тоест обуздава всяка страст и се издига над плътското и чувственото, за да може да живее и действа воден от Духа.

9. Изпълнява Единението, като така освобождава хората от (духовната и физическа) смърт, предизвикана от падението на Адам.

10. И сега, възкресен и получил слава, е придобил цялата власт на небето и земята, получил е пълнота и е едно с Отца.

Ако следваме Христовия пример и вървим в указания от Него път, ние трябва да вършим същите неща според оставения от Него модел⁵.

Важно е да помним, че Исус е могъл да извършва грях, могъл е да се поддаде, че планът на живота и спасението са могли да бъдат провалени, но че, въпреки всичко, Той остава верен. Ако не е съществувала възможността Той да се поддаде на изкушенията на Сатана, това нямаше да е истинско изпитание и в резултат победата нямаше да е автентична. Ако Той бе лишен от способността да извършва грях, щеше да Му бъде отнета свободата на избор. А именно той е опазил и защитил свободата на избор на човека. Трябвало е да си запази способността да извършва грях, да е свободен да направи това⁶.

До самия край на земния си живот, Исус показва величието на Своя дух и величината на силата Си. Дори в най-тежкия Си час, Той не е погълнат от собствената си скръб, нито се съсредоточава над предстоящата болка. Усърдно се грижи за настоящите и бъдещи нужди на Своите последователи. Знае, че тяхната безопасност, индивидуално и като църква, се подсигурява единствено от безусловната обич помежду им. Цялата му енергия изглежда е насочена към техните нужди, като така учи чрез пример и наставление. Отправя към тях слова на утеха, заповед и предупреждение⁷.

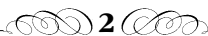
Както по време на Своето земно служение сред стадото Си в Светата земя, така и сред разпръснатите из Западното полукълбо Негови овце, Господ показва Своята обич и загриженост към отделния човек.

Сред натиска на тълпата, Той чувства единичното докосване на жената, която търси облекчение от болестта, предизвиквала

й страдание в продължение на дванадесет години. (Вж. Лука 8:43-48.) При друг случай, Той вижда отвъд предразсъдъците на обвиняващата тълпа и греха на обвинената. Вероятно усещайки нейното желание да се покае, Христос избира да види личната ѝ ценност и я изпраща да не греши повече. (Вж. Йоана 8:1-11.) При друг случай „Той взе малките им деца *едно по едно* и ги благослови, като се молеше на Отца за тях“. (3 Не. 17:21; курсив добавен.)

С тревогите на бързо приближаващите изпитания в Гетсиманската градина и на Голгота, Спасителят отделя време да забележи как вдовицата дава своята лепта. (Вж. Марка 12:41-44.) По подобен начин, Неговият поглед забелязва дребния Закхей, който, нямайки възможността да вижда, поради височината на хората, заобиколили Спасителя, се катери на една черница, за да може да види Сина Божий. (Вж. Лука 19:1-5.) Докато е прикован в агония на кръста, Той превъзмогва своето собствено страдание и изразява загриженост към ридаящата жена, която Му е дала живот. (Вж. Йоана 19:25-27.)

Какъв прекрасен пример, който да следваме! Дори страдайки от огромна мъка и болка, нашият Пример полага усилията да благослови някой друг. ... Неговият живот не е съсредоточен върху нещата, които Той няма. През целия Си живот Той помага и служи на околните⁸.

Да следваме Сина Божий по всички начини и пътеки на живота.

Един от най-важните въпроси, някога задавани на смъртни хора, е зададен от Самия Син Божий, Спасителят на света. На група ученици в Новия свят, които имат силното желание да бъдат учени от Него, особено защото Той скоро ще си тръгне от тях, той задава въпроса: „Какви човеци трябва да бъдете вие?“ И веднага след това дава следния отговор: „Тъкмо какъвто съм аз“ (3 Не. 27:27).

Светът е пълен с хора, които ни казват: „Правете това, което казвам“. Да, на всеки тъгъл можем да видим хора, които ни дават съвети за всяко възможно нещо. Но има толкова малко, които ни

казват: „Правете това, което правя“. Разбира се, има само Един в човешката история, който с пълно право и тежест може да каже това. Историята дава много примери за добри мъже и жени, но дори най-добрите смъртни страдат от един или друг недостатък. Никой не може да служи за по-съвършен и непогрешим пример за следване, независимо от най-добрите си намерения.

Само Христос може да бъде наш идеал, „светлата утринна звезда“ (Откр. 22:16). Единствено Той може да каже *напълно* безусловно: „Следвайте Ме, учете се от Мен и вършете всичко, което сте Ме виждали да правя. Пийте от Моята вода и яжте от Моя хляб. Аз съм пътят, и истината, и животът. Аз съм законът и светлината. Гледайте в Мен и ще живеете. Да се любите един друго, както Аз ви възлюбих“ (вж. Мат. 11:29; 16:24; Йоана 4:13–14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3 Не. 15:9; 27:21).

Какъв ясен и силен призив! Каква сигурност и пример в ден на несигурност и липса на личен пример! ...

... Колко благодарни следва да бъдем за това, че Бог е изпратил Своя Единороден Син на земята ..., за да даде съвършения пример за праведен живот, за доброта, милост и състрадание, за да могат всички хора да знаят как да живеят, да знаят как да стават по-добри и да знаят как да стават по-богоподобни.

Нека следваме Сина Божий по всички начини и пътеки на живота. Нека приемем Него за наш пример и водач. При всяка възможност следва да се питаме: „Какво би направил Исус?“ и след това смело да действваме според отговора. Трябва да следваме Христос според най-пълния смисъл на тази дума. Трябва да вършим Неговото дело, така както Той е вършил делото на Отца. Трябва да полагаме усилия да бъдем като Него, както пеят децата в Неделното училище: „Опитвай се, опитвай се“ (*Children's Songbook*, с. 55). В степената, в която ни позволяват земните ни сили, ние следва да полагаме всяко усилие да бъдем като Христос – единственият съвършен и безгрешен пример, Когото светът някога е виждал⁹.

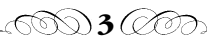
Отново и отново по време на Своето земно служение, Господ отправя призив, който е както покана, така и предизвикателство. На Петър и неговия брат Андрей той каза: „Дойдете след Мене

и Аз ще ви направя ловци на човеци“. (Мат. 4:19.) На младия богаташ, който Го пита какво трябва да направи, за да има вечен живот, Исус отговаря: „Иди, продай имота си, и дай на сиромасите; и ... дойди и Ме следвай“. (Мат. 19:21.) И на всеки от нас, Исус казва: „Ако служи някой на Мене, Мене нека последва“. (Иоана 12:26.)¹⁰

Нека изучаваме всяко учение на Учителя и по-пълно отдаваме себе си на Неговия пример. Той ни е дал „всичко що е потребно за живота и за благодетството“. Той ни е „призовал чрез Своята слава и сила“ и ни е дал „скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да стане(м) чрез тях участници на божественото естество“ (2 Пет. 1:3–4)¹¹.

Тези, които следват Христос, се стремят да следват примера Му. Неговите страдания за нашите грехове, недостатъци, мъки и болки следва да ни мотивират по подобен начин мило-сърдно и със съчувствие да подаваме ръка на хората, които ни заобикалят. ...

... Търсете възможности за служба. Не бъдете прекалено загрижени за общественото си положение. Спомнете ли си съвета на Спасителя относно хората, които търсят „първото място“ и „първите редове“? „А по-големият между вас нека ви бъде служител“. (Мат. 23:6, 11.) Важно е да чувстваме одобрението на околните. Но ние трябва да се съсредоточаваме върху праведността, а не признанието, върху службата, а не положението. Преданата посещаваща учителка, която тихо върши своята работа месец след месец, е също толкова важна за Господното дело, колкото тези, които заемат смятаните от някои за по-важни позиции в Църквата. Признанието не се приравнява с ценността¹².

Нашето спасение зависи от отдадеността ни в следване на Спасителя.

Господната покана да Го следваме е лична и индивидуална, тя е категорична. Не можем завинаги да се двоумим. За всеки от нас настъпва момента да отговори на така важния въпрос: „Според както вие казвате, Кой съм Аз?“ (Мат. 16:15.) Нашето лично спасение зависи от отговора на този въпрос и колко отдадено

Един от начините да изваем живота си по примера на Спасителя е да следваме Неговата заповед към Петър: „Паси агънцата Ми. ... Паси овците Ми“ (Июана 21:15–17).

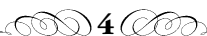
го прилагаме. Даденият чрез откровение отговор на Петър е следният: „Ти си Христос, Син на живия Бог“ (Мат. 16:16). Многобройни свидетели могат да дадат същия отговор чрез същата сила и аз се присъединявам към тях със смирена благодарност. Но всеки от нас трябва сам за себе си да даде отговор на този въпрос – ако не сега, то по-късно; защото в последния ден всяко коляно ще се преклони и всеки език ще изповяда, че Исус е Христос. Нашата задача е да отговорим правилно и да живеем според отговора преди да е станало твърде късно. И тъй като Исус наистина е Христос, какво следва да правим?

Върховната Христова жертва може да дава изобилен плод в живота ни единствено ако приемем поканата да Го следваме (вж. У. и З. 100:2). Този призив не е нещо, което не се отнася за нас, нито следването му е нереалистично или невъзможно. Да следваме някого означава да го гледаме и слушаме отблизо, да приемаме неговата власт, да го считаме за свой ръководител, да му се подчиняваме, да подкрепяме и разпространяваме неговите

идеи и да го приемем за пример. Всеки от нас може да приеме тази покана. Петър казва: „Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки“ (1 Пет. 2:21). Точно както ученията, които не съответстват на Христовото Евангелие, са неверни, така един живот, който не съответства на Христовия пример, се води неправилно и не може да реализира най-висшата си съдба. ...

Праведността трябва да започва с личния ни живот. Трябва да се вложи в семейния живот. Родителите имат отговорността да следват принципите на Евангелието на Исус Христос и да учат своите деца на тези принципи (вж. У. и З. 68:25–28). Религията трябва да бъде част от действията ни. Евангелието на Исус Христос трябва да стане мотивираща сила за всички наши действия. Трябва да имаме по-силно вътрешно желание, за да можем да следваме великия пример, даден от Спасителя, и да ставаме по-подобни на Него. В това се състои най-висшата ни задача¹³.

Ако можем да подредим живота си според живота на нашия Учител и да превърнем ученията и примера Му в най-висш образец за нас, няма да ни бъде трудно да сме последователни и лоялни във всеки аспект на живота, защото ще бъдем отдадени на един единствен свят стандарт на поведение и вяране. У дома или на пазар, в училище или много след като сме го завършили, действайки напълно сами или заедно с много други хора, курсът ни трябва да бъде ясен и стандартите ни очевидни. Ще имаме решителността, както казва пророка Алма, да „бъде(м) свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намира(ме), даже и до смърт“ (Мосия 18:9)¹⁴.

Трябва да правим място в живота си за Христос.

През онази нощ във Витлеем за Него няма място в гостилницата и това не е единственият път в тридесет и три годишния Му живот на този свят, когато за Него няма място. Ирод изпраща войници във Витлеем, за да избие младенците. Няма място за Исус във владенията на Ирод, затова Неговите родители Го завеждат в Египет. По време на Неговото служение мнозина не правят място за Неговите учения – няма място за проповядването

от Него Евангелие. Няма място за Неговите чудеса, за Неговите благословии, няма място за изговаряните от Него божествени истини, няма място за Неговата обич и вяра. Той казва на хората: „Лисиците си имат леговища, и небесните птици гнезда, а Човешкият Син няма где глава да подслони“ (Матей 8:20).

Дори в наши дни, дори след като са изминали две хиляди години, мнозина казват същите думи, казани през онази нощ във Витлеем. „Няма място, няма място“ (вж. Лука 2:7). Ние правим място за даровете, но понякога няма място за даващия. Имаме място за комерсиалността на Коледа и дори търсим странични занимания през Господния ден, но понякога няма място за поклонение. Мислите ни са заети от други неща – просто няма място¹⁵.

Макар да е красиво да видим коледните светлини ..., много по-важно е да нашият живот да бъде осветен чрез приемане на светлината на света (вж. Алма 38:9; У. и З. 10:70). Наистина, ние трябва да Го приемаме за наш водач и пример.

В навечерието на Неговото рождение, ангелите пеят: „И на земята мир между човеците“ (Лука 2:14). Ако човеците следват Неговия пример, това ще бъде свят на мир и обич към всички хора¹⁶.

Каква е нашата отговорност днес като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни? Тя е нашият личен живот да съответства по думи и дела на Евангелието, както е преподавано от нашия Господ и Спасител Исус Христос. Всичко, което вършим и казваме, трябва да отговаря на примера на единствения безгрешен човек, живял някога на земята, именно Господ Исус Христос¹⁷.

Предложения за изучаване и преподаване

Въпроси

- Прегледайте многото начини, по които Спасителят ни е дал пример, както са изброени в раздел 1. Как ви е повлиял примера на Спасителя? Какво можем да научим от Неговия пример по време на заключителните дни на земния Му живот?
- Президент Хънтър ни съветва „да се питаме: „Какво би направил Исус?“ и след това смело да действваме според отговора“ (раздел 2). Помислете как можете да бъдете по-смели

в следването на примера на Спасителя. Как можем да учим на този принцип в семействата си?

- Как могат ученията в раздел 3 да ни помогнат да разберем как по-добре да следваме Исус Христос? Как животът ви би бил по-различен, ако ученията и примера на Спасителя не му влияеха? Как можем по-пълно да прилагаме своята религия във всекидневния живот?
- Помислете върху казаното от президент Хънтър за липсата на място за Спасителя (раздел 4). Как можем да правим повече място за Спасителя в живота си? Как сте били благославяни, когато сте правили повече място за Него?

Свързани с темата стихове:

Матей 16:24–27; Иоана 10:27–28; 14:12–15; 1 Петрово 2:21–25; 2 Нефи 31:12–13; 3 Нефи 12:48; 18:16; 27:20–22; У. и З. 19:23–24

Помощ в преподаването

Осигурете пеенка за всеки участник. Поканете участниците да намерят и споделят химн, който е свързан с конкретни откъси в главата.

Бележки

1. Томас С. Монсън, „President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 33.
2. Jon M. Huntsman Sr., „A Remarkable and Selfless Life“, *Ensign*, апр. 1995 г., с. 24.
3. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011 г., с. 152.
4. В Jay M. Todd, „President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church“, *Ensign*, юли 1994 г., с. 4-5.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ред. Clyde J. Williams, 1997 г., с. 40-41.
6. „The Temptations of Christ“, *Ensign*, ноем. 1976 г., с. 19.
7. „His Final Hours“, *Ensign*, май 1974 г., с. 19.
8. „The Church Is for All People“, *Ensign*, юни 1989 г., с. 76-77.
9. „What Manner of Men Ought Ye to Be?“, *Ensign*, май 1994 г., с. 64; вж. също „He Invites Us to Follow Him“, *Ensign*, септ. 1994 г., с. 2-5; „Follow the Son of God“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 87.
10. „An Apostle’s Witness of Christ“, *Ensign*, ян. 1984 г., с. 69.
11. „Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., с. 8.
12. „To the Women of the Church“, *Ensign*, ноем. 1992 г., с. 96-97.
13. „He Invites Us to Follow Him“, с. 2, 4; вж. също „An Apostle’s Witness of Christ“, с. 69-71; Conference Report, окт. 1961 г., с. 109.
14. „Standing As Witnesses of God“, *Ensign*, май 1990 г., с. 60.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 41-42.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 44-45.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, с. 45.

Списък на илюстрациите

- Страница 21: Снимка на Центъра на УБЙ за блискоизточно обучение © Deseret News.
- Страница 38: *Изгубеното агне*, от Дел Парсън
- Страница 41: фрагмент от *Исус проповядва на брега на морето*, от Джеймс Тисо
- Страница 44: *От страх към вяра*, от Хауърд Лион
- Страница 50: *Срещу вятъра*, от Лиз Лемън Суиндъл
- Страница 55: *Защото тя обикна много*, от Джеф Хейн
- Страница 60: *Христос изцелява болния във Витесда*, от Карл Хайнрих Блох, предоставено от Музея на изкуствата към Университета Бригъм Йънг
- Страница 112: *Джозеф Смит в затвората Либърти*, от Грег К. Олсън
- Страница 74: фрагмент от *Дар достоеен за грижи*, от Уолтър Рейн
- Страница 88: *Джозеф Смит-младши*, от Алвин Гитинс
- Страница 93: *Откровение, дадено на Джозеф Смит при организирането на Църквата*, от Джидит А. Мер
- Страница 105: *Не се допирай до Мене*, от Минерва Тайхарт
- Страница 161: *Джозеф Смит дава бастуна си на Джозеф Нйт-старши*, от Пол Ман
- Страница 168: фрагмент от *Спасяването на изгубеното агне*, от Минерва Тайчърт
- Страница 198: фрагмент от *За Мое възпоменание*, от Уолър Рейн, © IRI
- Страница 202: *И си спомнят винаги за Него*, от Робърт Т. Барет
- Страница 222: Busath Photography
- Страница 232: *Моисей законодателят*, от Тед Хенинджър
- Страница 238: *Иов*, от Лари Л. Кап
- Страница 248: *Авраам отвеща Исаак, за да го принесе в жертва*, от Дел Парсън, © IRI
- Страница 254: *Жена докосва дрехата на Спасителя*, от Джудит А. Мер
- Страница 268: *Исус изцелява болни*, от Джеф Хейн
- Страница 275: *Изцеляването на слепеца*, от Карл Хайнрих Блох, Националният исторически музей на замъка Фредериксборг в Хилеръод, Дания. Да не се копира.
- Страница 296: *О, благословен Исусе*, от Уолтър Рейн
- Страница 304: *Слова, които не могат да бъдат записани*, от Лари Л. Кап
- Страница 311: *Паси овците Ми*, от Камил Кори

Азбучен указател

Б

Бащи

отговорности на, 155, 156,
236–238, 240

вж. и Родители; Семейство

Бог Отец. *вж.* Небесният Отец

Брак

всеотдайност в, 229

в храма, 195, 202, 223

вярност в, 226–228

единство в, 226

е партньорство с Бог, 223

е постановен от Бог и има за
цел да бъде вечен, 221–223

изисква най-добрите ни усилия
да живеем според Евангелие-
то, 225

изисква поведение, което се
учи, 225

интимност в, 228–229

милосърдие в, 226

напътствие към вземащите
решение за, 223, 223

на Хауърд У. Хънтър към Ай-
нис Стангън, 29–30, 221

на Хауърд У. Хънтър към Кле-
ър Джефс, 8–9, 26–28, 163,
165, 219, 221, 233, 234

няма да бъде отказана благо-
словия на достойните чле-
нове, които не са сключили
брак, 224–225

обич в, 223, 225–229

укрепване на връзките на,
226–229

щастие в, 225, 226–229

В

Величие

определението на света за е
често подвеждащо, 166–168

показано от Пророка Джозеф
Смит, 169–171

произлиза от вършене на неща-
та, които Бог е постановил за
важни, 173–174

произлиза от полагане на
постоянни усилия в малките
неща, 168–169

произлиза от прости постъпки
за продължителен период от
време, 172

произлиза от служене по начи-
ни, които често не се забеляз-
ват, 171–172

произлиза от устояване,
171–172

Възкресение, 45, 49, 105, 107,
110–115, 215

Вяра

в Спасителя е най-нужното
нещо в света, 45–46

действие според, води до сви-
детелство, 293–294

на слепородения, 291

на Спасителя в моменти на
нужда, 47–50, 59–62, 70–72
ни дава увереност в нещата,
които не се виждат, 290

позволява ни да открием Бог
и да знаем, че Той е жив,
286–289

Г

Генеалогично общество на Юта, 20, 33, 200

Д

Десятък

благословии от плащането на, 146–147

Господното определение за, 142

е както дар, така и задължение, 144–145

закон за, съществува от началото, 142–144

закон на, е прост, 142

използва се за, 144–145

плащането му е привилегия, а не товар, 144–145

Хауърд У. Хънтър започва да плаща пълен десятък, 141

Деца

отговорностите на родителите за, 234–243

отклонили се, 240–242

преподаване на, на Евангелието, 299

учене за храма, 195

учене на, чрез пример, 297, 299, 305

Джозеф Смит. *вж.* Смит, Джозеф

Дом

почтеност в, 238

родителите дават пример в, 237

родителите определят духовния климат на, 237

родителите са партньори в ръководството на, 236–238

свещеничество в, 237–238

следва да бъде място на обич, молитва и обучение, 238–240

следва да бъде свято място, 243

успех на, най-важният от всички стремежи, 243

Домашно обучение, 7–8, 177–179, 200, 236

Е

Евангелие

възстановено в неговата пълнота, 94, 97, 122, 201

е божествен план за духовен растеж, 90

е единственият начин светът да постигне мир, 55–59, 133, 277

е план за действие, 293

е послание за Божията обич към всички хора, 117

животът според него прави брака щастлив, 225

занасяне на, по целия свят, 129–137

преодоляване на пречки при споделяне, 136–137

преподаване, 248–249, 297–307

светът има нужда от, 56, 133, 277

Единение. *вж.* Исус Христос, Единение на

И

Изпитания. *вж.* Несгода

Исус Христос

божествена мисия на, 41

взема върху Си всички наши грехове, слабости, тъга и болка, 108–110

въвежда причастието, 108, 213–215

възкресение на, 45, 105, 107, 110–115, 215

вяра в, 45–50, 58–62, 71–72

Единение на, 45, 105, 107–110, 134–136, 215

е единственият сигурен път, 41, 177

е нашият единствен източник на надежда и радост, 43–45

е нашият източник на мир, 45, 54–62

изучаването на Писанията ни
 доближава до, 159–160
 любов на, 107–108, 271, 277–
 280, 327–328
 наново организира Своята
 Църква чрез Пророка Джозеф
 Смит, 95–97
 нужда да опознаваме, 42–43
 помага ни по време на несгоди,
 47–50, 54–62, 71–72, 110
 правене на място за, 332
 разкрива Себе Си в Първото
 видение, 84, 94–95
 разпъване на, 110
 следване на примера и учени-
 ята на, 1, 34, 45–46, 165, 254,
 277–278, 325–333
 стои начело на Църквата, 117,
 119
 съсредоточаване на живота ни
 на, 1, 48–50
 учителите канят учениците да
 търсят, 302–303

К

Книгата на Мормон, 152, 159–160
 Кръщение
 завет на, 136, 179, 184
 на бащата на Хауърд У. Хън-
 тър, 6–7, 187
 на Исус, 326
 на Хауърд У. Хънтър, 4–6, 209
 правилният начин за, 223
 Кръщение за мъртвите, 195,
 201–202

Л

Любов
 в брака, 223, 225–229
 в семейството, 236–243
 е един по-превъзходен път,
 280–281
 е пробен камък за ученичество-
 то, 272–274, 276–278

към всички хора, 55–56, 130–
 132, 272–281
 към страдащите, 275–277
 към хората, които може би се
 обичат трудно, 274–285
вж. и Милосърдие

М

Майки
 отговорности на, 155, 156,
 236–238
вж. и Родители; Семейство
 Милосърдие
 в брака, 227
 вървене по пътеката на, по-
 пълноценно, 277–278
 на Хауърд У. Хънтър, 271–272
 не отпада, 278–280
 ни дава мир, 56
 обхваща всички други божест-
 вени добродетели, 278
 светът има голяма нужда от, 280
вж. и Любов

Мир

в моменти на стрес, 59–62
 евангелието дава единствения
 начин светът да постигне
 мир, 55–59, 133, 277
 Исус е източник на, 45, 54–62
 култивиране на, чрез живот
 според Евангелието, 55–59
 произлиза от безусловно отда-
 ване на Спасителя, 56
 храмът е място на, 3, 189, 196
 Мисионерска работа
 Господната ръка в, 129
 е за всички народи, 130–134
 е лично задължение, 134–136
 и Единението, 134–136
 мисията на Църквата да извър-
 шва, 132–133
 преодоляване на препятствия
 при, 136–137

Молитва
и изучаването на Писанията,
155, 159–160
по всяко време, 85–87
получаване на знание и напът-
ствие чрез, 85, 87–89
примера на Джозеф Смит за,
82–85
при опознаване на Бог, 287–289
у дома, 237, 238–240

Н

Небесният Отец
любов на, 107–108, 130–132
молитва към, 85–89
обещава да ни помага и напът-
ства, 81
отдаденост на, 257–267
откриването Му е най-висшето
постижение на живота,
286–287
придобиване на знание за,
изисква усилие, подчинение
и молитва, 287–289
разкрива Себе Си в Първото
видение, 94–95
учителите канят учениците да
търсят, 302–303

Несгода
да имаме оптимизъм по време
на, 70
Единението ни помага с, 47–50,
54–62, 71–72, 110
е част от Божия план за нашето
развитие, 66–70
има за цел нашия растеж и
опит, 68–70
може да ни смирява и пречист-
ва, 31, 66, 68, 85
необходима част от земния
живот, 48, 59
обръщане към Спасителя по
време на, 31, 47–50, 59–62,
71–72

преживявана от Джозеф Смит,
68–70
преживявана от Хауърд У. Хън-
тър, 31, 35–36, 105
устояване на, води до истинско
развитие, 171–172

Ноуъл, Нанси (прапрапрабаба), 93

О

Отдаденост
е повече от принос, 259–261
„живите членове“ се стремят
към пълна, 266–267
израз на, независимо от дейст-
вията на околните, 261–262
на Авраам, 263–264
на Исус Навиев, 261–262
на Седрах, Мисах и Авденаго,
259–260

П

Пасха, 108, 211–215

Писания
изучаване, като семейства,
152–153, 155, 155, 156
изучаването на, ни доближава
до Христос, 159–160
изучаването на, ни помага да
научим Божията воля, 153–155
изучаването на, помага ни да
бъдем учени свише, 81–85
помагане на околните да разви-
ят увереност с, 300–301
преподаване от, 302–303
пример за задълбочено изуча-
ване, 157–159
разбиране на, изисква после-
дователно и провеждано с
молитва изучаване, 155–157
са най-ценният текст, който мо-
жем да изучаваме, 152–153

Подчинение
избиране на пътя на стриктно-
то, 262–264

- и изучаването на Писанията, 153–155
- на Авраам, 263–264
- на Исус Навиев, 261–262
- независимо от действията на околните, 261–262
- трябва да придружава вярата, 264–266
- вж. и* Отдаденост
- Полинезийски културен център, 20–21
- Последни дни
- верните светии не трябва да се страхуват от изпитанията на, 73–76
- са време за големи надежди и възбуждане, 75–76
- Почтеност
- защитава ни от зло и ни помага да имаме успех, 252–253
- на Иов, 252–253
- на Седрах, Мисах и Авденаго, 259–260
- на Хауърд У. Хънтър, 12–13, 247–248
- при посещение на храма, 193
- Преподаване
- важността на доброто преподаване, в Църквата, 298–307
- с Духа, 301–302
- чрез пример, 297, 299, 305
- Пример
- на родителите, 237
- преподаване чрез, 297, 299, 305
- Причастие
- подновяване на заветите чрез взимане на, 136, 215–217
- установено от Спасителя, 108, 213–215
- Хауърд У. Хънтър раздава и благославя, 4–5, 209, 211
- Програма на Семинара, 15
- Проекти по благосъстоянието, 16
- Пророци
- вслушването в, дава духовно изобилие, 122
- вслушването в, ни държат на правилната пътека, 122–125
- дава напътствие днес, 120–122
- е Божият говорител във всяка диспенсация, 97, 119–120
- като гледачи, 97–99
- подкрепяне на, 191
- продължаващо откровение чрез, 117–126
- са избрани преди да се родят, 120
- са учители на истината, 97
- Първо видение, 82–85, 94–95
- Р**
-
- Работа по семейна история
- вършени на нашата част, 205–207
- обичта на Хауърд У. Хънтър към, 199, 200
- трябва да се ускори, 33, 205–207
- цел на, 203–205
- Родители
- на отклонили се деца, 241–242
- партньорство при, 236–238
- следва да защитават и обичат децата, 236–238
- следва да преподават Евангелието на децата си, 236–240, 331
- С**
-
- Светите земи, 23–25, 41–42
- Светият Дух
- дава духовно знание, 85, 89, 155
- нужна е честност, за да се радваме на, 253–254

- оживотворява духовното зрение на гледачите, 99
преподаване с, 301–302
- Свещеничество
в брака, 226, 242
и храма, 200–201, 202–203
у дома, 237–238, 240
- Свидетелство
действията с вяра водят до, 293–294
как се придобива, 286–294
разпознаване на, 294
- Семейна домашна вечер, 14–15, 238
- Семейство
е най-важната единица в Църквата и обществото, 234–236
изучаване на Писанията в, 152–153, 155, 156, 157
молитва в, 240
превъзхожда всеки друг интерес в живота, 234
родителите ръководят в партньорство, 236–238
родителите следва да защитават и обичат децата, 236–238
се благославя от храмовата работа, 193–196
семеен съвет, 240
- Слабо активни членове
поканени да се върнат към активност в Църквата, 33, 177–184
търсене на изгубените овце, 179–184
- Служба
дава истинско величие, 163, 165, 169, 171–172
дава щастие, 321
да внимаваме относно възхвалята на околните, 321–322
- да мислим за това защо служим, а не на каква позиция, 319–321, 330
е израз на нашата отдаденост към Бог, 274
към околните в тяхната несгода, 275–277
ни дава мир, 58
по малки и прости начини, 312–318
тиха и непретенциозна, 311, 312–317, 321–322
търсене на възможности, 330
- Смирение
на Хауърд У. Хънтър, 163, 165, 311, 312
Несгодата може да ни помага да развиваме, 31, 66, 68, 85
- Смит, Джозеф
е бил пророк, гледач и откровител, 97–99
живот и дела на, 99–102
несгоди на, 68–70
пример на, в молитва, 81–85
пример на, в обръщане към Писанията, 81–85
Първо видение на, 81–85, 94–95
се грижи за околните и им служи, 169–171
Църквата е повторно организирана чрез, 95–97

У

Учители

- канене на учениците да търсят Бог Отец и Исус Христос, 302–303
не следва да изграждат привързаност към тях самите, 302–303
помагане на околните да придобият увереност в Писанията, 300–301

- помагане на учениците да изпитат промяна в сърцето, 307
 преподават с Духа, 301–302
 стремят се да достигнат отделния човек, 304–305
 учене чрез пример, 297, 299, 305
- Х**
-
- Храм
 благословии на храмовата работа, 193–196
 брак в, 195, 202, 223
 да бъдем достойни за препоръка, 1, 190–193
 да бъдем хора, посещаващи храма, 1, 3, 195–196, 205–207
 е място на мир, 3, 189, 196
 като символ за членството в Църквата, 1, 33, 187–190
 кръщения за мъртвите в, 201–202
 обредите на са основополагащи за спасение, 201
 работата в, трябва да се ускори, 33, 205–207
- Христос. *вж.* Исус Христос
- Хънтър, Айнис Бърнис Ейгън Стантън (втора съпруга), 29–30, 221
- Хънтър, Джон Уилям (Уил) (баща), 3–4, 7–8, 16–17, 187, 200
- Хънтър, Дороти (сестра), 3–7, 17
- Хънтър, Клара Мей „Клеър“ Джефс (първа съпруга), 8–10, 12, 14, 26–28, 53, 141, 163–165, 219, 221, 233, 234
- Хънтър, Нели Мари Рамусен Хънтър (майка), 3–5, 16–17, 187, 200
- Хънтър, Хауърд У.
 брак на, с Айнис Стантън, 29–30, 221
- вътрешен мир на, 30–31, 53, 54, 312
- детство на, 4–7
- запечатване на, за родители, 16–17, 187
- започва да плаща пълен десетък, 141
- здравословни проблеми на, 24, 27, 29, 35–36
- и Центъра на Университета Бригъм Йънг за блискоизточно обучение, 24–25, 53, 130
- кариера на, като адвокат, 10, 12–13, 19, 36, 257–259, 271
- като баща и дядо, 12, 233, 234
- като съпруг, 27–28, 53, 163, 166, 219, 221
- кръщение на, 4–6, 209
- милосърдие на, 5–7, 271–272
- музикални умения на, 7, 8, 9, 233
- научава се да се моли от майка си, 4, 79
- обич на, към изучаването на Евангелието, 8, 151, 285
- обич на, към Клеър Джефс, 8–9, 26–28, 163, 166, 219, 221, 233, 234
- обич на, към Писанията, 151–152
- обич на, към Светите земи, 23–25, 41–42
- обич на, към семейната история, 199, 200
- организира кол в Мексико Сити, 25, 34
- получава наградата Ийгъл скаут, 6
- раждане на, 3
- раздава и благославя причастието, 4–5, 209, 211
- реакция на заплахата за бомба, 30–31, 53, 54
- родители на, 3–8, 16–17, 187, 199

ръкополагане в Аароновото свещеничество, 6, 209
 свидетелство на, 4, 31, 32, 36, 41, 66, 93, 94, 105, 107, 285, 286
 служба на, в Генеалогично общество на Юта, 20, 33, 200
 служба на, като епископ, 11–12
 служба на, като президент на Кворума на дванадесетте апостоли, 28–31
 служба на, като президент на код, 14–17
 служба на, като президент на Полинезийски културен център, 20–21
 служба на, като църковен историк, 21–22
 служба на, като член на Кворума на Дванадесетте, 17–19, 257–259
 смирение на, 163, 165, 311, 312
 смърт на, 35–36
 става президент на Църквата, 31–36, 117, 119
 трудолюбие на, 6, 10, 16
 честност на, 12–13, 247–248
 Хънтър, Хауърд Уилям (Били) (син), 9–10, 105

Ц

Целомъдрие, 192
 Центърът в Ерусалим. *вж.* Центърът на Университета Бригъм Йънг за блискоизточно обучение
 Центърът на Университета Бригъм Йънг за блискоизточно обучение, 23–25, 53, 130
 Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е възстановена чрез Пророка Джозеф Смит, 95–97

Исус Христос е глава на, 117, 119
 й е дадена мисията да проповядва Евангелието на всички народи, 132–134
 се води чрез откровение, 121, 122, 123–125

Ч

Честност
 в лични и бизнес дела, 251–252
 Господните наставления за, 248–249
 дава истинска радост, 253–254
 на Хауърд У. Хънтър, 12–13, 233–34
 при посещение на храма, 193
 с Бог, 253–254
 с другите, 253–254
 се култивира с малки, обикновени неща, 247–248
 с нас самите, 251, 253–254
 у дома, 238
вж. и Почтеност

Щ

Щастие
 в брака, 225, 227
 във време на трудност, 70
 неправилните сравнения могат да унищожат, 166–168
 произлиза от служба на околните, 321
 произлиза от спазване на заповедите, 73
 произлиза от стремеж за опознаване и следване на Исус Христос, 41
 произлиза от честността, 248, 254

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

